

**Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»**

Кафедра германських і східних мов та методики їх навчання

ПАК А.

**НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК
ДО НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «СУЧАСНА КОРЕЙСЬКА
ЛІТЕРАТУРА»**

**для здобувачів першого (бакалаврського) рівня
предметної спеціальності**

«014.029 Інші мови (корейська) та зарубіжна література»

Одеса-2025

**Р
А
Г
Е**

УДК: УДК: 378:37.016:821.531"XIX-XX"(075.8)

П13

Друкується за рішенням вченої ради Державного закладу
«Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д.
Ушинського» (протокол № 10 від 26 лютого 2026 року)

Укладач: PhD (доктор філософії), старший викладач германських та
східних мов та методики їх навчання А.Пак

Рецензенти:

Кім Джіхе – Ph D (доктор філософії) in Korean Language Education

професор кафедри корейської мови університету Мйонгджі (Р. Корея).

СОН Йонгин - доктор філософії, доцент кафедри корейської мови
Намсеульського університету(Р. Корея).

Навчальний посібник до навчальної дисципліни «Сучасна корейська
література» для здобувачів першого (бакалаврського) рівня предметної
спеціальності «014.029 Інші мови (корейська) та зарубіжна література» / Укл.
А.Пак. Одеса : Університет Ушинського, 2025. 230 с.

УДК: УДК: 378:37.016:821.531"XIX-XX"(075.8)

П13

Р
А
G
Е

© А. ПАК, СУЧАСНА КОРЕЙСЬКА ЛІТЕРАТУРА

(КОРЕЙСЬКА МОВА), 2026

© УНІВЕРСИТЕТ УШИНСЬКОГО, 2026

ПЕРЕДМОВА

Дисципліна «Сучасна корейська література» для студентів педагогічного університету має суттєве значення у формуванні цілісного уявлення про взаємозв'язки між корейським літературним процесом, творчістю окремих видатних письменників та специфікою історико-культурного розвитку Республіки Корея загалом. У процесі підготовки майбутніх учителів і корєзнавців курс є особливо важливим, оскільки інтегрує мовну, літературознавчу та культурологічну підготовку в єдину системну цілісність.

Вивчення сучасної корейської літератури передбачає ознайомлення студентів із основними тенденціями розвитку літератури ХХ–ХХІ століть, її періодизацією, жанрово-стилістичною типологією та ключовими тематичними напрямками. Значну увагу приділено також взаємозв'язкам і взаємовпливам корейської літератури з літературами інших країн, що сприяє розвитку здатності студентів до міжкультурного аналізу художніх явищ.

Комплексний літературознавчий підхід передбачає інтеграцію вивчення літератури з історичним, філософським, соціокультурним та мовним контекстами, що забезпечує розвиток у майбутніх учителів і корєзнавців критичного мислення, аналітичних навичок та здатності інтерпретувати художній текст у міжкультурному вимірі.

Дисципліна «Сучасна корейська література» побудована на комплексному літературознавчому підході, що поєднує мовну, культурологічну та літературознавчу підготовку. Курс спрямований на вивчення закономірностей формування, розвитку та становлення сучасної корейської літератури кінця ХХ – початку ХХІ століть.

Завдання курсу включають:

- надання студентам систематичних знань з сучасної корейської літератури;

- розкриття специфіки літератури Кореї ХХ–ХХІ століть;
- простеження основних етапів розвитку та становлення літературного процесу;
- висвітлення типових явищ та фактів літературного життя Республіки Корея;
- аналіз найвагоміших творів сучасних корейських письменників;
- оцінку творчості видатних авторів цього періоду;
- розкриття зв'язку літератури з історичним, соціокультурним та духовним розвитком корейського суспільства.

Головне завдання дисципліни полягає у формуванні глибокого розуміння ключових явищ сучасного корейського літературного процесу, основних напрямів і течій, а також у визначенні ролі окремих письменників у розвитку літератури на зламі століть.

Унаслідок вивчення навчальної дисципліни здобувачі мають:

- особливості основних напрямів літературного процесу, основні факти життя та творчості провідних корейських письменників, основні прийоми й методи літературознавчого аналізу корейської прози та поезії;
- жанрово-стильове розмаїття сучасної корейської літератури (роман, поезія, новела, драма, есеїстика тощо);
- місце сучасної корейської літератури в контексті світового літературного процесу;
- роль літератури як засобу відображення суспільно-історичних реалій і формування культурної свідомості.

уміти:

- аналізувати стилістичні та жанрові особливості літературної прози та поезії корейських авторів;
- перекладати зі словником літературні тексти;

P

A

G

E

- адекватно застосовувати основні прийоми й методи літературознавчого аналізу творів письменників і поетів;
- творчо читати й осмислювати твори на особистому рівні;
- порівнювати художні тексти різних періодів і авторів;
- аргументовано висловлювати власні судження щодо художньої цінності твору;
- застосовувати міжкультурні та міжтекстові підходи у дослідженні літератури; систематизувати й презентувати результати літературного аналізу в усній та письмовій формі.

Сучасна корейська література вивчається студентами денного відділення факультету іноземних мов за напрямом підготовки «**Середня освіта (Мова і література: корейська, англійська)**». У навчальних планах на вивчення цього курсу відводиться **120 годин**, з яких: **16 годин лекцій, 24 години практичних занять та 80 годин самостійної роботи студентів.**

модернізації, нерівності та суспільних змін..... 163

8.2. Модерністичні пошуки в поезії 1960-х років: експериментальні форми, індивідуалістичний світогляд та розширення поетичної мови..... 173

ТЕМА 9. ВІДОБРАЖЕННЯ СВІТЛА І ТЕМРЯВИ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ У КОРЕЙСЬКІЙ

Л
І
Т
Е
Р
А
Т
М
А
Н
Б
О
Р
Б
І
С
К
Б
М
І
І
О
Е
В
Н
В
В
Р
О
С
Р
О
Б
Ф
Н
Р
Н
О
О
Б
К
Я
К
А
Е
Н
Н
У
Г
О
Л
Ж
Н
І

1.1. Соціальні контрасти та людські долі в умовах індустріалізації..... 180

1.2. Символіка світла та темряви: поетичне відображення індустріалізації..... 189

10.1. Внутрішній світ людини та соціальна реальність..... 199

10.2. Екзистенційна поезія та самоідентифікація..... 210

ТЕМА 11. 1990 НОВІ ВІДКРИТТЯ ОСОБИСТОСТІ ТА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ В

11.1. Проза 1990-х років: відхід від домінуючих ідеологічних рамок та акцент на індивідуальному досвіді..... 217

11.2. Поезія 1990-х років: розвиток нових форм самовираження та вплив інформаційних технологій..... 226

12.1. Політичність і симптоми 2000-х років у корейській прозі..... 236

12.2. Сучасна корейська поезія в епоху поза межами..... 240

Р
А
Г
Е

ТЕМА 1. ЩО ТАКЕ СУЧАСНА КОРЕЙСЬКА ЛІТЕРАТУРА ТА ЇЇ ЦІННІСТЬ

1.1. Що таке сучасна література?

Література – це особлива форма художньої творчості, яка дозволяє відображати світогляд людини, її емоції та духовний досвід. Вона є не просто набором текстів, а живим дзеркалом, через яке читач може пізнавати себе, свої переживання та ставлення до навколишнього світу.

Однією з найважливіших функцій літератури є пізнавальна: вона допомагає людині розуміти суспільство, культурні традиції, історичний контекст і моральні норми. Виховна функція спрямована на формування етичних цінностей, розвитку емпатії та критичного мислення. Через літературу розкривається естетична функція, адже вона виховує почуття прекрасного, здатність відчувати ритм, образність та красу слова. Крім того, література виконує соціально-критичну роль, піднімаючи актуальні проблеми часу, стимулюючи роздуми над соціальною справедливістю та моральними дилемами.

Таким чином, література відіграє комплексну роль у житті людини: вона не лише розважає або надихає, а й формує світогляд, моральні принципи та культурну свідомість, допомагаючи людині краще розуміти себе і суспільство. Для майбутніх учителів корейської мови та літератури вивчення сучасної корейської літератури є особливо важливим, адже через її тексти вони можуть передавати студентам знання про культуру, історію, соціальні та моральні цінності Кореї, формуючи у них глибше розуміння мови та національної самобутності.

1.2. Що таке сучасна корейська література?

Сучасна корейська література **현대 한국 문학** – це особлива сфера художньої творчості, яка виникла та розвивалася в умовах модернізації та соціальних змін на Корейському півострові. Вона поєднує традиційні художні

форми та сюжети з новими способами вираження ідей, що відповідають потребам сучасного суспільства.

Ця література відображає прагнення людини до самовираження, її внутрішні пошуки ідентичності, а також складні взаємовідносини між особистістю та суспільством. Через художні образи автори досліджують соціальну нерівність, моральні й психологічні проблеми, наслідки історичних подій і трансформацій у культурному та соціальному житті.

Сучасна корейська література дає змогу читачеві не лише насолоджуватися естетичною цінністю тексту, а й глибше зрозуміти процеси, що відбуваються в суспільстві, переживання індивідуума в історичному та культурному контексті, а також складну динаміку змін, які формують сучасну Корею. Для майбутніх учителів корейської мови та літератури це важливий інструмент – через тексти сучасної літератури вони можуть знайомити студентів з культурними, соціальними та етичними аспектами життя корейського суспільства.

особливості корейської сучасної літератури

Сучасна корейська література вирізняється низкою характерних рис, які відображають соціальні, культурні та психологічні трансформації суспільства. Однією з ключових особливостей є індивідуалізм і криза самоідентичності: центральною темою творів стає внутрішній світ людини, її емоції, переживання та пошук власної ідентичності в умовах змінного соціального середовища.

Ще однією важливою рисою є соціальні проблеми капіталізму. У сучасній літературі гроші перестають бути лише засобом обміну та стають метою, що відображається через проблеми товаризації людини, її моральних і духовних цінностей.

Сучасна література також характеризується автономією мистецтва та літератури: твори розглядаються як незалежні від політики, релігії чи науки, що дозволяє авторам вільно експериментувати з формою, змістом і стилем.

P

A

G

E

Особлива увага приділяється тексту як самостійній цінності – так званий текстоцентризм. Аналізується структура твору, мовні засоби, символіка та стилістичні прийоми, що робить твір об'єктом глибокого естетичного та наукового дослідження.

Нарешті, сучасна література відзначається емоційністю, гумором та іронією. Автори часто поєднують серйозні соціальні або психологічні теми з емоційними, сатиричними чи іронічними елементами, створюючи багатоплановий та глибокий літературний досвід для читача.

У сукупності ці риси формують унікальний характер сучасної корейської літератури, що поєднує особистісне самовираження, соціальну рефлексію та художню майстерність.

1.4. Характерні риси корейської сучасної літератури

Характерні риси корейської літератури 한국 문학의 특질 відображають особливий духовний та емоційний світ корейського народу. Однією з головних рис є емоційність – здатність літератури передавати глибокі почуття людини, переживання, внутрішні конфлікти та духовні пошуки. Ця емоційна насиченість робить твори близькими та зрозумілими читачеві, дозволяючи відчутти атмосферу часу і внутрішній світ героїв.

Ще однією важливою рисою є іронія та гумор, які часто використовуються для критики соціальних явищ, висвітлення суперечностей у житті людей та відображення культурних особливостей суспільства. Завдяки цьому література не лише передає емоції, а й створює глибший контекст для осмислення соціальних і моральних проблем.

У комплексі ці риси формують унікальність корейської літератури, поєднуючи внутрішню чуттєвість із соціальною рефлексією, що робить її

важливою для розуміння як історичного розвитку країни, так і сучасних тенденцій у мистецтві та культурі.

1.5. Категорії та межі сучасної корейської літератури

Сучасна корейська література охоплює широкий спектр жанрів і форм, включаючи роман, оповідання, поезію, драму, есе та літературну критику. Кожен жанр дозволяє авторам досліджувати різні аспекти людського досвіду, соціальні проблеми та культурні трансформації, використовуючи відповідні художні засоби та стилістичні прийоми.

Межі сучасної корейської літератури визначаються історичними, соціальними та культурними умовами. Вона включає твори, створені до визволення Корейського півострова, що відображають боротьбу за національну ідентичність та соціальну справедливість, а також повоєнну літературу, яка досліджує психологічні, моральні та соціальні наслідки війни. Крім того, сучасна корейська література охоплює твори постмодерного періоду, що експериментують із формою та стилем, інтегрують цифрові технології та нові медіа.

Таким чином, сучасна корейська література формує своєрідний простір для художнього дослідження людини і суспільства, об'єднуючи традиції та інновації, історичну пам'ять і сучасні виклики, а для майбутніх учителів корейської мови та літератури її вивчення є ключовим для розуміння як культури, так і соціальної динаміки Кореї.

1.6. Розуміння сучасної корейської літератури

Для глибокого аналізу сучасної корейської літератури застосовують різноманітні методи, які дозволяють оцінити твір як з точки зору художньої цінності, так і з позиції його соціального та історичного значення.

P
A
G
E

Одним із ключових є формальний метод, який передбачає вивчення структури твору, композиції, стилю, літературних засобів та мови. За допомогою цього підходу аналізуються художні прийоми автора, їхня взаємодія та роль у створенні естетичного ефекту.

Історико-функціональний метод дозволяє розглядати твір у контексті часу його створення. Він дає змогу оцінити, як історичні події, соціальні трансформації та культурні особливості вплинули на зміст і форму літературного твору.

За допомогою психологічного методу досліджується внутрішній світ персонажів, їхні емоції, мотивації та переживання, а також авторські інтенції і психологічна глибина твору.

Нарешті, соціологічний метод зосереджується на взаємозв'язку літератури та суспільства, вивчаючи, як твори відображають соціальні проблеми, моральні конфлікти та культурні зміни, що відбуваються у конкретній епохи.

Комплексне використання цих методів дозволяє не лише повніше зрозуміти художні особливості твору, а й оцінити його значення для культури, суспільства та розвитку сучасної корейської літератури. Для майбутніх учителів корейської мови та літератури такі знання є необхідними для підготовки студентів до критичного та культурологічного аналізу текстів.

1.7. Історичний розвиток та перші прояви модернізму

Сучасна корейська література почала формуватися на початку ХХ століття під впливом процесів модернізації, колоніальної політики Японії та активізації соціальних рухів, зокрема Первомартовського руху у 1919 році. Цей період відзначався пошуком нових форм художньої самовираженості, зміною тематики та розширенням літературного дискурсу.

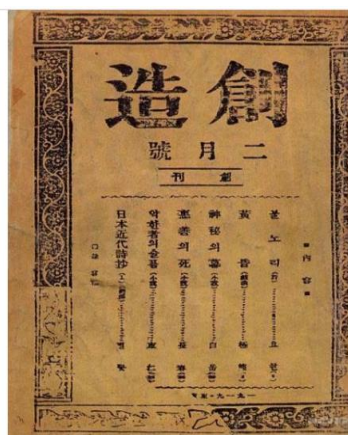
У 1905–1910 роках почалися перші спроби модернізації літератури, пов'язані з реформами Гапо 갑오개혁. Ці реформи, проведені у 1894–1896 роках під час

правління династії Чосон за впливом Японії, були серією радикальних політичних, соціальних та економічних змін. Вони передбачали скасування феодальної системи та дворянських привілеїв, реорганізацію урядових структур і створення сучасних міністерств, запровадження нових законів, розвиток шкіл сучасного типу та освітніх програм, а також соціально-економічні зміни, зокрема реформу землеволодіння та стимулювання приватної власності. Для літератури ці реформи мали важливе значення: вони відкривали доступ до нових ідей, сприяли розвитку освіти та активізували інтерес суспільства до соціальних і культурних питань. Письменники того часу почали експериментувати з формами та темами, звертаючись до проблем індивідуалізму, соціальної справедливості та національної самосвідомості.

У 1919 році відбувся Первомартовський рух (삼일운동, 1 березня 1919 року) – масовий національно-визвольний рух проти японської колоніальної окупації. Він охопив усю Корею, об'єднав різні верстви населення – інтелігенцію, студентів і селян. Основними методами руху були мирні демонстрації, публічні читання декларацій про незалежність та акції громадянської непокорі. Хоча рух жорстоко придушувався японською владою, він став символом національної єдності, прагнення до свободи та незалежності. Ці події надихнули письменників і поетів на створення творів, що відображали боротьбу проти колоніального гноблення та прагнення національної самосвідомості.

У 1920-х роках виникли перші літературні об'єднання та журнали 「동인지」, які стали платформою для формування модерної літератури. 「동인지」, або «літературний журнал авторів», були самвидавними чи незалежними збірками, які видавали невеликі групи письменників для публікації власних творів, обговорення ідей та популяризації нових літературних тенденцій. Авторство та ініціатива належали самим авторам, формат таких журналів зазвичай був

невеликим, обмеженим тиражем. Основною метою було демонструвати творчі експерименти, розвивати нові стилі та форми і обмінюватися ідеями між літераторами. У 1920–1930-х роках 「동인지」 стали важливим майданчиком для поширення реалістичних та модерністських тенденцій, а також для популяризації національно-визвольних ідей серед письменників.

「창조」

출처:

현대한국문학대사전

「폐허」

출처:

한국민족문화대백화

「개벽」

출처: Basic 고고생을

위한 문학 용어사전

Таким чином, ранній етап сучасної корейської літератури поєднував вплив реформ, національно-визвольних рухів та літературних експериментів, закладаючи основи модернізму та розширюючи теми й жанри, які продовжуватимуть розвиватися у наступні десятиліття.

🔍 Контрольні запитання до теми

1. Поясніть, яку роль відіграє література у формуванні світогляду людини.
2. Розкрийте пізнавальну, виховну, естетичну та соціально-критичну функції літератури.

P
A
G
E

3. Поясніть, у чому полягає зв'язок між традиційними формами корейської літератури та сучасними тенденціями.

4. Які соціальні й культурні процеси вплинули на формування сучасної корейської літератури?

5. Яким чином індивідуалізм став однією з провідних рис сучасної корейської літератури?

6. Охарактеризуйте прояви текстоцентризму у сучасній літературі: на що звертають увагу дослідники під час аналізу творів?

7. Чому для сучасних авторів важливими є експерименти з формою, стилем і мовою твору?

Завдання для самоконтролю

ідготуйте коротке повідомлення або есе про один із перших корейських літературних журналів (наприклад, 「창조」, 「폐허」 чи 「개벽」) і його внесок у розвиток модернізму.

роаналізуйте, як у сучасній корейській літературі відображається криза самоідентичності та індивідуалізм.

ТЕМА 2. ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ КОРЕЙСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

На початку ХХ століття корейська література вступила в період радикальних трансформацій, який характеризувався пошуком нових форм та змістів творів. Одним із ключових аспектів цього процесу було запровадження принципу узгодження писемності з народною мовою 언문일치의 요구, що передбачало спрощення літературної мови та її наближення до мови повсякденного спілкування, аби зробити літературу доступною для широкого кола читачів. Ця реформа супроводжувалася критикою існуючих політичних та соціальних структур, оскільки письменники прагнули, щоб література стала засобом вираження суспільних проблем і зміни старих порядків.

Водночас у літературі з'явився стиль 국한문체 — поєднання класичних китайських ієрогліфів і корейської мови, що відображало прагнення інтегрувати традиційні форми письма з новими культурними та соціальними умовами.

Період характеризувався конфліктом між новим змістом творів і застарілими формами, оскільки автори намагалися передати сучасні ідеї, емоційний досвід людини та соціальні проблеми, водночас використовуючи традиційні літературні структури.

Література цієї епохи також відображала потребу народу у створенні самостійної національної держави та антиколоніальні та антифеодальні прагнення 반제, 반봉건. Ці соціальні та політичні запити стимулювали письменників шукати нові літературні форми, поєднувати традиційне з модерним та виражати національні та соціальні ідеали через художні тексти.

Таким чином, період переходу до сучасної корейської літератури відзначався активним пошуком балансу між традицією та новаторством, соціальною критикою та художньою свободою автора, що стало основою для розвитку модерної корейської прози, поезії та драматургії.

P

A

G

E

2.1. Поезія періоду переходу від традиційної до сучасної корейської літератури

이행기 시 – це поезія періоду переходу від традиційної до сучасної корейської літератури, коли автори експериментували з формою, змістом та стилем. У цей час традиційна класична поезія поступово трансформувалася: зберігалися певні ритмічні та тематичні елементи, але з'являлися нові образи, соціальні та психологічні мотиви, що відображали зміни в суспільстві, внутрішній світ людини та емоційні переживання. Поезія періоду переходу від традиційної до сучасної корейської літератури 이행기 시 демонструє боротьбу між старими традиціями та прагненням до модернізації поезії, слугуючи містком до розвитку сучасної корейської лірики.– це поезія періоду переходу від традиційної до сучасної корейської літератури, коли автори експериментували з формою, змістом та стилем. У цей час традиційна класична поезія поступово трансформувалася: зберігалися певні ритмічні та тематичні елементи, але з'являлися нові образи, соціальні та психологічні мотиви, що відображали зміни в суспільстві, внутрішній світ людини та емоційні переживання. Поезія періоду переходу від традиційної до сучасної корейської літератури 이행기 시 демонструє боротьбу між старими традиціями та прагненням до модернізації поезії, слугуючи містком до розвитку сучасної корейської лірики.

2.1.1. Зміни у традиційній корейській поезії 전통 시가의 변화

Зміни у традиційній корейській поезії 전통 시가의 변화 – це зміни у традиційній корейській поезії, що відбулися в період переходу до сучасності. Традиційні форми, такі як корейський тривірш 시조 та довгі ліричні вірші 가사,

зберігали свої ритмічні та тематичні особливості, але автори почали експериментувати зі змістом, вводити соціальні, психологічні та особистісні мотиви. Ця трансформація поєднувала шанобливе ставлення до класичних норм із прагненням відобразити нову реальність та внутрішній світ людини, створюючи основу для розвитку сучасної корейської поезії.

2.1.2. Чанга 창가

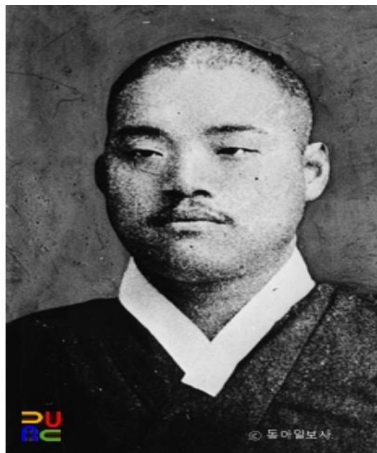
Чанга 창가 – це жанр ранньої сучасної корейської пісенної поезії, який виник на початку ХХ століття як спроба адаптувати поетичні традиції до нових соціальних і культурних умов. Одним із перших відомих творів у цьому жанрі є 「경부철도노래」 (1908) Чхве Нам Сона 최남선, який оспівує будівництво залізниці Кенбу як символ модернізації та національного прогресу. Характерні особливості 창가 – поєднання традиційної форми з ритмікою сучасної пісенної мелодики, використання простого і зрозумілого для широкого загалу мовного стилю та тематика, що торкається соціальних змін, праці та національної свідомості. Важливо, що 창가 стала містком між класичною поезією і модерною літературою, впливаючи на подальший розвиток корейської поезії першої половини ХХ століття.

2.1.3. Сінчесі 신체시

Сінчесі 신체시 – це жанр ранньої сучасної корейської поезії, який акцентує увагу на фізичному, тілесному сприйнятті світу та емоційній виразності образів. Одним із яскравих представників 신체시 є Чхве Нам Сон 최남선. Чхве Нам Сон народився у 1890 році (27-й рік правління Коджона), помер у 1957 році. Після навчання в Японії він видавав журнали, зокрема 「소년」, і через свої публікації

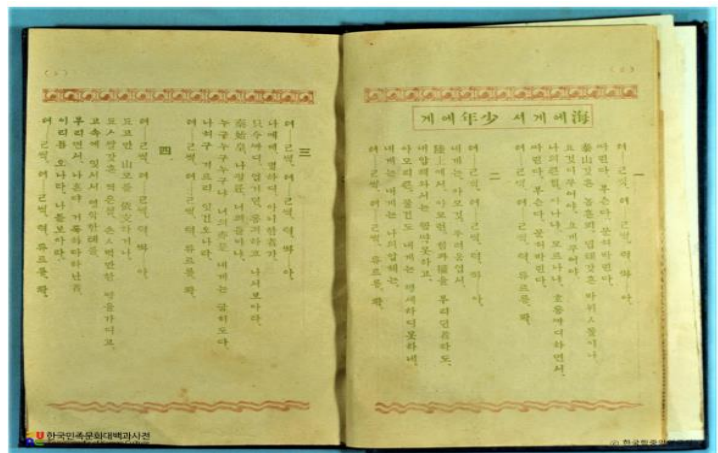
розгорнув рух за нову культуру. Чхве Намсон планував укладання «Словника корейської мови» та був автором тексту «Декларації незалежності», проголошеної під час Руху 1 березня 1919 року.

Чхве Нам Сон 최남선 автор поезій 「해에게서 소년에게」 (1908) та 「꽃 두고」 (1909). У цих творах поет використовує яскраві, конкретні образи, які передають переживання, почуття та взаємозв'язок людини з природою і суспільством. 신체시 поєднує традиційні ритмічні та стилістичні елементи корейської поезії з новими, більш експресивними формами, що дозволяє автору висловлювати індивідуальні емоції та соціальні настрої свого часу. Цей жанр став важливим кроком у розвитку модерної корейської поезії та підготовці читача до сприйняття нових літературних тенденцій початку ХХ століття.

최남선/

한국민족문화대백화

출처:

한국민족문화대백화

「해에게서

소년에게」/

출처:

2.2. Переходовий період у корейській прозі

2.2.1. Перехідова проза: героїчні біографії 영웅 전기

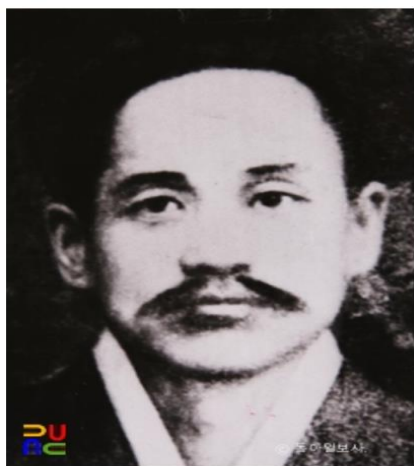
P
A
G
E

У перехідний період корейської літератури на початку ХХ століття значну роль відігравали твори, відомі як героїчні біографії 영웅 전기. 영웅 전기 – «героїчна біографія», який описував життя та подвиги видатних історичних або легендарних осіб. До них належать такі видатні роботи, як 「이태리 건국 삼걸전」, 「애국 부인전」, 「화성돈전」, 「을지문덕전」 та 「이순신전」. Ці твори оповідають про видатних історичних і легендарних постатей, які відзначилися своєю відвагою, патріотизмом та внеском у національне відродження. Зокрема, 「이태리건국삼걸전」 розповідає про трьох визначних діячів, що брали участь у створенні сучасної Італії, тоді як 「애국부인전」 висвітлює діяльність патріотичних жінок, відданих служінню нації. 「화성돈전」 зображує героїчні подвиги, пов'язані з обороною країни, а 「을지문덕전」 і 「이순신전」 присвячені видатним полководцям, які захищали Корейський півострів від зовнішніх загроз. Важливо, що ці твори створювалися за традиційними формами китайської класичної літератури 한문학, але водночас вони виконували виховну та патріотичну функцію, закладаючи підґрунтя для формування модерної корейської прози та сприяючи розвитку нових літературних тем і стилів. Автори цих біографій, зокрема 신채호 Сін Чехо, дотримувалися традиційних форм літератури на класичній китайській мові 한문학, зберігаючи класичний стиль, який використовувався у традиційних історичних та морально-виховних творах.

Характерною рисою цих творів було поєднання історичної достовірності та виховної мети: через опис життя видатних героїв автори прагнули виховати

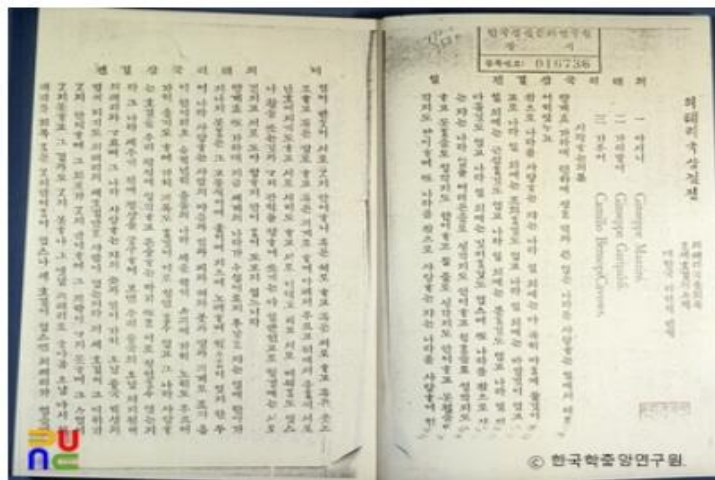
патріотизм, сміливість і моральну стійкість у читачів. У той же час вони поступово вводили нові елементи модерної прози, зокрема психологічний аналіз персонажів і реалістичні деталі побуту.

Таким чином, героїчні біографії перехідного періоду стали важливим кроком на шляху формування сучасної корейської літератури, поєднуючи традиційні стилі з новаторськими ідеями та сприяючи національному відродженню.

신채호

출처: 한국민족문화대백화

「이태리 건국 삼걸전」

출처: 한국민족문화대백화

2.2.2. Література сновидінь 몽유록계

У перехідний період корейської літератури окреме місце займав жанр 몽유록계 – «література сновидінь», який відображав події та персонажів у формі сновидінь або фантастичних видінь. Прикладом такого твору є 「몽견제갈량」 (1908), де автор за допомогою сновидінь знайомить читача з мудрістю та стратегіями історичних постатей, зокрема знаменитого китайського стратега Чже Галяна 제갈량. Цей жанр дозволяв поєднувати традиційні історичні знання з художньою вигадкою, створюючи можливість для морального та освітнього

впливу на читача, а також слугував засобом естетичного експерименту в літературі перехідного періоду.

2.2.3. Діалоговий сатиричний стиль 대화체의 풍자 양식

У перехідний період корейської літератури значним явищем став діалоговий сатиричний стиль 대화체의 풍자 양식, який використовувався для гострої соціальної критики через прості діалоги між персонажами. Прикладами таких творів є 「소경과 앓은뱅이 문답」 та 「거부오해」. У цих творах автори використовували щирі, народну мову та гумор для висвітлення проблем соціальної нерівності, людських слабкостей та абсурдності існуючих соціальних норм. Діалогова форма робила сатиру більш доступною для широкого кола читачів і дозволяла ефективно підкреслювати конфлікти між персонажами та соціальною дійсністю того часу.

2.2.4. Дискусійна та промовна форми 이행기

У перехідний період корейської літератури 이행기 також поширилися дискусійна та промовна форми 토론체·연설체, які стали характерною рисою того часу. Вони дозволяли авторам не лише передавати думки персонажів, а й проводити ширші соціальні коментарі та критику.

Наприклад, твір 이해조 I Хеджо 「자유종」 (1910) описує сцену, де жінки, зібравшись на святкуванні дня народження, обговорюють та дебатують тему жіночої освіти, демонструючи процес аргументованої дискусії та нові ідеї про роль жінки в суспільстві.

이해조

출처:

한국민족문화대백화

「자유종」

출처: 한국민족문화대백화

І Хеджо 이해조 — письменник періоду японської окупації, автор творів «화의 혈», «자유종», «봉선화» та інших.

Він розпочав літературну діяльність у 1906 році, опублікував роман «잠상태» у журналі «소년 한반도».

З 1907 року брав участь у діяльності 대한협회, а з 1908 року — 기호흥학회, займався популяризацією нових знань і просвітницькою роботою серед народу.

Був пов'язаний із друкованими виданнями, зокрема «매일신보», і опублікував понад 30 творів. Серед них — оригінальна проза «자유종» (1910), адаптація «철세계» (1908) та перероблена пхансори-проза «옥중화» (1912).

Творчість І Хеджо поєднує риси класичного роману із сучасними ідеями й зробила внесок у становлення жанру «новый роман» 신소설.

Інший приклад – 안국선 Ан Гуксон 「금수회의록」 (1908), у якому тварини проводять власні збори та виступи, щоб висловити критику й сатиру на людські вади та соціальні недоліки. Через промови персонажів автор доносить соціально-критичні та педагогічні ідеї, роблячи твір водночас розважальним і повчальним.

Таким чином, дискусійна та промовна форми стали ефективними інструментами модернізації літератури, поєднуючи художню виразність із суспільним коментарем.

2.2.5. Модернізація корейської прози

І Инджік 이인직 – видатний корейський письменник кінця XIX – початку XX століття, один із піонерів «нової корейської прози» 신소설. Він поєднував традиційні літературні форми з сучасними темами, зображаючи повсякденне життя людей, соціальні конфлікти та психологію персонажів. Його твори відображають соціальні та політичні зміни того часу, протиставлення старого і нового, критику феодального устрою та зацікавленість новими ідеями західної цивілізації.

Наприклад, роман «Кров на простирадлі» 「혈의 누」, 1906 показує життя конкретної людини в умовах японсько-китайської війни та суспільних змін, поєднуючи критику феодальної системи й захоплення новими західними ідеями. Інший твір, 「은세계」(1908), демонструє конфлікт між старими й новими соціальними порядками через образи героїв та опис навчання в США як символу модернізації та змін.

Твори І Инджіка 이인직 важливі тим, що відображають перехід Кореї до модерної літератури, показують соціальні та культурні трансформації епохи і

взаємодію традиційних та нових цінностей у контексті періоду резидентства японського генерал-губернатора 통감 정치(1905–1910).

Чхве Чхан Сік 최찬식 (1875–?) – корейський письменник епохи модернізації, представник «нової корейської прози» 신소설. Його творчість характеризується прагненням поєднати реформістські ідеї та літературні експерименти з традиційними темами, хоча пізніші твори демонструють певну зворотність до старих мотивів та популяризацію жанрових кліше.

Наприклад, роман 「추월색」(1912) відображає спробу поєднати нові літературні форми із традиційними сюжетами, однак з часом твір набуває більш популярного та конвенційного характеру, втрачаючи реформістський заряд. Це свідчить про те, що після 1910 року література, підпорядкована історичним та соціальним змінам, часто приймала масовий та комерційний характер, а індивідуальна художня новаторська спрямованість зменшувалася.

Таким чином, творчість Чхве Чхан Сіка 최찬식 ілюструє процес поступового комерціалізації та популяризації нового корейського роману, коли література все більше визначалася запитами часу та читацькою аудиторією.

У модернізації корейської прози важливу роль відіграє творчість Лі Гвансу 이광수 та його твір «Безсердечний» 「무정」 (1917).

Лі Гвансу народився 1 лютого 1892 року (за місячним календарем) у м. Чонджу, провінція Пхьонан-Пукто. У 1899 році навчався у місцевій школі конфуціанського типу 서당 і вивчав класичні китайські тексти.

У серпні 1902 року втратив обох батьків через епідемію холери й, ставши сиротою, виховувався разом із двома молодшими сестрами в родині своїх родичів — з боку матері та дядька.

У 1903 році вступив до Руху Тонхак 동학 і мешкав у домі Пак Чханмёна 박찬명, одного з провідних діячів релігійного руху Чхондогьо 천도교, де виконував обов'язки секретаря. У серпні 1905 року був обраний як стипендіат від організації Ільджинхве 일진회 і вирушив до Японії. У березні 1906 року вступив до середньої школи Дайсе 대성중학, проте через фінансові труднощі вже в листопаді того ж року був змушений повернутися на батьківщину.

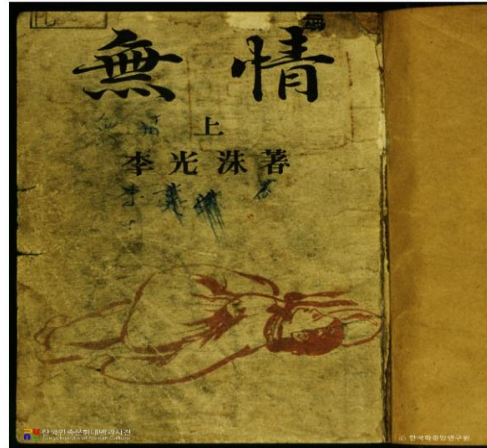
У 1907 році він знову поїхав до Японії й вступив до третього класу середнього відділення Мейдзі гаккуен. Саме там розпочалася його літературна діяльність — у журналі 「백금학보」, виданому випускниками школи, він опублікував японською мовою свій перший твір 「사랑인가」, що стало початком його творчого шляху.

Лі Квансу вважається одним із перших професійних письменників сучасної корейської літератури та одним із провідних інтелектуалів першої половини ХХ століття. Його творчість поєднувала традиційні літературні форми з новими темами, приділяючи особливу увагу індивідуалізму, національному відродженню та соціальній відповідальності автора.

У своїх романах, оповіданнях та есе Лі Квансу відображав соціальні та культурні проблеми Кореї, прагнення народу до національної самосвідомості та модернізації суспільства. Він був одним із перших письменників, хто ввів у корейську прозу елементи психологізму та реалізму, що дало поштовх розвитку модерної прози.

이광수 / 출처: 한국민족문화대백화

「무정」/ 출처: 한국민족문화대백화

Роман Лі Квансу «Безсердечний» є першим повноцінним твором сучасної корейської літератури, що започаткував еру довгих прозових творів і психологічного реалізму. У ньому поєднуються традиційні моральні цінності та ідеї модернізації під впливом західної літератури, відображаючи соціальні, економічні та психологічні зміни раннього ХХ століття, зокрема протиріччя між феодалською традицією та новими цивілізаційними ідеями, колоніальний вплив Японії та прискорену модернізацію. Через внутрішні переживання персонажів, особливо головної героїні Йон Че, роман досліджує пошук ідентичності, соціальну відповідальність, освіту та національне відродження. «Безсердечний» став ключовим твором для розвитку сучасної корейської прози, поєднуючи художні новації з ідеями морального виховання та просвітництва суспільства.

2.2.6. Напрямок просвітництва 계몽주의 계열

У період ранньої модерної корейської літератури існував течія просвітництва 계몽주의 계열, що прагнула виховувати суспільство через літературу, освіту та моральні настанови. До цього напрямку належали

письменники, які в своїх творах показували соціальні протиріччя, моральні дилеми та прагнення до змін у суспільстві.

Серед таких авторів – Хьон Санюн 현상윤 та Ян Гонсік 양건식, відомі творами, як-от 「슬픈 모순」. Їхні твори відзначаються песимістичним підходом до просвітництва: автори демонструють, що ідеї освіти та морального вдосконалення важко реалізувати в реальному житті через соціальні, політичні та економічні обмеження.

Твори характеризуються внутрішнім сум'яттям, стражданням та моральними пошуками героїв, які намагаються знайти своє місце у складному і мінливому світі. У них відображено боротьбу просвітницького інтелігента, який прагне закласти корені у суспільстві і реально впливати на нього, проте практична реалізація ідеалів часто відбувається лише через десятиліття після написання творів.

Таким чином, ця течія демонструє, як література просвітництва поєднувала моральне виховання, соціальну критику та етичні роздуми, показуючи складність впровадження прогресивних ідей у життя тогочасного корейського суспільства.

? Контрольні запитання до теми

1. Ключові автори ранньої модерної корейської прози та їхні відомі твори.
2. Значення творчості Лі Гвансу для становлення нової прози 신소설 в Кореї.
3. Поєднання рис класичного роману з модерними ідеями у творчості І Хеджо 이해조.

4. Жанрові та стилістичні особливості «нової корейської прози» 신소설 у порівнянні з класичним корейським романом.

5. Вплив історичних подій (японська окупація, Рух 1 березня 1919 року) на літературну діяльність письменників.

6. Що таке течія просвітництва 계몽주의 계열 і які її головні ідеї?

7. Що характеризує дискусійну 토론체 та промовну 연설체 форми мови і які їхні відмінності?

8. Що таке діалоговий сатиричний стиль 대화체의 풍자 양식 і які його характерні риси у літературі?

Завдання для самоконтролю

апишіть короткий аналітичний абзац як поезія 이행기 시 відображає конфлікт між традиційною формою та модернізаційними тенденціями?

2. Використати енциклопедичні джерела 한국민족문화대백과 та підготувати коротку презентацію. Обрати одного з корейських письменників з теми 2 та підготувати мініпрезентацію, у якій:

-Подати коротку біографію автора (освіта, творчий шлях, основні етапи життя).

- Розкрити його літературний світ (тематика творів, жанри, художній стиль, ключові ідеї).

- Пояснити роль автора у формуванні сучасної корейської літератури (вплив на літературний процес, новаторські риси, внесок у розвиток корейської культури).

ТЕМА 3. ПРОФЕСІЙНІ ПИСЬМЕННИКИ ТА ФОРМУВАННЯ ОСНОВ СУЧАСНОЇ КОРЕЙСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

3.1. Історичні передумови: стан корейського народу до 1910 року

На початку ХХ століття Корея переживала дуже складний та неоднозначний період історії. Країна стояла на порозі великих соціальних, політичних і культурних змін. Раніше Корея була відносно ізольованою державою з сильною традиційною конфуціанською системою цінностей, але після Договору в Канхва 1876 року 강화도 조약 вона була змушена відкритися зовнішньому світу. Це явище мало як позитивні, так і негативні наслідки. До позитивних належало відкриття нових знань, технологій, освітніх можливостей та ідей із Заходу та сусідніх країн, що сприяло розвитку Кореї та розширенню світогляду її населення. Водночас негативним було активне втручання іноземних держав, зокрема Японії, у внутрішні справи країни, що обмежувало її суверенітет і створювало напруженість у політичному та соціальному житті.

Протягом наступних десятиліть Корея поступово втрачала свій суверенітет. У 1910 році країна офіційно стає колонією Японії, що призводить до глибоких змін у суспільному житті. Одним із наслідків стає занепад традиційної соціальної структури: раніше суспільство було поділене на класи — аристократію (янбанів), селян, ремісників та інших, але під час японської окупації стара ієрархія поступово руйнується, а нові форми соціальної мобільності та праці змінюють життя людей.

Паралельно виникає криза конфуціанських ідеалів, які довгий час визначали моральні норми, освіту та громадську поведінку. Під впливом модернізації та колоніального управління старі традиційні цінності поступово втрачають свій авторитет і перестають бути основою соціального життя.

Водночас серед інтелігенції та молоді зростають націоналістичні настрої. Молоде покоління, студенти та освічена частина суспільства усвідомлюють необхідність боротьби за національну ідентичність та збереження культури. Вони шукають нові способи вираження національної свідомості, що згодом знаходить своє відображення в літературі, освіті та громадських рухах.

Саме в цей період у Кореї формується нове бачення ролі літератури. Вона перестає бути лише художнім словом чи засобом розваги і стає потужним інструментом національного пробудження. Література служить вихованню громадянської свідомості, підтримці освіти та просвітництва серед широких верств населення, а також формуванню модерної культури, що поєднує традиції та новітні тенденції.

Таким чином, період до 1910 року закладає фундамент для розвитку сучасної корейської літератури. Він створює умови для переосмислення національної ідентичності, пошуку нових форм вираження та створення літературних традицій, які відповідатимуть вимогам часу і допоможуть культурі Кореї зберегти свою унікальність навіть у складні історичні періоди.

3.2. Рух 1 березня 1919 року 3.1 운동 і пробудження національної свідомості

Рух 1 березня 1919 року 3.1 운동 став поворотним моментом у історії Кореї. Це був масовий ненасильницький протест проти японського колоніального правління, який об'єднав студентів, учителів, письменників, селян та духовенство. Учасники руху вимагали незалежності та самовизначення Кореї, а також права зберегти національні традиції та культуру.

Хоча повстання було жорстоко придушене, воно стало символом національного єднання і надихнуло нове покоління інтелігенції та письменників.

Саме цей досвід масової боротьби і прагнення свободи почав відображатися в літературі. Письменники усвідомили, що слова можуть стати зброєю

культурного опору: твори не лише передавали естетичну насолоду, а й виховували національну свідомість, гідність і почуття відповідальності за долю країни.

Після 1919 року в Кореї активно формується національна модерна література, яка має кілька важливих цілей. Вона прагне відобразити боротьбу народу за свободу, висвітлювати соціальні проблеми та нерівність, виховувати почуття гідності й самоповаги, а також сприяти розвитку громадянської та культурної ідентичності. У цьому контексті Рух 1 березня (3.1 $\text{은3}\text{동}$) стає не лише політичним, а й літературним каталізатором. Події того часу спонукали письменників шукати нові жанри, нові теми і нові способи вираження думки, що в кінцевому результаті заклало основу сучасної корейської літератури і визначило її соціальну та культурну роль у розвитку національної свідомості.

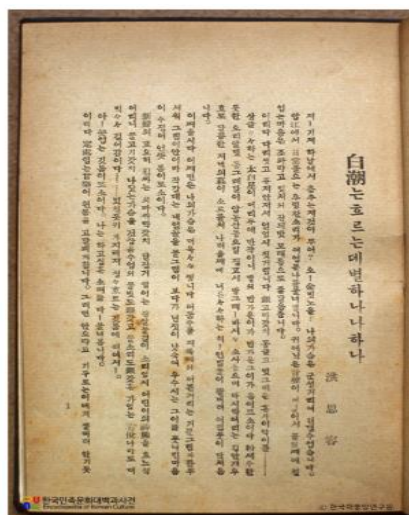
3.3. Виникнення професійного письменства та літературних об'єднань у 1920-х роках

1920-ті роки стали для Кореї справжньою епохою літературного пробудження. До цього часу писати могли переважно конфуціанські вчені, янбани, для яких творчість була справою честі, освіти та морального виховання. Але зміни, що охопили країну після Руху 1 березня 1919 року, породили новий тип автора — письменника за покликанням. Тепер людина могла присвятити життя літературі і навіть заробляти на ній, що було раніше рідкістю.

У цей час у Кореї почали активно створюватися літературні гуртки та об'єднання — маленькі колективи однодумців, які об'єднувалися навколо спільних ідей. Ці спільноти видавали власні журнали, у яких публікувалися вірші, оповідання, есе та літературна критика. Для багатьох молодих авторів це ставало не лише способом висловити свої думки, а й виходом у широкий світ читачів, можливістю знайти власний голос.

Серед таких об'єднань особливо виділялися 「창조」, де письменники експериментували з новими формами та жанрами; 「폐허」, який фокусувався на соціальних проблемах і житті простих людей; та 「백조」, що відзначався поетичною творчістю та публікаціями у популярних журналах.

「백조」- журнал, що видавався у 1922 році в культурній сфері, створений літературною молоддю, яка закінчила Бедже Хакданг 배재학당 та Хвімун Йісук 휘문 의숙. У січні 1922 року журнал заснували Пак Чжонхва 박종화, Хон Са Ён 홍사용, На Дохян 나도향 та Пак Йонхві 박영희. Редактором був Хон Сайонг 홍사용, а для обходу цензури японської адміністрації в якості видавців були обрані іноземці: перший випуск — Аппенцелер (директор Бедже Хакданг), другий випуск — місіс Бойс.

「백조」

출처: 한국민족문화대백화

「백조」

출처: 한국민족문화대백화

Ці гуртки стали справжніми кузнями талантів. Вони давали авторам творчу свободу — можливість пробувати нові стилі, відображати сучасні проблеми, висловлювати власні ідеї і емоції. Жодна цензура чи державне замовлення вже не визначало, що можна писати, а що ні.

Окрім цього, розвиток друкарства та періодики відкрив ще одну нову перспективу: письменники могли публікувати твори незалежно від влади, отримувати гонорари і навіть жити літературою. Поява цих умов означала, що література перестала бути лише інтелектуальною розкішшю для обраних — вона стає професією і способом взаємодії з суспільством.

Так 1920-ті роки перетворилися на справжню літературну революцію. Письменники отримали свободу творчості, з'явилися нові жанри, формувалися спільноти та журнали, а сама література почала відображати життя, проблеми та прагнення сучасної Кореї. Це був час, коли зароджувалася основа сучасної корейської літератури, яка вже ніколи не повернеться до старих традиційних форм.

3.4. Комерціалізація літератури і поява нових жанрів

У 1920-х роках корейська література переживала нову хвилю розвитку, яка кардинально змінювала уявлення про роль письменника та його творчості. Якщо раніше література створювалася переважно для культурного просвітництва, морального виховання або національного пробудження, то тепер вона починає набувати комерційного характеру.

Це означало, що твори писалися не лише за покликом душі чи заради культурної місії, а й для продажу і задоволення читацького попиту. Письменники починають думати про аудиторію, її смаки та запити, а не тільки про художню форму чи моральне навантаження.

В цей час широко розвивається мережа видавництв та книжкових магазинів. Завдяки цьому автори отримують можливість публікувати свої твори та заробляти

P

A

G

E

на них гонорари. Література перестає бути лише «сфери еліти» — вона стає ринковим продуктом, доступним широкому колу читачів.

Паралельно відбувається поява та розвиток нових жанрів, які раніше не були поширені в Кореї. Сучасний роман та новела починають відображати життя міста, соціальні проблеми, а також індивідуальні переживання та кризи героїв, даючи змогу читачам усвідомлювати реалії часу. Поезія європейського типу набуває ліричного і модерністського звучання, вводить нові форми і ритм, що відходять від класичних корейських римованих віршів, надаючи поезії свіжості і модерності. Драма та п'єси дозволяють переносити соціальні конфлікти на сцену, стимулюючи публічну дискусію та роздуми про проблеми суспільства. Есе та фейлетон стають засобом, за допомогою якого письменники можуть висловлювати власну думку, коментувати актуальні події, відображати суспільні тенденції та культурні явища, формуючи нову інтелектуальну площину для читачів.

Не менш важливим явищем стало виникнення масової та розважальної літератури, яка орієнтувалася на широке коло читачів і включала детективні історії, пригодницькі оповідання, легкі романтичні сюжети.

Таким чином, процес професіоналізації та комерціалізації літератури став однією з ключових основ формування сучасної корейської літератури. Відтепер письменник не лише творив, а й брав активну участь у культурному та економічному житті країни, а література почала поєднувати художню цінність з реальними потребами читача.

Цей період заклав основу для подальшого розвитку сучасного корейського роману, поезії, драми та інших жанрів, що зробило літературу живою, динамічною і відкритою для нових ідей.

Після Руху 1 березня 1919 року корейська модерна література зробила значний крок уперед. Саме цей період став переломним у розвитку національної культури, коли література перестала бути лише засобом просвітництва й стала

мистецтвом слова, що відображало соціальні, політичні та духовні трансформації суспільства.

Після діяльності Лі Квансу на літературну арену виходять талановиті письменники — Кім Донін 김동인, Йом Сансоп 염상섭, Хьон Джінгон 현진건, На Дохян 나도향 та інші. Спираючись на освіту нового зразка 1910-х років, вони розпочали активну літературну діяльність на початку 1920-х. Йом Сансоп був учасником літературного об'єднання 「폐허」(1920), а Хьон Джінгон і На Дохян— членами 「백조」 (1922). Саме вони стали центровими постатями літературного руху, що формувався у контексті культурної політики 1920-х років.

Ці автори утвердили себе не як просвітителі, а як професійні письменники з усвідомленням своєї ролі митця, що відрізняло їх від авторів доби просвітництва 1910-х років. Вони прагнули подолати тенденцію моралізаторства, властиву Лі Квансу, утвердивши ідею "чистого мистецтва" — художньої самостійності літератури. Незважаючи на вплив західних напрямів, їхні твори стали підґрунтям реалістичної традиції, спрямованої на правдиве відображення життя.

Кім Донін у творах 「배따라기」і 「감자」показав життєві страждання простих людей і залежність їхньої долі від соціальних умов.

Йом Сансоп у 「표본실의 청개구리」розкрив внутрішні муки інтелігента, а в 「만세전」відтворив атмосферу Кореї напередодні Руху 1 березня.

Хьон Джінгон у 「빈처」, 「운수 좋은 날」і 「고향」зобразив злиденне життя простих людей та суперечності між особистістю й суспільством.

На Дохяну ранніх романтичних творах 「젊은이의 시절」пізніше переходить до трагічного осмислення дійсності в 「병어리 삼룡이」тощо.

Згодом Кім Донін у 「광염소나타」і 「광화사」звертається до естетичного напрямку, що поєднує психологізм та символізм.

김동인

출처:

한국민족문화대백화

Після повернення до Кореї активно займався письменницькою діяльністю, редагував журнали 「영대」і 「야담」, співпрацював із газетами 「동아일보」та 「매일신보」.

Його найвідоміші твори — 「배따라기」(1921), 「감자」(1925), 「광염소나타」(1929), 「붉은 산」(1932), 「김연실전」(1939). У романах 「젊은 그들」(1929), 「운현궁의 봄」(1933), 「대수양」(1941) він розвивав жанр історичної прози.

Після визволення Кореї займався літературною критикою 「조선근대소설고」(1929), 「춘원연구」(1934–1935).

Кім Донін заклав основи сучасної корейської новели та значно вплинув на розвиток реалістичного напрямку в літературі.

У середині 1920-х років у зв'язку зі швидким зростанням соціалістичного руху на авансцену виходять письменники, які приймають ідеї класової боротьби та звертаються до теми соціальної нерівності. Серед них — Чхве Сохе 최서해, І Кійон 이기영, Чо Мйонгхі 조명희. Саме вони започатковують соціально орієнтований напрям, що бере початок у "літературі нової течії" 1923 року. З цього часу літературний процес у Кореї характеризується ідеологічним розмаїттям і тематичною широтою.

Письменники Кім Кіджин 김기진, Пак Йонхві, І Іксан 이익상, Чхве Сохе, І Кійон, Чо Мйонгхі у своїх творах зображували соціальні конфлікти як джерело людських страждань.

Чхве Сохе вирізнявся реалістичним і глибоко емоційним зображенням злиденного життя пригнічених верств, а Пак Йонхві характеризувався схематичністю ідей та тенденційністю сюжету.

Рух пролетарської літератури 프로문학, який мав ідеологічне підґрунтя, породив не лише безпосередніх учасників, але й симпатиків, які, хоча й не входили до 카프, створювали твори з подібною соціальною тематикою. Серед них — І Хьосок 이효석 та Ю Чіно 유진오.

Паралельно з цим наприкінці 1920-х – на початку 1930-х років формується народна література 국민문학, що активно розвивалася у жанрі історичного роману, ставши провідною тенденцією наступного десятиліття.

У 1920–1930-х роках у Кореї остаточно формуються три ключові жанри нової літератури — роман 소설, поезія 시 та драма 희곡.

Роман 소설 стає основною формою осмислення соціальних змін, урбанізації, конфлікту між традицією та модерністю, пошуків національної й особистісної ідентичності 정체성. Серед провідних авторів цього часу — Йом Сансон, Кім Донін та Лі Квансу .

Поезія 시 у цей період переживає оновлення: автори відмовляються від класичних римованих форм і звертаються до вільного вірша 자유시, що дозволяє глибше виразити внутрішній світ і сучасні почуття. Серед відомих поетів — Кім Соволь та Хан Йонун 한용운, які у своїх поезіях передавали і особисті переживання, і суспільні настрої.

Драма 희곡 постає як новий жанр, покликаний відтворювати соціальні конфлікти на сцені, залучаючи глядача до осмислення моральних і суспільних проблем. Вона стає важливим елементом публічного дискурсу 공적 담론 та культурного діалогу 문화적 대화.

Таким чином, у 1910–1930-х роках формується професійний літературний простір, де письменники мають можливість вільно експериментувати, публікуватися й впливати на культурний розвиток. Література цього часу виконує подвійну роль — з одного боку, вона є інструментом національного пробудження, а з іншого — стає частиною культурної індустрії. Саме в цей період закладається жанрова система 장르 체계 і літературна критика 문학 비평, виникають літературні об'єднання, гуртки, журнали й видавництва.

Отже, цей період став фундаментом сучасної корейської літератури 현대 한국 문학, яка перестала бути лише відображенням традиційних ідей і

перетворилася на живий, динамічний простір суспільного мислення та культурної ідентичності Кореї.

❓ Контрольні запитання до теми

азвіть позитивні та негативні наслідки відкриття Кореї зовнішньому світу після Договору в Канхва 1876 року.

кажіть, який вплив соціальні та культурні зміни до 1910 року мали на роль літератури в корейському суспільстві.

ким чином Рух 1 березня 1919 року вплинув на формування національної свідомості та тематику літературних творів у Кореї?

кі завдання та ідеї сучасної корейської літератури постали внаслідок Руху 1 березня 1919 року?

сновні функції та цілі літературних об'єднань 1920-х років у формуванні сучасної корейської літератури?

кі зміни відбулися у ролі письменника у 1920-х роках у Кореї, і чим вони відрізнялися від попередніх поколінь авторів?

кі нові жанри літератури виникли у цей період і яка їхня соціальна та культурна роль?

ким чином процес комерціалізації літератури та поява нових жанрів змінили роль письменника та сприйняття літератури суспільством?

▣ Завдання для самоконтролю

апишіть короткий твір у стилі 1920-х років (есе), орієнтуючись на соціальні проблеми або індивідуальні переживання сучасного персонажа.

ідготуйте презентацію про письменників Йом Сансоп **염상섭**, розкрийте їх внесок у формування сучасної корейської літератури та розвиток реалізму.

P
A
G
E

ТЕМА 4. ОСВІТЛЕННЯ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ КОЛОНІАЛЬНОЇ РЕАЛЬНОСТІ В ЧОСОНІ

Початок ХХ століття для Кореї позначений драматичними подіями: втрата державної незалежності, анексія Японією (1910 р.), системна колоніальна політика, спрямована на придушення національної ідентичності та асиміляцію. У цих умовах література стає не лише мистецьким явищем, а й формою боротьби — культурним опором, способом зберегти пам'ять, мову, національну гідність.

Ключова ідея: корейська література колоніального періоду — це «дзеркало несправедливості» та «зброя національної свідомості».

4.1. Колоніальні утиски та їх відображення у літературі

Корейська імперія втратила державну незалежність і потрапила під японське панування у 1910 році, коли була підписана Японсько-корейська анексійна угода. Коли Корейський півострів став окупованим Японією, повсякденне життя населення різко змінилося. Японська адміністрація систематично впроваджувала політику, спрямовану на підкорення та асиміляцію. Одним із найболючіших наслідків стало позбавлення селян землі. Традиційно земля була не лише матеріальним, а й духовним фундаментом життя: вона уособлювала тісний зв'язок корейців із рідною землею, родом, предками. Але під час анексії значна частина земельних угідь була конфіскована на користь японських землевласників чи корпорацій. Селяни перетворювалися на орендарів, втрачали засоби для існування й опинялися у злиднях.

Цей процес знаходив відображення в літературі у вигляді образів зруйнованих родин, голодних дітей, знедолених селян, які змушені залишати рідні села та шукати заробітку в містах чи на шахтах. Письменники, такі як Хьон Джінгон, змальовували цю нерівність як велику національну трагедію. У їхніх

творах постає людина, позбавлена прав, але водночас наділена внутрішньою гідністю, що не дозволяє їй змиритися з приниженням.

Не менш болісним був аспект культурної асиміляції. Японська влада прагнула витіснити корейську мову з освіти, адміністрації та публічного простору. У школах нав'язувалася японська історія, де Корею зображали другорядною країною, «молодшим братом» Японії. Учні змушували вивчати японську мову, а використання корейської часто каралося. Така політика мала на меті поступове стирання національної ідентичності.

Однак саме в цій ситуації література стала своєрідним bastionом спротиву. Для письменників художнє слово перетворилося на простір свободи, де можна було зберегти рідну мову, культурні символи, історичну пам'ять. Читання корейських поем, оповідань чи романів було актом не лише естетичного задоволення, а й національної самооборони.

Таким чином, колоніальні утиски — як соціальні, так і культурні — відбилися у літературі подвійно. З одного боку, як реалістичні картини страждання народу: бідність, примусова праця, дискримінація. З іншого — як символічна боротьба за збереження корейської душі, яка відбувалася через слово, метафору, поетичний образ. Література стала дзеркалом несправедливості та водночас духовною зброєю, що допомагала корейцям вистояти в колоніальній реальності.

4.2. Література як дзеркало страждання народу

Колоніальна доба в Кореї стала часом глибоких потрясінь, які неможливо було замовчати. Письменники й поети початку ХХ століття відчували особливу відповідальність перед народом: їхнє слово мало зберігати пам'ять про страждання і водночас надихати на боротьбу. Саме тому література цього періоду виступає дзеркалом страждання нації, у якому відобразилися і втрати, і надії корейського суспільства.

Ліричні твори стали одним із перших відгуків на колоніальну трагедію. Вірші початку ХХ століття часто пронизані болем і тугою за втраченим Чосоном. Поети оплакували минулу велич династії, свободу, культуру, яку намагалася знищити колоніальна влада. Однак ці твори не були лише песимістичними. Вони несли в собі заклик до відродження нації, віру у внутрішню силу народу.

Прикладом є відома поема Чхве Нам Сона 최남선 「해에게서 소년에게」 (1908). Автор звертається до молодого покоління, нагадує йому про велич корейської землі та закликає не підкорятися обставинам. Його слова стають своєрідним гімном патріотизму, що надихає молодь на духовне пробудження. Таким чином, поезія виступала одночасно і плачем за втраченою батьківщиною, і закликом до боротьби за її відродження.

Серед інших визначних поетів того часу були Кім Соволь та Хан Йонун. Кім Соволь у своїх поезіях 「진달래꽃」(1925), 「산유화」(1925) передавав глибокий смуток і тугу за рідною землею, зображаючи внутрішній біль і страждання народу під колоніальним гнітом.

김소월

출처:

한국민족문화대백화

Кім Соволь — поет, який творив у період японської колонізації Корейської імперії. Він є автором поезій 「금잔디」(1920), 「첫치마」(1920), 「엄마야 누나야」 (1922) та інших.

Народився у 1902 році, покінчив життя самогубством у 1934 році.

У 1923 році поїхав до Японії для навчання, але через землетрус у Канто змушений був залишити навчання та повернутися на батьківщину. Навчався у І Донхва та Кім Ок, при цьому значно під впливом Кім Ока.

Його поезії публікувалися у журналах 「창조」 (1920), 「개벽」 (1920), а також він був учасником літературного об'єднання 「영대」(1925) разом із Кім Оком. У 1925 році Кім Соволь видав поетичну збірку 「진달래꽃」(1925), і опублікував поетичну статтю 「시혼」 (1925) у журналі 「개벽」 (1925), що стало апогеєм його творчої діяльності.

Його поезія вирізняється тим, що традиційні корейські емоції («хан») передаються через ритми народних пісень, і завдяки цьому його творчість вважається важливою віхою в історії корейської поезії.

Приклади пояснення до «Азалії»

김소월의 「진달래꽃」 (1925)

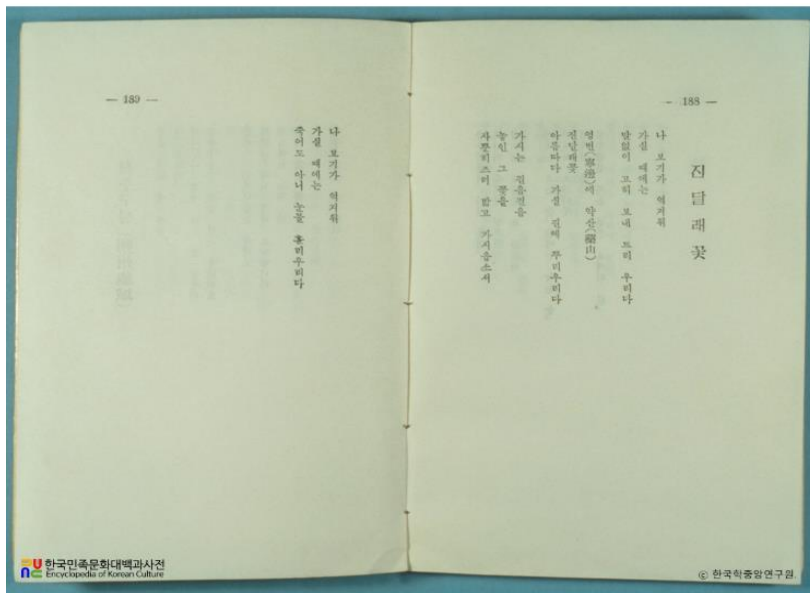
나 보기가 역겨워
가실 때에는
말없이 고이 보내 드리우리다
영변에 약산
진달래꽃
아름 따다 가실 길에 뿌리우리다

Коли тобі огидно
бачити мене
І ти йдеш,
Я мовчки, тихо
проводжу тебе.
На горах Яксан в
Йонбьоні
Азалії —
Я зірву й розсиплю на
твоєму шляху.

가시는 걸음걸음
 놓인 그 꽃을
 사뿐히 즈려밟고 가시옵소서
 나 보기가 역겨워
 가실 때에는
 죽어도 아니 눈물 흘리우리다

З кожним кроком,
 що робиш,
 Нехай ти ступаєш легко
 На ці квіти.

Коли тобі огидно
 бачити мене
 І ти йдеш,
 Я навіть у смерті не
 проллю сліз.

«Азалії»

「진달래꽃」 — вірш із
 поетичної збірки Кім
 Соволя .
 Опублікований у 1925
 році видавництвом
 Маемунса 「매문사」 у
 збірці під назвою
 «Азалії» 「진달래꽃」.

출처:

한국민족문화대백화

У поезії «Азалії» 「진달래꽃」 Кім Соволь розкриває тему прощання з
 коханою людиною, одночасно демонструючи гідність у розлуці, жіночу силу та

ніжність. Основна ідея твору полягає в тому, що справжнє кохання проявляється через прийняття та здатність відпустити, навіть якщо це супроводжується болем, без прокльонів і образ. Центральні мотиви — розлука, смирення, прощання та внутрішня краса ліричної героїні.

Символіка відіграє ключову роль у вірші. Азалія, традиційна корейська весняна квітка, символізує чисте кохання, жертвовність і вірність. Коли героїня говорить: «가실 길에 뿌리오리다» «Я зірву й розсиплю на твоєму шляху», вона не просто створює красиву картину, а перетворює прощання на акт любові. Квіти виступають не декоративним елементом, а символом благословення: навіть ідучи, коханий має ступати по ніжності та доброті. Таким чином, символ азалії уособлює духовну висоту та чистоту жіночої душі, здатної любити безкорисливо.

оетична метафора прощання слугує образом гідного прийняття втрати. Лірична героїня зовні проявляє спокій, але за цим відчувається глибока емоційна сила. Метафоричний образ «посипання дороги квітами» передає готовність дарувати красу навіть у момент болю, демонструючи вищу форму любові, яка нічого не вимагає взамін.

Епітети, такі як «아름다운 진달래꽃» «прекрасні азалії» та «빨강계 피어난 꽃잎» «пелюстки, що розквітли червоним», створюють зорову виразність та передають емоційну теплоту й ніжність. Колір азалії — червоний — поєднує красу та біль, що є центральною темою твору.

Кім Соволь активно використовує анафору та синтаксичний паралелізм. Наприклад, рядки починаються однаковими словами: «나 보기가 역겨워 가실 때에는...» «Коли тобі огидно бачити мене...». Такі повтори створюють ритмічність і мелодійність, притаманну народним пісням, надають тексту відтінку

усної традиції та підкреслюють смирення героїні, яка приймає неминуче з гідністю.

В основі поезії лежить антитеза між любов'ю та прощанням, ніжністю і болем. Зовні героїня говорить спокійно, без сліз: «죽어도 아니 눈물 흘리우리다» «Я навіть у смерті не проллю сліз». Протиставлення зовнішньої тиші та внутрішнього болю створює сильний емоційний ефект, демонструючи, як корейська поезія передає почуття через мовчання.

Гіпербола, що міститься у фразі «죽어도 아니 눈물 흘리우리다» «Я навіть у смерті не проллю сліз», підкреслює силу духу героїні. Поет не має на увазі буквальної смерті; це образ глибокого, самовідданого кохання, коли героїня не дозволяє собі принизитися навіть у стражданні.

Поет використовує порівняння та природні образи, наприклад: «꽃처럼 흘날리우리다» «розсиплюсь, як пелюстки квітів», щоб передати природність почуттів. Лірична героїня уподібнює себе до квітки, що тихо опадає, що символізує гармонію з природою та внутрішню злагоду. Гори, квіти та дорога відображають емоційний стан людини, що характерно для традиційної корейської поезики.

Можливі напрями аналізу включають емоційно-естетичний (передача болю через ніжність), гендерний (жіночий голос у традиційній культурі — покора, але з внутрішньою силою), психологічний (прийняття болю як спосіб зберегти гідність) та національний (образ розлуки як натяк на долю Кореї під колоніальним ярмом).

Отже, у вірші «Азалії» 「진달래꽃」Кім Соволь використовує символіку квітів, епітети, анафору, антитезу, метафору, гіперболу та порівняння, щоб

створити образ жінки, яка кохає мовчки, гідно і без нарікань. Твір поєднує емоційну простоту народної пісні з глибиною модерної лірики, де біль звучить не кричущо, а тихо, як подих весняного вітру, що розносить пелюстки азалій — символ кохання, яке не вмирає навіть у розлуці.

Приклади пояснення до «Гірська квітка»

김소월의 「산유화」 (1925)

산에는 꽃 피네

꽃이 피네

갈 봄 여름 없이

꽃이 피네

산에

산에

피는 꽃은

저만치 혼자서 피어 있네

산에서 우는 작은 새여

꽃이 좋아

산에서

사노라네

산에는 꽃 지네

꽃이 지네

У горах квіти цвітуть,
цвітуть квіти.

Без весни і без літа —
цвітуть квіти.

У горах,
у горах

ті квіти самотньо,
далеко розквітають.

Маленький пташко, що плачеш у
горах,
тобі до серця ці квіти,
тому й живеш
у горах, серед них.

У горах квіти в'януть,
в'януть квіти.

Без весни і без літа —
в'януть квіти.

갈 봄 여름 없이

꽃이 지네

Вірш «Гірські квіти» 「산유화」 — один із найвідоміших творів Кім Соволя, поета, який вважається уособленням корейської душі — ніжної, самотньої й водночас глибоко чутливої.

Твір написаний у 1920-х роках, у період японської окупації Кореї, коли нація переживала втрату ідентичності. Саме тому через прості образи природи поет говорить про внутрішню самотність, духовну втому, але й тихе примирення з життям.

Основна тема цього вірша розкривається через глибокі філософські роздуми про самотність і минуцність людського життя. Поет спостерігає за гірськими квітами, які розквітають і в'януть, не зважаючи на зміну пір року, і вбачає в цьому відображення людської долі. Квітка стає символом людини — тендітної, короткочасної, але сповненої краси і сенсу. Її життя, як і цвітіння, триває недовго, однак у цій миттєвості прихована гармонія з природою. Гора ж постає образом світу або долі — вічної, незмінної, спокійної й байдужої до людських почуттів. На тлі цієї незворушності природи людське життя здається митью, проте саме ця мить надає йому справжньої поетичності й цінності.

Ідея цього твору полягає у прийнятті природного порядку життя, його закономірностей — краси і втрати, народження і зникнення. Поет спостерігає за гірськими квітами, що розквітають і в'януть, і через повторення рядків «산에는 꽃 피네 / 꽃이 피네» «У горах квіти цвітуть, цвітуть квіти» та «산에는 꽃 지네» цикл природи. Цим він нагадує, що кожне життя має свій початок і кінець, але сам

хід життя триває безперервно. Вірш не передає лише смуток чи печаль — він сповнений спокою й умиротворення, прийняття тлінності, що надає твору глибокого філософського звучання і змушує замислитися про сенс існування та красу миті.

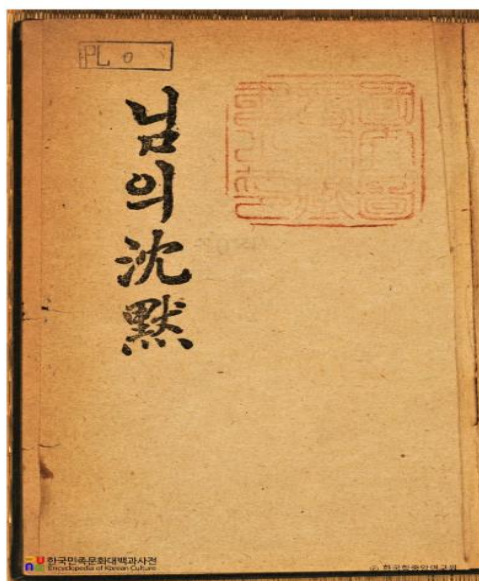
Образна система вірша розкриває його глибокий філософський зміст через прості, але виразні символи. Гори постають символом вічності, спокою та стабільності; це простір, де людина може зустрітися з природою і водночас з собою, усвідомити своє місце в світі. Квіти уособлюють життя, красу і самотність — вони розквітають і в'януть незалежно від наявності глядачів, мов тихі свідки вічного циклу природи. Пташка, що співає серед гір, стає символом душі або поета, який шукає гармонії в самотності, приймає ритм природи і водночас висловлює свої почуття через пісню, зливаючись з оточуючим світом. Ці образи створюють єдину картину, в якій людське життя віддзеркалюється у природних процесах, підкреслюючи його короткочасність і водночас красу.

Художні засоби, використані у вірші, роблять його надзвичайно виразним і мелодійним. Найважливішим прийомом є повторення, яке створює ритм, схожий на дихання або молитву, і підкреслює вічність та безперервність циклу життя. Мова поета проста, майже усна, що надає тексту звучання народної пісні 민요 і робить його близьким до серця кожного читача. Контраст між цвітінням і в'яненням передає ідею змін, плинності життя і спокійного прийняття кінця. Постійно присутні мотиви самотності і тиші, які створюють відчуття внутрішньої гармонії навіть у смутку, роблячи вірш глибоко емоційним і філософським.

Настрій поезії спокійний і споглядальний, тихо-меланхолійний, але водночас не позбавлений надії. У ній немає бунту чи відчаю; відчуття смутку м'яке, скоріше прийняття того, що все минає. Вірш звучить як поезія тиші, де біль перетворюється на красу, а самотність стає джерелом внутрішнього спокою і гармонії.

«Гірські квіти» 「산유화」 — це не просто пейзажна лірика, а справжня медитація про життя і його закономірності. Кім Соволь через прості, доступні образи зміг передати універсальні почуття людини, зробивши вірш символом корейської емоційної культури — тихого смутку, поєданого з любов'ю і надією. Завдяки глибокій емоційності та лаконічності образів цей твір став класикою, яку в Кореї часто декламують або виконують у вигляді пісні, адже в ньому відображена душа народу, здатного сумувати красиво й гідно, приймаючи тлінність життя з глибоким спокоєм.

Хан Йонун у 「님의 침묵」(1926), 「단심가」(1927) поєднував патріотичні мотиви з духовними пошуками, закликаючи до морального та національного пробудження.

한용운의 「님의 침묵」

출처: 한국민족문화대백화

Він активно підтримував рух за незалежність Кореї: співпрацював із повстанцями в Маньчжурії, брав участь у рухах 3·1 та Мансе, за що був ув'язнений. Хан Йон Ун був засновником руху «Молодий буддизм» (1914),

реформував буддійське управління, пропагував поєднання практики (Сон) і навчання (Кьо).

Як поет відомий збіркою «Німий покров» 「님의 침묵」 (1926), де через любов і втрату висловлював тугу за нацією, боротьбу проти колоніальної влади та надію на відродження. Його творчість поєднує буддійські ідеї, патріотизм і глибоку художню майстерність. Помер у 1944 році.

Приклади пояснення до «Німий покров»

한용운의 「님의 침묵」

님은 갔습니다.	Мій любий пішов.
아아, 사랑하는 나의님은	Аа, мій коханий пішов.
갔습니다.	Прорізавши синь гір і кленових лісів, він пішов тією маленькою стежкою, і я не змогла його зупинити.
푸른 산빛을 깨치고 단풍나무 숲을	Обіцянки давні, тверді й сяючі, як золоті квіти, звернулися на холодний порох і злетіли в подих зітхання.
향하여 난 작은 길을 걸어서,	Гострі спогади першого поцілунку змінити компас моєї долі, відступили й зникли.
차마 떨치고 갔습니다.	Я оглухла від ароматного голосу коханого, осліпла від його квітучого обличчя.
황금의 꽃같이 굳고 빛나던	Бо любов — справа людська.
옛 맹세는 차디찬 티끌이 되어서	Ми знали, що прийде розлука,
한숨의 미풍에 날아갔습니다.	
날카로운 첫 '키스'의 추억은	

나의 운명의 지침(口口)을 돌려놓고,
뒷걸음쳐서, 사라졌습니다.

나는 향기로운 님의 말소리에
귀먹고, 꽃다운 님의 얼굴에
눈멀었습니다.

사랑도 사람의 일이라,
만날 때에 미리 떠날 것을
염려하고 경계하지 아니한 것은
아니지만, 이별은 뜻밖의 일이 되고
놀란 가슴은 새로운 슬픔에 터집니다.

그러나 이별을 쓸데없는 눈물의
원천을 만들고 마는 것은 스스로
사랑을 깨치는 것인 줄 아는 까닭에,
견잡을 수 없는 슬픔의 힘을 옮겨서 새
희망의 정수박이에 들어부었습니다.

우리는 만날 때에 떠날 것을
염려하는 것과 같이, 떠날 때에 다시
만날 것을 믿습니다.

ми остерігалися її,
та вона стала несподіванкою,
і серце здригнулося новим сумом.

Але те, що розлука стає джерелом
даремних сліз,
я вважаю самознищенням любові,
тому перенесла невгамовну силу смутку
і влила її у сік нової надії.

Як ми передбачаємо розлуку при
зустрічі,
так віруємо у нову зустріч при розлуці.

Аа, коханий пішов,
але я його не відпустила.

Пісня любові, що не підкорилася
своєму ладові,
огортає його мовчання.

아아, 님은 갔지마는 나는
님을 보내지 아니하였습니다.
제 곡조를 못 이기는 사랑의
노래는 님의 침묵을 힘싸고
돕니다.

У вірші Хан Йонун «Німий покров» 「님의 침묵」 поет створює надзвичайно глибоку і багат шарову картину внутрішнього світу людини, яка переживає розлуку, але знаходить у ній духовне прозріння. Тема розлуки тут виходить далеко за межі особистого — вона перетворюється на символ втрати Батьківщини, національної гідності й духовної єдності Кореї, яка перебувала під владою японських колонізаторів.

Центральний образ твору — «님» нім, що буквально означає «коханий» або «кохана», — набуває широкого символічного значення. Для поета це не лише конкретна людина, а й образ істини, ідеалу, самої Кореї, яка «пішла», залишивши по собі тишу і біль. Таким чином, особисте перетворюється на всенаціональне, інтимне — на історичне. Вислів «사랑하는 나의 님은 갔습니다» «Мій коханий пішов» стає не просто початком ліричної сповіді, а духовним знаком часу — епохи, коли мовчання стало єдиною можливою формою протесту.

Поет не кричить, не звинувачує — його тиша говорить гучніше за будь-які слова. Саме мовчання «침묵» у цьому творі має глибоке філософське значення. Воно не є пасивністю чи безсиллям, а навпаки — знаком духовної сили, здатності прийняти біль і перетворити його на внутрішню гармонію. Це мовчання — не

капітуляція, а медитативне зосередження, форма опору, що відбувається на рівні духу.

Поетичні образи твору надзвичайно виразні й символічні. «푸른 산빛» «Синява гір» — це образ вічності, краси й надії, тоді як «Ліс кленів» «단풍나무 숲» уособлює осінь, неминучу розлуку, але й природну закономірність життя. А «Золота квітка обітниці» «황금의 꽃같이 굳고 빛나던 맹세» — символ чистої, святої любові, яка, здавалося б, мала тривати вічно, але розсипалася на порошок. Усі ці образи створюють емоційний пейзаж душі, де зовнішня краса природи контрастує з болем серця, але водночас допомагає його прийняти.

Хан Йонун як буддистський монах не випадково звертається до мотиву мовчання. У буддизмі це стан духовного прозріння, коли людина перестає боротися із світом і починає його розуміти. Розлука в цьому контексті не є кінцем, а лише етапом нескінченного кола буття — сансари. Любов і біль — дві сторони одного духовного шляху, через які поет приходив до просвітлення.

Водночас у творі чітко простежується патріотичний підтекст. Написаний після подій Руху 1 березня 1919 року, вірш сприймається як голос нації, що втратила свободу, але не втратила віри. У мовчанні поета відчувається гідність народу, який, навіть за умов пригнічення, зберігає свою духовну незалежність. «Мовчання» стає формою боротьби, у якій не звучать гасла, але промовляє серце.

Структурно твір вирізняється вільною формою, без суворої рими чи розмірів, що надає йому інтонації природної сповіді. Вірш починається і завершується образом мовчання, утворюючи замкнуте коло — символ повторюваності почуттів, неминучості страждання й водночас постійного оновлення. Така побудова відображає і буддистське уявлення про безперервність життя, і психологічний стан героя, який, пройшовши через біль, досягає внутрішнього спокою.

«Німий покров» 「님의 침묵」 — це не просто історія про кохання і втрату.

Це поетична медитація про сенс життя, духовну силу мовчання, про людську здатність залишатися гідним навіть тоді, коли все навколо занепадає. Поет ніби говорить читачеві: істинна любов і віра не зникають, навіть якщо здається, що світ мовчить.

Паралельно з поезією цього періоду розвивалася соціально-реалістична проза, яка відтворювала зовнішній, матеріальний вимір колоніальної дійсності. Письменники, такі як Йом Сангсоп чи Хьон Джінгон, зосереджували увагу на життєвих труднощах простих людей, на соціальній нерівності, злиднях і безнадії. Їхні твори передають контраст між старим селянським світом і новою реальністю міст, де людина часто втрачає себе.

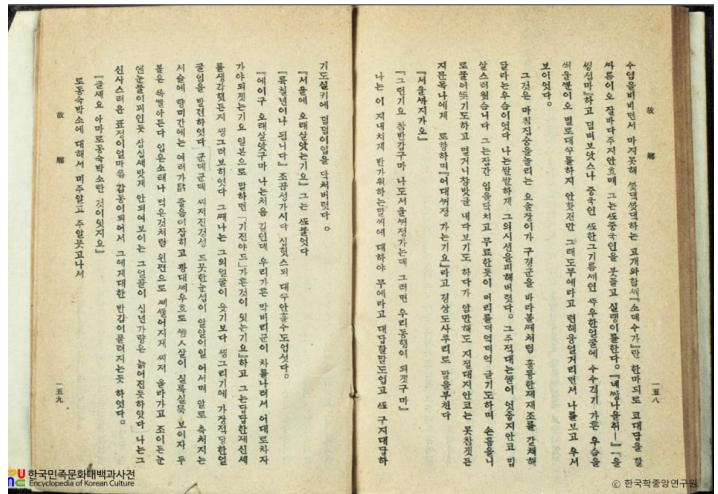
Таким чином, поезія і проза колоніальної доби, хоч і різнилися за формою, мали спільну духовну мету — зберегти пам'ять і душу народу. Якщо проза відображала зовнішні страждання й соціальні конфлікти, то поезія, як у Хан Йонуна, відкривала внутрішній світ, показуючи, що навіть у мовчанні може звучати найглибша любов і найсильніший крик душі.

Отже, вірш «Німий покров» 「님의 침묵」 — це вершина поетичного осмислення болю, любові та національної свідомості. У ньому особисте і національне зливаються воедино, а мовчання стає мовою віри, надії та духовної стійкості, якою Корея продовжує промовляти до світу навіть у часи найглибшої темряви.

현진건의 「빈처」

출처: 한국민족문화대백화

현진건의 「고향」

출처: 한국민족문화대백화

현진건

출처:

한국민족문화대백화

Хьон Джінгон — видатний корейський письменник і журналіст, один із засновників модерної корейської прози. Народився 9 серпня 1900 року в Тегу, походив із родини освічених реформаторів. Навчався в Токіо та Шанхаї, після повернення до Кореї активно займався літературною та журналістською діяльністю. Помер 25 квітня 1943 року від хвороби.

Його літературна кар'єра почалася у 1920 році, коли він опублікував оповідання «Жертва» 「희생화」. Хьон Джінгон був членом літературного гуртка «Пекчо» 「백조」 і працював у провідних газетах, зокрема 「Чосон

ільбо」 та 「Тона ільбо」.

Приклади пояснення до «Вдалий день»

현진건의 「운수 좋은 날」

새침하게 흐린 품이 눈이 올
듯하더니

눈은 아니 오고 얼다가 만 비가
추적추적 내리는 날이었다.

이날이야말로 동소문 안에서
인력거꾼 노릇을 하는 김첨지에게는
오래간만에도 닥친 운수 좋은 날이었다.

그야말로 재수가 옴 붙어서 근
열흘 동안 돈 구경도 못한 김첨지는

전짜리 백동화 서 폰 또는 다섯 폰이
찰각하고 손바닥에 떨어질 제

거의 눈물을 흘릴 만큼 기뻐었다.

산 사람의 눈에서 떨어진

Це був сирий і похмурий день, коли, здавалося, ось-ось піде сніг, але він не випав — натомість почався дрібний, напівкрижаний дощ. Саме цей день уперше за довгий час виявився надзвичайно вдалим для Кім Чхом Чжи, який заробляв на життя, працюючи рикшею в районі воріт Тонсомун. Останні десять днів Кім Чхом Чжи навіть не тримав у руках жодної копійки, тому коли від такої удачі в його долоні задзвонили відразу три чи п'ять десяткових монеток, чоловік ледь не розплакався від радості.

Гіркі сльози котилися з обличчя

닭의똥같은 눈물이 죽은 이의 뺨뺨한
얼굴에 어롱어롱 적신다.

문득 김침지는 미친 듯이 제
얼굴을 죽은 이의 얼굴에 한데
비비대며 중얼거렸다.

“설렁탕을 사다놓았는데 워 먹지를
못하니, 워 먹지를 못하니.....

괴상하게도 오늘은! 운수가,
좋드니만.....

Письменник дав оповіданню дуже дотепну назву. Можна подумати, що це справді був день везіння, проте насправді він виявився днем невдачі. Така назва змушує читача з цікавістю слідкувати за розвитком подій і дочитати твір до кінця.

В оповіданні описується день із життя рикші на ім'я Кім Чхом Чжи, який живе і працює в Сеулі 1920-х років, тобто за часів японського панування. Як можна зрозуміти з назви, цей день став для героя особливим. Але тривожні передчуття, що пригнічували його з самого ранку, справдилися... Странно, адже сьогодні такий вдалий день...

На диво «вдалий день» виявився для Кіма Чхом Чжи найнещаснішим, адже він пропрацював увесь день, навіть не знаючи про смерть дружини.

Оповідання Хьон Чжінгона «Вдалий день» є одним із найяскравіших прикладів соціально-психологічної прози 1920-х років у Кореї. Твір розкриває драму звичайної людини, змушеної боротися з безжальною реальністю, у якій

зовнішня удача обертається глибоким нещастям.

Основна тема твору — зіткнення щастя й нещастя, соціальна несправедливість та людська безпорадність перед життєвими обставинами. Автор показує, що навіть коли людині здається, що життя нарешті посміхається, доля може обернути успіх на трагедію. Через історію простого рикші Кіма Чхом Чжи письменник розкриває іронію життя, у якому короткі миті радості губляться серед злиднів, хвороб і втрат.

Основна ідея твору полягає в тому, що зовнішній успіх не гарантує внутрішнього щастя. Людське життя сповнене непередбачуваних випробувань, і навіть тоді, коли здається, що «доля посміхнулась», за видимою удачею може ховатися біль і страждання. Автор наголошує: справжнє нещастя полягає не лише у злиднях, а у втраті сенсу, любові та надії.

У творі простежуються мотиви злиднів, тяжкої праці, несподіваної втрати, трагедії повсякденного життя та відчаю. Через них розкривається глибока соціальна драма — життя простих людей у колоніальному Сеулі, де праця не приносить гідності, а лише тимчасове виживання.

Важливу роль у творі відіграє символіка. «День везіння» — іронічний символ, який підкреслює суперечність між зовнішньою удачею та справжнім станом героя. Те, що здавалося щасливим днем, перетворюється на день трагедії.

Мілкий крижаний дощ, який супроводжує події, стає метафорою життєвих труднощів і постійних дрібних неприємностей, що холодом пронизують душу людини. Монети в руках рикші символізують короткочасну надію, ілюзію щастя, яке виявляється марним, коли герой дізнається про смерть дружини.

У плані художніх засобів автор використовує метафору — «день удачі» як прикриття справжньої трагедії, контраст між зовнішньою радістю та внутрішнім горем, деталізацію побуту для створення реалістичного тла. Емоційний контраст між радістю заробітку і жахом втрати посилює драматизм оповідання. Іронія —

наскрізний прийом твору, завдяки якому назва Хьон Чжінгона «Вдалий день» перетворюється на гіркий символ життєвих парадоксів.

Стиль і композиція вирізняються стислістю й емоційною насиченістю. Розповідь ведеться від третьої особи, але з глибоким проникненням у внутрішній світ героя. Хьон Чжінгон майстерно поєднує психологічну напруженість із реалістичними описами побуту. Короткі сцени звичайного життя рикші контрастують із трагічною кульмінацією, що створює сильний емоційний ефект і підкреслює невідворотність долі.

Можливі напрями аналізу цього оповідання різноманітні. Перш за все, емоційно-психологічний аспект дозволяє дослідити внутрішні переживання героя, його надії, розчарування та відчуття безсилля перед обставинами. Соціальний напрямок дає змогу зрозуміти умови життя простих корейців у 1920-х роках, у період японського панування, і відчутти тиск історичних обставин на повсякденність людей. Нарешті, літературно-стильовий аналіз зосереджується на художніх прийомах — іронії, контрастах, метафорах, які поглиблюють зміст твору і допомагають розкрити його глибоку ідею та авторське бачення дійсності.

У висновку можна сказати, що оповідання Хьон Чжінгона «Вдалий день» — це не просто історія одного рикші, а узагальнений образ людини, яка живе між надією і розпачем. Через побутові деталі, іронічну назву й психологічну глибину автор передає трагедію людського існування в колоніальному суспільстві. Твір залишає сильне враження своєю щирістю, співчуттям до «маленької людини» і майстерним поєднанням реалістичної точності з глибоким емоційним підтекстом.

염상섭

출처:

한국민족문화대백화

Його прозові твори поєднували соціально-реалістичний підхід із психологічним аналізом персонажів, демонструючи моральну деградацію людини і соціальні суперечності колоніальної доби.

Народився в Сеулі в родині інтелігенції, здобував освіту в Японії, де в 1918 році був заарештований за поширення «Декларації незалежності Кореї» та участь у протестах, після чого змушений був залишити університет. У 1920 році повернувся до Кореї, став політичним журналістом і почав активну літературну діяльність.

Йом Сангсоп — один із засновників корейського соціально-психологічного реалізму. Його творчість відзначалася глибокою спостережливістю, точністю опису життя мешканців міст і сел, увагою до психології людини та суспільних явищ. Він писав як короткі оповідання, так і романи, залишивши понад 150 оповідань, близько 20 повноцінних романів і понад 100 літературних критичних статей.

Особливістю його стилю була поєднання традиційної корейської

реалістичної прози **내간체** із поступовим прийняттям західної модерної літератури. Його творчість поєднувала національну свідомість, моральну рефлексію і соціальну критику, що зробило Йома Сангсопа одним із провідних письменників корейської літератури 1920-х років.

Приклади пояснення до «До початку Мансе» **염상섭의 「만세전」**

사실 말이지, 나는 그 소위 **우국지사**는 아니나 자기가 **망국** 백성이라는 것은 어느 때나 잊지 않고 있기는 하다. **Насправді** я не можу вважати себе справжнім патріотом, та завжди пам'ятаю, що належу до народу розореної країни. **Пройшло** вже десять років відтоді, як мою батьківщину **сплюндрували**, і тепер **поблажливе оточення** зробило мене **байдужим**.

그러나 망국 백성이 된 지 벌써 **십 년** 동안 인제는 **무관심하도록** 주위가 **관대하게 내버려 두었다**. **Проте** в часи навчання в початковій школі **любов до рідної землі** пала в моєму щирому юному серці. **Конфлікт** із японським учителем змусив мене **залишити школу і перейти до приватної**, де **викладали історію Чосону**.

도리어 **소학교** 시대에는 **일본** 교사와 **충돌을 하여 퇴학을 하고** **조선** 역사를 가르치는 **사립학교로 전학을** 한다는 **등**, **Згодом**, поступово дорослішаючи, я **вирушив до Японії**. Там у мені **рідко прокидалися ворожість чи дух протесту**. Лише **інколи траплялися образливі ситуації** — **раз на рік доводилося проходити перевірки у Сімоносеці, Пусані та Сеулі** дорогою додому. У такі моменти я

솔직한 어린 마음에 **애국심이** 비교적 **열렬하였지**마는 **차차** **지각이** **Р**
А
G
E

나자마자 일본으로 건너간 뒤에는 간혹
심사 틀리는 일을 당하거나 일 년에 한
번씩 귀국하는 길에 시모노세키에서나
부산, 경성에서 조사를 당하고 성이
가시게 할 때에는 귀찮기도 하고
분하기도 하지마는 그 때 뿐이요,

그리 적개심이나 반항심을 일으킬
기회가 적었었다.

“서에서 나왔는데 잠깐 파출소로
가십시다.”

“내가 도적질이나 한 혐의가 있단
말이오?”

정 그럴 테면 이리로 들어와서
조사를 하라고 하구려..”

대체 나 같은 위인은 경찰서의
신세를 지기에는 너무도 평범하지만,
그래도 이 배만 놓치면 참 정말

роздратовано вибухав, але то було лише
коротке почуття гніву, не більше.

– Я з поліції. Прошу вас ненадовго
пройти зі мною у відділок.

– Мене у чомусь звинувачують? У
крадіжці? Якщо так, то допитуйте мене
тут...

Взяти під варту таку велику людину,
як я, для поліції, звісно, справа звичайна.
Проте я твердо вирішив для себе: ні за яких
обставин не можна втратити цей корабель,
навіть якби розкрилися небеса, інакше я
опинюся в тюрмі. І все ж серце моє не
переставало шалено калатати.

Під крики матроса мені ледь вдалося
піднятися на палубу, як раптом пролунав

유치장에서 옥을 볼 것은 뻔한 일, різкий свисток і гучний, мов іржання коня, гудок. А потім по всьому причалу, зануреному в темряву, пройшов глухий, пронизливий звук гонгу.
하늘이 두 쪽이 되는 한이 있더라도 이
배를 놓쳐서는 큰일이라고 결심을
단단히 하고서도 웬일인지 가슴은
여전히 두근두근하지 않을 수가 없었다.

어서 올라오라는 선원의 꾸지람을
들어가며 겨우 갑판 위에 올라서자
기를 쓰는 듯한 경적과 말 울음 소리
같은 기적 소리가 나며 신경이
자릿자릿한 징 소리가 암흑에 싸인
부두 전체에 요란하게 울렸다.

Роман «До початку Мансе» є одним із найважливіших творів раннього періоду сучасної корейської прози. Його автор, Йом Сангсоп 염상섭, належить до покоління письменників, які намагалися передати реалії колоніальної доби та психологічний стан інтелігенції під владою Японії.

Назва «До початку Мансе» символічно відсилає до березневого руху за незалежність 1919 року, а сама дія відбувається напередодні цих історичних подій.

Події твору розгортаються у 1918 році. Цілком справедливо сказати, що саме цей рік був вибраний автором спеціально, адже у 1919 році в історії сучасної Кореї сталося знаменне явище — початок Першого березневого руху за незалежність. У

творі описується і те, що відбувалося до появи руху, і причини його розгортання. Спершу повість публікувалася під назвою «Могила», проте кілька разів вилучалася через цензуру японського режиму. У творі реалістично зображено похмуру дійсність колоніальних часів, яка нагадувала могилу держави Чосон.

У центрі твору — повернення головного героя з Токіо до Кореї. Подорож стає метафорою зіткнення двох світів — колоніальної дійсності Кореї та інтелектуальної атмосфери Японії.

Через спостереження, роздуми та зіткнення з соціальною несправедливістю герой поступово усвідомлює безвихідь життя під колоніальним режимом.

Композиційно твір побудований у формі реалістичного щоденника-подорожі, що дає змогу передати внутрішній стан героя і його поступове пробудження.

«До початку Мансе» охоплює глибокі суспільні та психологічні аспекти життя Кореї в період японської колонізації. Однією з головних тем твору є національна самосвідомість і пробудження духу опору. Автор не зображує відкритих політичних виступів чи закликів до боротьби, натомість він передає внутрішній шлях героя, який поступово усвідомлює трагедію свого народу. Повертаючись із Японії до Кореї, герой бачить розділену, спустошену країну, де люди втратили віру у власні сили. Саме через це усвідомлення в ньому пробуджується почуття відповідальності за національну долю.

Друга важлива проблема — колоніальна реальність, яка в романі постає як світ занепаду, байдужості та моральної деградації. Йом Сангсоп показує, що життя під владою колонізаторів призводить до втрати моральних орієнтирів, коли навіть освічені люди змушені пристосовуватися до умов, що принижують їхню гідність. Усе це створює атмосферу розчарування та безнадії, у якій герой намагається знайти сенс існування.

Особливе місце займає криза ідентичності інтелігенції. Головний герой опиняється між двома світами — колоніальною Кореєю, де панують приниження

й безсилля, та модерною Японією, яка символізує розвиток і владу. Проте він не належить повністю ні до одного, ні до іншого. Це внутрішнє роздвоєння відображає душевний стан покоління, що втратило власний ґрунт, намагаючись поєднати національну свідомість із прагненням до модерності.

Ще однією суттєвою проблемою є відчуження людини, що втратила духовну опору. Герой спостерігає за навколишнім світом, відчуваючи глибоку самотність і розрив між собою та суспільством. Це відчуження стає формою протесту — мовчазного, внутрішнього, але глибоко значущого. Йом Сангсоп показує не зовнішню боротьбу, а тихий процес внутрішнього прозріння, коли людина починає розуміти масштаб історичної несправедливості, яку переживає її народ.

Таким чином, у романі «До початку Мансе» колоніальний досвід постає не лише як історичний факт, а як драма людської свідомості, де пробудження національного духу відбувається через особисті страждання, сумніви та моральний пошук.

Художні особливості роману Йом Сангсопа «До початку Мансе» 「만세전」 вирізняються поєднанням реалістичного зображення дійсності, глибокого психологізму та інтелектуального аналізу внутрішнього світу людини.

Письменник виступає як реаліст і спостерігач, уважний до деталей життя колоніальної Кореї. Він не використовує романтичних перебільшень чи патетики — натомість створює стриману, але надзвичайно точну картину реальності. У центрі твору — внутрішній світ героя, його думки, спогади, реакції на побачене. Через внутрішній монолог розкривається не лише особистість героя, а й стан усього покоління, яке втратило духовну рівновагу в колоніальних умовах. Саме цей психологізм робить твір живим і глибоким, наближаючи його до європейських зразків модерного реалізму.

Стиль Йом Сангсопа відзначається документальністю. Автор наче фіксує усе, що бачить герой під час подорожі: описи місцевостей, рух потяга, поведінку

P

A

G

E

пасажирів, дрібні соціальні контрасти між японцями та корейцями. Такі деталі створюють атмосферу достовірності й допомагають читачеві відчувати тогочасне життя Кореї у всіх його проявах. Письменник немов веде репортаж із колоніальної реальності, не додаючи зайвих прикрас, але досягаючи глибокого емоційного ефекту саме через точність спостережень.

Ще однією рисою є мовна стриманість і аналітичний тон оповіді. Йом Сангсоп уникає емоційних вибухів чи риторичних закликів — його мова спокійна, зважена, інтелектуальна. Така стилістика підкреслює внутрішню зосередженість героя, який не діє зовні, а переживає духовну боротьбу всередині себе. Через цю стриманість письменник досягає глибшого ефекту — емоції не виголошуються, а відчуюються між рядками.

Окремої уваги заслуговує символізм назви роману. «До початку Мансе» означає не лише часовий період перед історичним березневим рухом 1919 року, а й стан національного і духовного пробудження, яке ще не настало, але вже назріває. Назва відображає межовий момент — переддень великих змін, коли тиша перед бурею сповнена внутрішнього напруження і надії. Таким чином, Йом Сангсоп не просто розповідає історію однієї людини, а створює символічний образ усієї нації, що стоїть на порозі пробудження.

Отже, художня сила роману полягає в поєднанні реалістичної точності, психологічної глибини, аналітичного мислення та символічного підтексту, завдяки чому «До початку Мансе» стало одним із найвизначніших творів у розвитку корейського реалістичного роману 1920-х років.

Роман можна вважати поворотним пунктом у розвитку корейської прози: вперше показано колоніальну дійсність очима інтелігента, не через патетичний протест, а через раціональне осмислення й моральне прозріння. Таким чином, Йом Сангсоп започатковує традицію інтелектуального реалізму в корейській літературі.

«До початку Мансе» — це твір про внутрішній шлях пробудження, про людину, яка стоїть перед необхідністю морального вибору.

Йом Сангсоп передав передчуття історичних змін і пошук особистої відповідальності за національну долю.

Саме тому роман вважається одним із перших модерних корейських реалістичних романів, що вплинув на подальший розвиток літератури 1920-х років.

4.3. Літературні організації та колективний голос

Після Першого березневого руху 1919 року в умовах так званої «культурної політики» Японії, на тлі світового піднесення пролетаріату після Російської революції, у Кореї також активізувався комуністичний рух. На хвилі цього суспільного піднесення виникла потреба у літературних організаціях, здатних не лише відтворювати реальність, а й давати їй ідейну оцінку, об'єднуючи митців навколо спільної мети — відстоювати інтереси народу та боротися проти колоніального гноблення.

Одним із найвідоміших літературних об'єднань цього часу стала КАПФ (Корейська асоціація пролетарських письменників), заснована у 1925 році під японської NARF та взаємодії з корейськими соціалістичними організаціями. Її учасники, серед яких були Йом Сангсоп, Ін Хун, Кан Кьонне, Пак Йонхі, орієнтувалися на ідеї світового робітничого руху та прагнули у своїх творах висвітлювати класову боротьбу, колоніальні утиски та необхідність солідарності між пригнобленими. Література для них переставала бути лише мистецтвом — вона перетворювалася на інструмент ідеологічного спротиву.

На початку 1920-х років студенти, які навчалися в Японії, такі як Кім Кіджин, Пак Йонгхі та Лі Сангхва, пропагували «мистецтво для життя», виступали проти естетизму та формалізму, але на той час це ще залишалось переважно ідеалістичним і емоційно-чуттєвим рухом. У 1922 році виникли організації

P

A

G

E

«Емгунса» та «Паскуля» (PASKYULA), які об'єднували митців із метою розвитку культури звільнення пролетаріату та активного соціального ідейного впливу. Об'єднання КАРФ у 1925 році стало логічним продовженням цих процесів і визначило подальший напрямок корейської пролетарської літератури.

У перші роки діяльності КАРФ активної творчої роботи було небагато, переважала літературна критика та публіцистика. Публікації, як-от журнал «Мунеундонг» (1926), поширювали ідеї організації, а короткі прозові твори Пак Йонгхі, Кім Кіджина та Чхве Со Хе демонстрували соціальну проблематику того часу. У 1926 році розгорілася «дискусія про зміст і форму» між прихильником класового підходу Пак Йонгхі та захисником значення форми Кім Кіджином, що стало першою зміною напрямку КАРФ. Наприкінці 1920-х років молоді теоретики, зокрема Ім Хва та Кім Намчон, здійснили другу зміну курсу, пропонуючи «більшевизацію мистецького руху» та реорганізацію КАРФ задля викорінення «мало-буржуазних упереджень».

Після цього відбулися внутрішні дискусії щодо масового мистецтва, методології творчості та прийняття радянського соціалістичного реалізму. Саме у цей період з'явилися твори високого художнього рівня, що свідчило про поглиблення усвідомлення реалізму та активну соціальну позицію письменників.

Проте діяльність КАРФ почала руйнуватися під тиском японської влади: у 1931 році — справа фільму «Джахачон», у 1934 році — справа «Сінгончольса». Постійні репресії та внутрішні конфлікти змусили багатьох членів перейти на бік влади або зберігати свої ідеї мовчазно. У травні 1935 року КАРФ офіційно оголосила про розпуск.

Таким чином, література 1920–1930-х років стала не лише засобом художнього самовираження, а й колективною пам'яттю нації, у якій відображалася історія страждань і боротьби корейського народу. Організації на кшталт КАРФ перетворили літературний процес на форму суспільного руху,

завдяки чому література почала сприйматися не лише як мистецтво, а й як політичний та культурний інструмент пробудження національної свідомості.

4.4. Мотиви опору та надії

У 1930-х роках корейська література переживала складний і водночас продуктивний період трансформацій під впливом колоніальної політики Японії, відомої як Комінка, яка передбачала насильницьку японізацію населення. Заборона корейської мови в школах та державних установах, посилення цензури й переслідування письменників за націоналістичні та соціально-критичні твори суттєво ускладнили літературну діяльність. В цих умовах багато авторів, які у 1920-х роках працювали в напрямі соціального реалізму, змушені були переорієнтуватися на “чисту літературу” 순수문학, яка зосереджувалася на естетиці, художній формі, психологічних переживаннях та внутрішньому світі людини. Цей підхід дозволяв уникати прямої політичної критики, одночасно зберігаючи національну самобутність та духовну опору.

У корейській літературі 1930-х років виділяють кілька ключових тенденцій, що визначили її розвиток у період японської окупації. Першою з них була очищена естетична лірика 순수 서정, у якій поети зосереджувалися на красі слова, гармонії звучання та внутрішній мелодійності поезії. Їхні твори наповнені ніжністю, любов'ю до життя, природи й рідного краю. Поети цього напрямку намагалися відійти від політичної проблематики та шукали духовне спасіння в мистецтві. Яскравими представниками були Кім Йонгран 김영랑, автор поезії «Поки розквітне піон» 「모란이 피기까지는」, де через образ півонії передається очікування, надія та відчуття краси, здатної зцілити душу навіть у часи темряви, та Пак Йончхоль 박용철, чий вірш «Човен, що відходить» 「떠나가는 배」

P

A

G

E

звертається до мотивів самотності, життєвого шляху та неминучості розлуки, відзначаючись музикальністю й внутрішнім спокоєм, що контрастує із зовнішнім хаосом світу.

김영랑

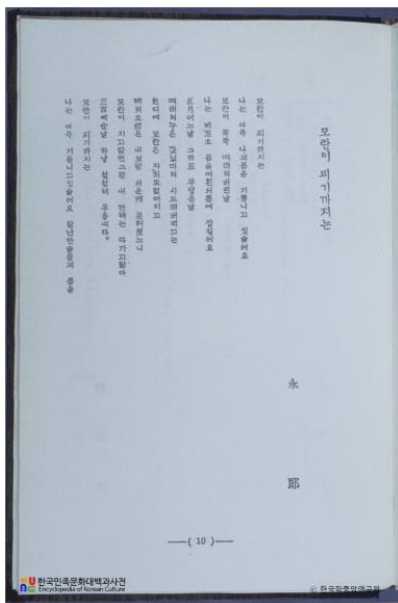
출처: 한국민족문화대백화

Кім Юнсік 김윤식 (1903–1943), а псевдонім Йонгран 영랑 почав використовувати після публікації творів у журналі «Симунхак».

У 1915 році закінчив початкову школу в Канджині, одружився, але через півтора року залишився вдівцем. Згодом навчався англійської

мови в Центральній будівлі молоді

християнської асоціації, а у 1917 році вступив до Хвімунесук 「휘문의숙」, де почав цікавитися літературою. Там він спілкувався з відомими літературними діячами та однолітками, серед яких були Чон Чжйонг 정지용, Лі Тхеджун та інші.

김영랑의

「모란이 필 때까지」

출처: 한국민족문화대백화

У 1919 році, під час руху 1 березня, намагався організувати акцію в рідному Канджині, але був заарештований японською поліцією і відбув 6 місяців ув'язнення в тюрмі Тегу. У 1920 році виїхав до Японії, навчався в Академії Аояма, проте після землетрусу в Канто у 1923 році повернувся на батьківщину. У 1925 році одружився вдруге з Кім Квільйон з Кесону.

Після визволення активно долучився до суспільного життя: очолював молодіжні організації, брав участь у політичних і громадських рухах, у 1948 році балотувався до Національних зборів. У 1949 році був директором видавничого департаменту Міністерства інформації. Любив музику, займався спортом. Загинув у 1950 році під час бойових дій.

Розпочав творчість у спілці поетів разом із Пак Йончхолом, Чон Чі Йоном та І Хаюном. У 1930 році опублікував у журналі 「Сімунгак」 шість поезій,

P
A
G
E

серед яких «Сяюче серце на листках камелії» та «Лежачи прямо на схилі». Пізніше опублікував понад 80 поезій, перекладів, есе та критичних статей у журналах 「Мунхак」, 「Йосон」, 「Мунчан」, 「Чогван」 та інших.

Його творчість поділяється на ранній та пізній періоди. У ранніх творах «Збірка поезій Єнранга» (1935) відображена глибока любов до природи та внутрішня гармонія без проявів суму чи розчарування. Пізні поезії (1940-ті роки) містять теми смерті, сумніви й життєвої кризи, а після визволення з'являється активна соціальна позиція та прагнення до побудови нової країни.

Приклади пояснення до «Поки розквітне піон»

김영랑의 「모란이 필 때까지」

모란이 피기까지는,
나는 아직 나의 봄을 기다리고
있을 테요.

모란이 똑똑 떨어져 버린 날,
나는 비로소 봄을 여인 설움에
잠길 테요.

오월 어느 날, 그 하루 무덥던 날,
떨어져 누운 꽃잎마저 시들어
버리고는

천지에 모란은 자취도 없어지고,

뻗쳐 오르던 내 보람 서운케

Поки розквітне піон,
Я все ще чекатиму моєї весни.
А коли пелюстки піона осиплються,
Я вперше занурюся у сум втраченої
весни.

Одного спекотного травневого дня,
Лежачі пелюстки в'януть,
І на всій землі піонів вже й сліду не
лишається.

Мої високі сподівання
Сумно падають, немов зруйновані.
Коли піон відцвіте — і все,
Мій рік промине,
Триста шістдесят п'ять днів
розчиняться в тихому сумі.

Та поки піон не розквітне,

무너졌느니,

모란이 지고 말면 그뿐,

내 한 해는 다 가고 말아,

삼백예순 날 하냥 섭섭해

우웁내다.

모란이 피기까지는

나는 아직 기다리고 있을 테요,

찬란한 슬픔의 봄을.

Кім Йонгран є видатним поетом 1930-х років і одним із представників так званої «чистої літератури» 순수문학, яка характеризувалася зверненням до естетики, внутрішнього світу людини та психологічних переживань. У період японської окупації Кореї поети цього напрямку уникали прямої політичної критики, проте їхня творчість відзначалася тонким відображенням духовного стану та внутрішніх почуттів. Поезія Кім Йонграна поєднує натхнення природою, чуттєвість і психологічну глибину, що дозволяє розкрити філософське сприйняття життя та часу.

Вірш «Поки розквітне піон» 「모란이 피기까지는」 торкається тем очікування, невизначеності, плинності життя та суму втрати. Через образ піона 모란 автор передає емоційний стан очікування та внутрішньої самотності, поступове усвідомлення втрати й усвідомлення того, що краса і надія здатні зцілювати душу навіть у часи смутку. Піон у вірші символізує красу, життєві надії та мрії, які ще не здійснилися, а чекання весни виступає як символ внутрішньої

P

A

G

E

підготовки до змін та особистого розвитку. Водночас осипання пелюсток і втрачена весна передають неминучість втрат, плинність життя та розчарування, що супроводжує людину.

Структура вірша циклічна: початок і кінець повертаються до повторюваного рядка «Поки розквітне піон, я чекатиму...», що підкреслює постійність емоційного досвіду та невинний плин часу. Вірш складається з трьох основних сцен: спершу поет очікує весни та розквіту піона, далі настає момент втрати та смутку після осипання пелюсток, і нарешті автор повертається до внутрішньої рефлексії та знову занурюється у надію. Така циклічність допомагає читачеві відчутти тривалість очікування та внутрішню стійкість.

Кім Ёнгран у «Поки розквітне піон» широко використовує різноманітні художні засоби. Метафора піона символізує красу, надію та життя, тоді як осипання пелюсток стає образом втрати надій і смутку. Повтор (анафора) рядка 모란이 피기까지는 / 나는 아직 기다리고 있을 테요 «Поки розквітне піон, я чекатиму...» підкреслює терпіння та стійкість духу автора. Контраст між очікуванням і втратою весни, красою природи і внутрішнім сумом створює емоційне напруження. Пелюстки, які «в'януть» чи «лежать», наділені персоніфікацією, що надає природі психологічного та емоційного відтінку. Ритмічна побудова вірша, повтори та паузи формують внутрішню мелодійність, характерну для чистої лірики 순수 서정. Символізм сезону також відіграє важливу роль: весна стає образом надії та нового початку, а пізня весна, коли піон відцвітає, відображає часову втрату і розчарування.

Мотиви вірша охоплюють очікування та терпіння, втрати і смуток, надію та єдність людини з природою. Поет чекає своєї «внутрішньої весни», переживаючи сум і усвідомлюючи минулість життя, але попри це повертається до очікування нового початку, знаходячи у природі відображення власних емоцій. Емоційне

навантаження вірша поєднує спокій, ніжність і сум, водночас передаючи глибоке відчуття надії. Внутрішня рефлексія автора робить поезію психологічно насиченою, навіть коли він використовує прості образи природи.

Історико-літературний контекст 1930-х років, коли Корея перебувала під японською окупацією, пояснює певну відстороненість від прямої політичної критики та звернення до естетичної та психологічної лірики. Вірш Кім Йонграна є прикладом чистої літератури, де емоції, краса та образи природи стають засобом збереження національної ідентичності та духовного простору у складних соціально-політичних умовах.

Отже, вірш «Поки розквітне піон» є ліричною медитацією про час, втрату і надію. Образ піона виступає символом особистого та національного очікування, а повторювані рядки підкреслюють терпіння та стійкість духу. Поезія Кім Йонграна поєднує естетичну красу, музичність і психологічну глибину, що робить її яскравим прикладом класичної чистої лірики 1930-х років у Кореї.

Другою важливою тенденцією став інтелектуалізм та експериментальна поезія *주지주의 경향과 실험 정신*, яка об'єднувала авторів, що прагнули оновити художню форму, експериментували з мовою, ритмом і структурою тексту. Вони орієнтувалися на західний модернізм, зокрема на англо-американський іміджизм, який надавав перевагу точним зоровим образам та внутрішнім асоціаціям. Серед відомих представників були Кім Гвангюн *김광균* з поезіями 「바사독」, 「추일서정」 і 「솔아」, у яких поєднуються урбаністичні мотиви, символізм і глибока саморефлексія, та Чон Чжйонг *정지용*, автор віршів 「바다」, 「울리찬」 та 「향수」, де образи природи й дитячих спогадів слугують метафорою втраченої гармонії між людиною і світом.

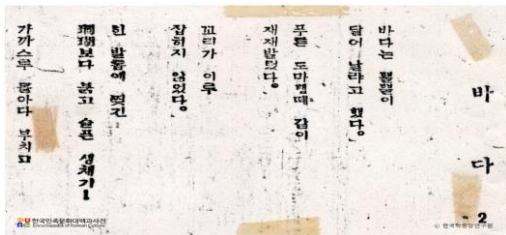

정지용

출처: 한국민족문화대백화

Чон Чжийонг 정지용 (1902–1950)
народився 20 червня 1902 року в окрузі
Окчхон, провінція Чхунчхонбукдо.

Навчався в Окчхонській початковій
школі та пізніше — у Сеульській середній
школі Хвімун. У 1923 році вступив до
Теологічного відділу університету Досієя
в Кіото (Японія), згодом перевівся на
факультет англійської літератури, де в
1929 році захистив дипломну роботу на
тему «Уява у поезії Вільяма Блейка». Під
час навчання активно публікувався,
перекладав поезію Тагора та інших
авторів, писав японською та корейською
мовами.

정지용의 「바다」

출처: 한국민족문화대백화

Після повернення до Кореї у 1929 році Чон Чжийонг 정지용 став учителем англійської мови у школі Хвімун, а з 1945 року працював професором у жіночому коледжі Іхва, пізніше — у Іхва університеті. Відомий як один із засновників літературного об'єднання «Сім'я поезії» і активний учасник інших літературних об'єднань, публікував численні поезії та прозові твори у провідних корейських журналах того часу.

У 1935 році вийшов його перший поетичний збірник «Чон Чжийонг. Збірка

P
A
G
E

поезій», а в 1941 році — другий збірник «Бекнокдам». Чон Чжйонг також активно займався перекладами Вітмена і Блейка, писав релігійні та естетичні поезії.

Під час Корейської війни 1950 року він загинув, проте довгий час його творчість була обмежена у доступі через звинувачення у переході на Північ. Лише з 1980-х років відбулося поступове відновлення його літературної спадщини: публікувалися дослідження, перевидання збірок, відкривалися меморіальні заходи та музеї. У 2005 році в Окчхоні відкрився «Літературний музей Чон Чжйонга», а його творчість отримала визнання на державному рівні, включно із присудженням «Золотої медалі культури».

Приклади пояснення до Чон Чжйонга «Ностальгія»

정지용의 「향수」

남문밑 동쪽 끝으로
옛이야기 지끈드는 갈천이 휘돌아
나가고,
영복배이 향소가
해질피 금빛 거문을 우는 곳,
그곳이 차마 꿈엔들 잊힐리아.
전화로에 재가 식어지면
비단밭에 바바리소리 말라 들리고,
옛 흙돌에 거른 노쇠 아버지가
짐배를 들어 고이시는 곳,

Під Південними воротами, на
східному краю,
Старовинна ріка звивалася, мов старі казки,
А на пагорбі Енгпокбе лунали аромати хвої,
Де заходило сонце, і золото вечора тремтіло
—

Те місце, як не забути у снах?
Коли попіл у печі остигав,
І звук кроків у шовковому полі стишався,
Старий батько, що сів землю,
Носив важкий кошик обережно —
Те місце, як не забути у снах?
У залі серце Джіран дивилося
На синє небо, сумуючи,
І забути стрілу, що стрімко пролітала крізь

그곳이 차마 꿈엔들 잊힐리아.
흘에서 지란네 마음
파아란 하늘보며 그리워
함부로 쓴 화살문 잊으리
풀썩 어시에 함주를 취워시던 곳,
그곳이 차마 꿈엔들 잊힐리아.
전설(口口) 바다에 솟구는 방풍갈
같은
검은 귀밑의 달떠 어디 누이와
아무렇지도 않고 예를 갖춘 곳
사철 빛맞은 아니가
머기른 햇살둥에 지고 이삭 들던 곳,
그곳이 차마 꿈엔들 잊힐리아.
하늘에는 성근별
알 수도 없는 오묘성으로 별을 놓고,
서리 까마귀 우지지고 지나가는 초라한
지붕,
호젓한 발치에 놓아야도

ворота,
Де серед трав'яних заростей вино пили
тихо —
Те місце, як не забути у снах?
На легендарному морі здіймався
вітер,
Темна місяць під вухом, де сестра мовчала,
І все було просто, таїнственно, як слід,
Де сонячне світло падало на колоски й поле
—
Те місце, як не забути у снах?
На небі рясніли розсипані зірки,
Немов невідомі таємні світи,
Ворон крізь мороз крокував над покрівлюю
старою,
І тихо, у затишку, шепіт лягав під ноги —
Те місце, як не забути у снах?

도란도란거리는 곳,

그곳이 차마 꿈엔들 잊힐리야.

У 1923 році поет Чон Чжйонг, створив свій знаменитий вірш «Ностальгія», який складається з 10 строф і 26 рядків та написаний у формі вільного вірша. Вперше цей твір був опублікований у березні 1927 року в журналі «Чосон чі гван» 「조선지광」, а згодом увійшов до першої поетичної збірки автора — «Поетична збірка Чон Чжйонга» 정지용 시집, виданої у жовтні 1935 року видавництвом «Сіmunхакса». На сторінках журналу було зазначено, що поезію створено у березні 1923 року.

Вірш «Ностальгія» має чітку структуру — десять строф, у яких чергуються описи сільських краєвидів і рефрен, що виражає тугу за рідним домом. Така побудова — опис + повтор — повторюється п'ять разів, створюючи особливу ритмічну гармонію. Повторюваний рядок «그 곳이 차마 꿈엔들 잊힐리야» «Те місце, як не забути у снах?» стає емоційним центром твору, надаючи йому музичності та цілісності.

У першій строфі поет малює широку долину, де тече струмок, а десь далеко чути голос бика — типовий образ корейського села, сповненого спокою й природної краси.

У третій строфі з'являється образ старого батька, який куняє зимової ночі в домі, — через цей теплий і сумний спогад виразно передається туга за родиною.

П'ята строфа присвячена спогадам дитинства, коли ліричний герой відчував гармонію з природою і жив у єдності з землею.

У сьомій строфі згадуються молода дружина та молодша сестра, що розширює коло родинної пам'яті, показуючи, як глибоко вкорінена любов і

P

A

G

E

прив'язаність поета до близьких.

Нарешті, у дев'ятій строфі — картина бідного, але щасливого села, де життя сповнене людського тепла, «де навіть під убогою стріхою чути тиху, лагідну розмову».

Кожна парна строфа повторює рефрен, наголошуючи на незгасній тузі за рідним домом, який залишився у минулому, але живе в серці поета як вічна духовна батьківщина.

Поет майстерно використовує народні слова та чисту корейську лексику, що робить поезію надзвичайно живою та національною за звучанням. Такі слова, як 얼룩백이 황소» плямистий бик, «해설피» м'яке призахідне світло, «짚벼개» солом'яна подушка, «함추름» зимове здригання, «석근 별» тьмяна зірка, передають поетичну матеріальність світу, викликаючи у читача чіткі зорові та слухові образи.

Повторення рефрену створює мелодійність і циклічність, ніби подих спогадів, що постійно повертається. У структурі твору поєднуються опис минулого та рефлексія теперішнього, що надає віршу ліричної напруги між пам'яттю і часом.

Головна тема поезії — туга за рідним домом, ностальгія за дитинством і минулим, яке вже неможливо повернути. Для Чон Чжйонга рідне село — це не просто місце на карті, а символ гармонії між людиною, природою і родиною, світ чистоти, щирості та духовного спокою.

Через образи рідного краю поет передає глибоку емоційну втрату, яка може тлумачитися не лише як особиста ностальгія, а й як алегорія втрати Батьківщини, адже вірш написано в період японської окупації, коли корейці зазнавали політичного, культурного та мовного утиску.

«Ностальгія» — одна з найвідоміших і найпоетичніших лірик Чон Чжйонга. Вона відображає високу поетичну культуру, де особисте і національне зливаються

в єдину емоційну мелодію.

У час, коли корейська мова ідентичності зазнавала переслідувань, поет свідомо використовував рідну лексику, доводячи, що мова може бути зброєю духовного опору. Його «Ностальгія» стало не лише спогадом про дитинство, а й гімном рідній землі, культурі та душі народу.

Вірш Чон Чжйонга «Ностальгія» — це поетична медитація про рідну землю, родину і час. У ньому сплітаються світлі спогади, біль розлуки й любов до Батьківщини. Через мелодійність, багатство образів і чистоту мови поет створює твір, у якому особисте почуття перетворюється на національний символ.

Його поезія вчить, що навіть у часи втрат людина зберігає свою гідність і пам'ять — бо «те місце», де народився і виріс, неможливо забути навіть уві сні.

Третьою важливою тенденцією стала література, що зображувала страждання мігрантів і селян 유랑민의 비참한 삶. Цей напрям відображав соціальну реальність колоніальної епохи, коли тисячі людей втрачали землю, домівки та засоби до існування. Письменники описували трагічні долі переселенців і селян, водночас підкреслюючи їхню людську гідність і духовну стійкість. Так, Пек Сок 백석 у творах 「고향」, 「남쪽 끝」, 「박시봉」 передає тугу за рідним краєм, відчуття втрати дому і дитячих спогадів, а І Йон'ак 이용악 у творах 「옛집」 та 「귀뚜라미 울음 가득한 밤」 через побутові образи й звуки природи передає самотність та біль вигнання.

Пек Сок 백석 (1912–1996) — видатний корейський поет, перекладач та літературний діяч, чиє ім'я стало символом модернізації корейської поезії. Він здобув освіту в Осанській середній школі, а пізніше продовжив навчання в Токіо на факультеті англійської мови. Під час студентських років його цікавили японський поет Ісікава Такубоку та течії модернізму, що згодом позначилось на

P

A

G

E

його власній творчості.

Дебют Пек Сока відбувся у 1930 році, коли його коротка проза «Мати і син» 「그 모(母)와 아들」 була опублікована в газеті «Чосон Ільбо» 「조선일보」. Найвідомішою його збіркою стала «Олень» 「사슴」 (1936.), яка увійшла до класики корейської поезії. Також він писав дитячі вірші, серед яких «Чотири брати краби» «집게네 네 형제» (1957,) та «Сорока та водяна сорока» «까치와 물까치».

Поезія Пека Сока вирізняється використанням пхенанського діалекту 평안 방언, архаїзмів та місцевих слів. Він тяжів до сюжетоорієнтованої лірики, концентрованих образів та точного відтворення чуттєвого досвіду життя. Його твори відзначаються етнографічним відображенням побуту, простотою мови, яка дозволяє глибоко осмислити внутрішній світ людини.

Пек Сок також займався перекладами європейської літератури, серед яких виділяється переклад роману Томаса Гарді «Тес». Його внесок у розвиток корейської літератури важко переоцінити: поєднуючи традиційні форми та модерністські тенденції, він створив нову граматику сучасного вірша та через мову й образи передав глибокий, чуттєвий досвід життя. Таким чином, Пек Сок став ключовою постаттю в становленні сучасної корейської літератури.

Приклади пояснення до «Горизонти рідного краю»

백석의 「고향」

나는 북관에 혼자 앉아 누워서
어느 아침 의원을 보았다.

의원은 여래 같은 상을 하고 관공의

Я самотньо лежав у північній
фортеці, хворіючи,

І якось ранком до мене завітав

лікар.

Він мав обличчя, мов Будда,

P

A

G

E

수염을 드리워서
먼 옛적 어느 나라 신선 같은데
새끼손톱 길게 뚫은 손을 내어
묵묵하니 한참 맥을 짚더니
문득 물어 고향이 어디냐 한다.

평안도 정주라는 곳이라 한즉
그러면 아무개 씨 고향이란다.
그러면 아무개 씨 어느냐 한즉
의원은 빙긋이 웃음을 띠고
막역지간이라며 수염을 쓸는다.

나는 아버지로 섬기는 이라 한즉
의원은 또다시 넌지시 웃고
말없이 팔을 잡아 맥을 보는데
손길은 따스하고 부드러워
고향도 아버지도 아버지의 친구도 다
있었다.

У вірші Пек Сока основна тема — це тоска за рідним краєм і глибоке відчуття дому та близьких людей, а також невидимий зв'язок людини з її минулим і

І бороду, як у великого воїна,
Наче безсмертний старець із
далеких часів.

Руку витягнув із довгими нігтями
І мовчки, довго, шукав мій пульс.
А потім раптом запитав:
— Звідки твій рідний край?
— З Чонджу, у Пхенані, —
відповів я.

— Тоді це твоя земля, — промовив
він.

— А ти знаєш того чоловіка? —
спитав я.

Лікар усміхнувся тихо,
Кивнувши, ніби ми давні знайомі.
— Я служу як батькові, — додав я.
Він знову м'яко усміхнувся,
Без слів взяв мою руку і відчув
пульс.

Рука його була теплою і ніжною,
І в цю мить я відчув:
Мій рідний край, батько і друзі
батька —

Усе було тут, поруч, живе,
справжнє.

культурним корінням. Автор через образ зустрічі з лікарем майстерно передає потребу в емоційній підтримці, яка тісно пов'язана з пам'яттю про рідний дім і людей, що його оточують.

Ідея твору полягає в тому, що навіть у стані хвороби та самотності людина здатна відчувати тепло рідного краю, його духовну присутність і зв'язок із близькими. Це відчуття дарує їй силу, спокій і внутрішню рівновагу, дозволяючи пережити труднощі та зберегти відчуття дому всередині себе.

Композиція вірша Пек Сока побудована за лінійним, сюжетним принципом, що є характерним для його творчості. Спочатку автор показує себе самотньо лежачим у хворобі, відчуваючи слабкість і ізоляцію. Далі до нього приходить лікар, який стає посередником між тілесним станом і духовними переживаннями.

Взаємодія з лікарем відбувається через перевірку пульсу та розмову про рідний край, що дозволяє автору відчувати тепло, турботу і духовну підтримку. В результаті виникає відчуття єдності з рідним краєм, батьком і друзями батька, ніби всі вони поруч, навіть у момент самотності.

Така проста, сюжетноорієнтована композиція дозволяє читачеві зосередитися на емоційних переживаннях та сенсорному досвіді, які стають основним носієм значення твору.

Мова та стиль вірша Пек Сока вирізняються особливою увагою до деталей і точним відтворенням місцевого колориту. Використання пхенанського діалекту та архаїзмів підкреслює локальність твору і надає йому етнографічної автентичності. Простота мови і концентровані образи дозволяють передати глибокі переживання автора через мінімум слів, роблячи емоційний вплив більш точним і проникливим. Відсутність надмірної експресії створює спокійний і інтимний тон, роблячи вірш внутрішньо рефлексивним і спрямованим на переживання особистих, щирих почуттів.

Літературні особливості вірша Пек Сока проявляються в кількох аспектах.

P
A
G
E

Події твору розгортаються як невеликий наратив, що робить його сюжетноорієнтованою лірикою і дозволяє через розвиток подій передати емоційні переживання автора. Поєднання модернізму та традицій проявляється у використанні простих, конкретних образів поряд із традиційними символами, що робить вірш одночасно сучасним і прив'язаним до культурної спадщини. Етнографічна точність досягається згадкою конкретних місць, таких як Чонджу у Пхенані, а також через деталі повсякденного життя та локальні особливості, що створює відчуття реальності й автентичності.

Значення цього вірша полягає у переданні універсальної людської потреби у зв'язку з корінням і домом. Пек Сока демонструє, що навіть у буденних і практичних ситуаціях, таких як зустріч з лікарем, можна відчувати духовний зв'язок з рідним краєм і близькими. Цей твір є прикладом того, як поезія здатна поєднувати простоту мови з глибокими емоційними переживаннями, створюючи ефект внутрішньої гармонії та спокою.

Останнім важливим напрямом стала «Школа життя» 생명파, яка відстоювала ідею невичерпної життєвої сили людини, здатної подолати темряву окупації й відродити духовність. Її представники, такі як Со Чончжу, Кім Донгрі та Ю Чіхван, шукали гармонію між людиною і природою, вважали, що істинна свобода полягає у внутрішньому світі людини. Їхні твори вирізнялися філософською глибиною, духовними пошуками і вірою у відродження через єднання з природою.

Паралельно розвивалася 청록파 перекладається як «Школа синьо-зелених» або «Синьо-зелена поетична школа», представники якої поєднували поезію природи з національними традиціями, підтримуючи духовний зв'язок із рідним краєм.

Поезія представників школи 청록파 вирізняється особливою гармонією між

P

A

G

E

людиною і природою. У своїх творах поети часто зверталися до сільського життя, показуючи його як джерело чистоти, спокою та духовного відновлення. Природа в їхній поезії не просто тло, а повноцінний учасник людських переживань, символ єдності людини з довкіллям.

Водночас у творчості відчувається глибокий патріотизм і соціальна свідомість. Під час японської окупації письменники намагалися через образи рідної землі, квітів, вітру чи гір зберегти дух національної культури, передати прагнення до свободи й самобутності.

Мова їхніх поезій проста та зрозуміла, з чіткими і конкретними образами. Багато віршів мають невеликий сюжет, завдяки чому читач легко відчуває розвиток емоції чи думки.

Поєднання традиційних мотивів із модерністськими прийомами надало поезії 청록파 особливого звучання — у ній зустрічаються стародавня корейська поетична чутливість і новаторська форма, що разом створюють глибоко людське, гармонійне бачення світу.

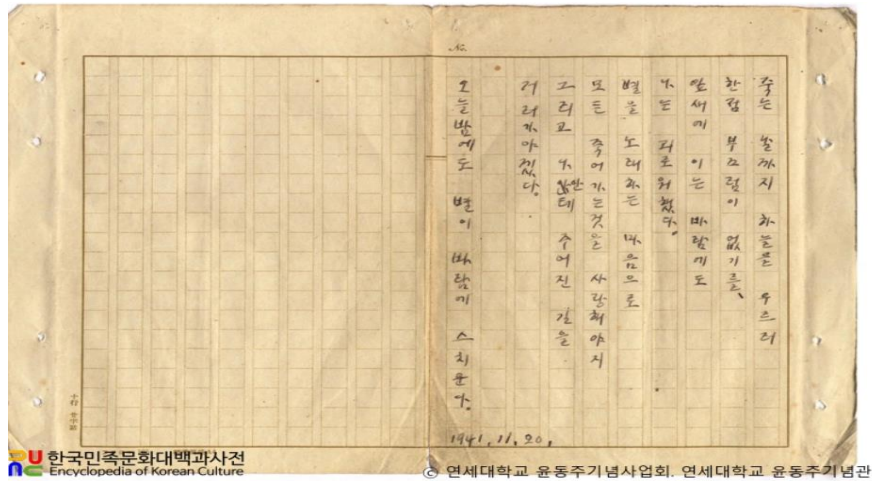
До школи 청록파 належать поети Юн Донджу 윤동주, Кім Квангю 김광규 та О Чанхван 오장환, які стали символом поєднання духовної чистоти й художньої глибини в корейській літературі. У своїй поезії вони прагнули передати внутрішню красу людини, її моральну стійкість і щирість почуттів. Через образи природи, неба, вітру чи рідного краю вони висловлювали любов до Батьківщини та тугу за втраченим спокоєм. Їхня творчість відзначається лаконічністю й водночас великою емоційною силою. Вони використовували просту, зрозумілу мову, але кожен рядок наповнений глибоким змістом і щирими переживаннями. Їхні вірші стали прикладом того, як можна поєднати внутрішню чистоту людини з естетичною витонченістю слова, створивши гармонійний образ духовного та національного світу Кореї.

P

A

G

E

윤동주의 「서시」

출처: 한국민족문화대백화

Юн Донджу (1917–1945) — корейський поет доби японської окупації, автор збірки «Небо, вітер, зорі й поезія» 「하늘과 바람과 별과 시」. Народився в Маньчурії, навчався в Пхеньяні та в університетах Японії — Ріккьо та Досіша. У 1943 році був заарештований японською поліцією за звинуваченням у антиколоніальній діяльності й помер у в'язниці у віці 28 років.

Його поезія пройнята смутком втраченої Батьківщини, моральною чистотою та прагненням духовного опору. У віршах, таких як «Передмова» 「서시」, «Автопортрет» 「자화상」, «Ніч, коли я рахую зорі» 「별 헤는 밤」, відчувається глибока саморефлексія, туга за рідним краєм і віра в людську гідність.

Після визволення Кореї його рукописна збірка була опублікована під назвою «Небо, вітер, зорі й поезія» (1948). Поет став символом чистої совісті й духовного опору колоніальній несправедливості.

Приклади пояснення до «Ніч, коли я рахую зорі»

윤동주의 「별 헤는 밤」

P
A
G
E

계절이 지나가는 하늘에는
가을로 가득 차 있습니다.
나는 아무 걱정도 없이
가을 속의 별들을 다 헬 듯합니다.
가슴 속에 하나 둘 새겨지는 별을
이제 다 못 헤는 것은
쉬이 아침이 오는 까닭이요
내일 밤이 남은 까닭이요
아직 나의 청춘이 다 하지 않은
까닭입니다.
별 하나에 추억과
별 하나에 사랑과
별 하나에 쓸쓸함과
별 하나에 동경과
별 하나에 시와
별 하나에 어머니, 어머니,
어머님, 나는 별 하나에 아름다운
말 한마디씩 불러 봅니다. 소학교 때

У небі, де минають пори року,
осінь стоїть повновладно.

Я без жодного клопоту
рахую зорі, що сяють у цій осені.

Та не можу полічити їх усіх —
бо швидко настає ранок,
бо ще є завтрашня ніч,
бо моя юність ще не скінчилась.

В одній зорі — спогад,
в іншій — кохання,
в одній — самотність,
в іншій — туга,
в одній — поезія,
а в одній — Мати... Мати...
Мамо, я шепочу до кожної зорі гарне
слово.

Імена дітей, з якими сидів за партою,
Пе, Ген, Ок —
імена дівчат з чужих країв,
імена тих, хто вже став матір'ю,
імена бідних сусідів,
імена голубів, цуценят, зайців, мулів, сарн,
а також поетів — Франсіс Жам, Райнер
Марія Рільке...

Я тихо промовляю всі ці імена.

Та всі вони так далеко,
як далекі зорі в небі.

책상을 같이 했던 아이들의 이름과 패,
경, 옥, 이런 이국 소녀들의 이름과, 벌써
아기 어머니된 계집애들의 이름과,
가난한 이웃 사람들의 이름과, 비둘기,
강아지, 토끼, 노새, 노루, '프랑시스 잠',
이름을 불러 봅니다.

이네들은 너무나 멀리 있습니다.

별이 아스라이 멀 듯이.

어머님,

그리고 당신은 멀리 북간도에

계십니다.

나는 무엇인지 그리워

이 많은 별빛이 내린 언덕 위에

내 이름자를 써 보고

흙으로 덮어 버렸습니다.

뜨은 밤을 새워 우는 벌레는

부끄러운 이름을 슬퍼하는

Мамо,
і Ви там, у далекому Північному Кандо...
Я не знаю, чого мені так тужливо.

На пагорбі, осяяному зоряним світлом,
я написав своє ім'я
і прикрив його землею.

Може, саме тому комаха,
що плаче всю ніч,
сумує за своїм соромним іменем.

Але коли мине зима
і на мою зорю прийде весна,
мов зелена трава, що проростає на могилі,
і на пагорбі, де сховане моє ім'я,
трава розквітне,
наче гордість мого серця.

까닭입니다.

그러나 겨울이 지나고 나의 별에도
봄이 오면 무덤 위에 파란 잔디가
피어나듯이

내 이름자 묻힌 언덕 우에도
자랑처럼 풀이 무성할거외다.

У цьому вірші ліричний герой, дивлячись на зоряне небо, згадує своє дитинство, друзів, матір і рідний край. Зорі стають символом пам'яті, зв'язком між минулим, теперішнім і майбутнім. Через образ зір поет передає тугу за втраченим, сором за власну бездіяльність у важкі часи та водночас прагнення до духовного оновлення.

Вірш відображає три часові площини. Минуле — це теплі спогади про дитинство, чистоту й безтурботність «В одній зорі — спогад» «별 하나에 추억과...». Теперішнє позначене саморефлексією і болем за беспорядність перед темною дійсністю колоніальної епохи «Я написав своє ім'я і прикрив його землею» «내 이름자를 써 보고 흙으로 덮어 버렸습니다». Майбутнє наповнене надією на пробудження й оновлення, яке символізує весна й трава, що проростає «Трава розквітне, наче гордість мого серця.» «자랑처럼 풀이 무성할거외다».

Основний мотив твору — самопізнання через спогад і сором. Герой, осмислюючи свою бездіяльність, прагне знайти моральну чистоту, ідеальне «я», що здатне подолати темряву часу.

У композиційному плані вірш ділиться на три частини:

– I (1–7 строфи): ностальгійні спогади про минуле, дитинство, друзів, матір;

– II (8–9 строфи): саморефлексія, усвідомлення сорому та безсилля;

– III (10 строфа): перетворення болю на надію, прагнення до духовного відродження.

У поезії зірка 별 стає центральним образом, що поєднує минуле, теперішнє й майбутнє. Вона уособлює духовне світло, ідеал, до якого прагне ліричний герой, — світло надії, що не згасає навіть у часи темряви. Ім'я 이름 символізує самоідентичність, честь і гідність не лише людини, а й усього народу. Герой, закопуючи своє ім'я в землю, ніби тимчасово зрікається себе, але вірить, що воно проросте знову, як трава навесні. Образи весни 봄 і трави 풀 несуть мотив відродження — як пробудження природи після зими, так і оновлення нації після страждання. Ніч і комаха 벌레 натякають на темряву душі, на внутрішню муку самопізнання, через яку проходить поет. Проте саме ця боротьба відкриває шлях до духовного очищення і нового життя.

Тон поезії змінюється від тихої туги й самотності до спокійної впевненості у прийдешньому світлі. Художні засоби, такі як повтори, перелічення та природна ритміка, передають спогад і медитативність, а зміни ритму наближають текст до внутрішнього монологу ліричного героя. Основна ідея вірша полягає в тому, що навіть у час темряви й безсилля людина може зберегти внутрішню чистоту, віру та надію на оновлення. Через цей твір Юн Донджу 윤동주 утверджує гідність людини, її право на духовне світло та нескореність перед обмеженнями свободи.

Особливості поезії Юн Донджу полягають у саморефлексії, почутті сорому та прагненні знайти ідеальне «я». У своїх віршах поет часто розмірковує про себе як про людину, що живе в умовах японської окупації й усвідомлює обов'язок

P

A

G

E

«говорити правду епохи», але водночас відчуває безсилля діяти. Цей сором не є проявом слабкості, а радше внутрішнім пошуком правильного шляху — ким і яким має бути поет у несправедливому світі. Ліричний герой Юн Донджу 윤동주 перебуває у постійному пошуку моральної чистоти й духовної цілісності, тому відчуття провини та сорому стає рушійною силою його поетичної саморефлексії.

У прозі 1930-х років формувалися кілька напрямів. Реалістичні романи описували життя інтелігенції та селян під японською окупацією Ю Чіно, І Хьосок, Кім Ючжон 김유정, Че Мансік 채만식. Експериментальні романи І Сан 이상 демонстрували психічну фрагментацію інтелігенції та використання потоку свідомості. Сільська проза розвивалася під впливом руху «В народ» Сім Хун 심훈, Лі Гвансу, Пак Йонджун 박영준, історичні романи виховували національну свідомість Кім Донін, Хьон Джінгон. Література також досліджувала фундаментальні проблеми життя Йом Сансоп 염상섭, Ке Йонмук 계연묵, Чу Йосоп, Кім Донгірі, активно працювали й жінки-письменниці Кан Ёонге 강경애, Чхве Чонхі 최정희, Пек Сіне 백신애.

주요섭

Чу Йособ (1902-1972), псевдонім — Йосім, Йосімсен.

Письменник японського періоду, автор «Холодна ніч» 「추운 밤」, «Гість любові і мати» 「사랑손님과 어머니」, «Ресторан на станції Бончен» 「봉천역식당」.

Навчався у Японії та Китаї, у 1928–1929

P
A
G
E

좋아하누?”

그래 삶은 달걀을 좋아한다고
했더니

마침 상에 놓인 삶은 달걀을 한 알
집어 주면서 나더러 먹으라고 합니다.

나는 그 달걀을 벗겨 먹으면서,
“아저씨는 무슨 반찬이 제일
만나우?” 하고 물으니까

그는 한참이나 빙그레 웃고 있더니

“나도 삶은 달걀” 하겠지요.

“엄마, 엄마. 사랑 아저씨두 나처럼
삶은 달걀을 좋아한대”

“떠들지 말어” 어머니는 눈을
흘기십니다.

그러나 사랑 아저씨가 달걀을
좋아하는 것이

내게는 펍 좋게 되었지요.

그것은 그 다음부터는 어머니가

Очищаючи яйце, я спитала: «А що ви любите найбільше?» Дядько довго сміявся, а потім відповів:

– І я люблю варені яйця.

– Мамо, мамо! Наш постоялець теж любить варені яйця, як і я!

– Не галасуй! – відповіла мама, косо поглянувши на мене.

Мені пощастило, що наш постоялець теж любив варені яйця. Відтоді мама купувала їх багато.

달걀을 많이씩 사게 되었으니까요.

Розповідь Чу Йособа «Гість любові і мати» ведеться від імені шестирічної дівчинки Ок Хі, що надає твору особливої щирості та безпосередності. Світ сприймається очима дитини: прості радощі, маленькі відкриття та щирі емоції стають центральними елементами оповіді. Через дитячий погляд автор показує не лише побутові ситуації, а й глибокі соціальні та моральні питання того часу.

Мама Ок Хі — молода вдова, яка залишилася сама з маленькою донькою всього через рік після весілля. Цей образ підкреслює труднощі, з якими стикалися жінки того часу, а також показує їхню силу, терпіння і здатність підтримувати життя навіть у складних умовах. Постоялець, що жив у їхньому домі, також належав до молодого покоління, як і мама дівчинки. Його образ у творі символізує людяність, доброту, щирість і прості радощі, яким варто надавати значення навіть у суворому суспільстві.

Сюжет твору буденний і простий: взаємодія дівчинки з постояльцем через маленькі радощі, такі як любов до варених яєць, стає ключовою точкою, через яку автор розкриває соціальні та психологічні теми. Дитяча спостережливість і безпосередність дозволяють бачити щирі емоції дорослих і їхні взаємини, що не завжди відповідають нормам тогочасного суспільства.

Чу Йособ, який навчався за кордоном — у Японії, Китаї та США, — у своїх творах прагнув вплинути на молодь Чосону, спонукати її відкрито сприймати нову культуру і відкидати застарілі забобони та обмеження. У «Гість любові і мати» він критикує суспільство, яке обмежує право людини на любов, щастя та прості радощі, нав'язуючи суворі соціальні рамки і стереотипи.

Основна тема твору полягає у щирих людських почуттях, взаємній доброті та праві на любов. Автор показує важливість простих радощів життя, дитячої безпосередності і взаєморозуміння між людьми різного віку.

Головний персонаж — шестирічна Ок Хі, яка щира, безпосередня, допитлива,

чутлива та спостережлива. Вона помічає деталі, які дорослі часто ігнорують, і щиро виражає свої почуття.

У творі присутні різні конфлікти: внутрішній — дитячий страх і хвилювання перед дорослими; соціальний — обмеження права на любов і щастя в суспільстві; психологічний — прагнення до близькості та дружби між Ок Хі, мамою і постояльцем, що протистоїть соціальним нормам.

Місячна ніч у творі символізує спокій, інтимність і тепло домашнього життя, створюючи атмосферу затишку та безпеки, підкреслюючи гармонійні стосунки між персонажами.

Автор використовує різноманітні літературні засоби: психологізм для показу внутрішнього світу героїв, символи (варене яйце як знак простих радощів та взаєморозуміння), метафори (дрібні події стають метафорою щирості почуттів). Настрій і емоції передаються через дитячий погляд, що робить текст легким, теплим і затишним.

Твір проявляє риси модерної літератури: використання свідомості дитини як оповідача, природність і буденність подій, психологічну глибину, соціальну критику і рефлексію над застарілими нормами.

Значення твору полягає у відображенні соціальних змін у Кореї ХХ століття: він показує прагнення молодого покоління до нових цінностей, щирих почуттів і свободи у виборі стосунків. Через поєднання психологізму, соціальної критики та простоти буденного життя Чу Йособ формує новий тип літератури, орієнтований на внутрішній світ людини, дитячу сприйнятливості і гуманістичні цінності.

Особисто привертає увагу безпосередність Ок Хі і її здатність помічати людяність у простих речах, що підкреслює важливість маленьких радощів життя для кожної людини. Твір поєднує буденність і глибоку соціальну проблематику, демонструючи свободу почуттів, право на любов і цінність щирих людських взаємин.

У драматургії та сценарії розвивався сучасний театр завдяки руху «극예술 연구회» (Дослідницьке товариство театрального мистецтва). П'єси відображали реалістичне життя селян і соціальні проблеми Че Мансік 「재향날」 та тощо.

Есеї ставали самостійним жанром під впливом зарубіжної літератури, зокрема І Янха 이양하 「신록 예찬」, Кім Чінсоп 김진섭 「인생 예찬」, І Хвісін 이희신) 「청추 수제」.

Літературна критика поступово відходила від ідеологічної спрямованості, розвиваючи естетичну та інтелектуальну критику. Серед видатних критиків того часу були Пак Йончхоль 박영철, Кім Хвантхе 김환태, Кім Кірім 김기림, Пек Чхоль 백철.

Основними літературними журналами й організаціями, що підтримували розвиток літератури, були: 「시문학」 (1930), 「삼사문학」 (1934), 「시인부락」 「자오선」 (1937), 「문예월간」 (1931), 「신동아」 (1931), 「조선문학」 (1935), 「시원」 (1935), 「조광」 (1935), 「문장」 (1939), а також 극예술 연구회 для театру.

Період 1930-х років характеризувався подвійною функцією літератури: вона відображала біль і втрати, але водночас була джерелом сили та символічним простором свободи, де народ знаходив підстави для віри в себе. Переорієнтація на «чисту літературу», розвиток інтелектуальної прози, модерністських експериментів і збереження мотивів опору та надії зробили цей період визначальним етапом формування національної літературної свідомості.

❓ Контрольні запитання до теми

кі події початку ХХ століття стали ключовими для формування колоніальної реальності Чосону?

чому полягає значення корейської літератури колоніального періоду як «дзеркала несправедливості»?

кі наслідки для селян спричинила політика конфіскації землі японською владою?

чому проявлялася політика культурної асиміляції та витіснення корейської мови?

чому полягає патріотичний зміст поеми Чхве Намсона «Крик каменю»?

кі соціальні проблеми змальовували Йом Сангсон і Хьон Джінгон у своїх прозових творах?

ку роль у літературному житті 1920–1930-х років відігравала КАПФ?

чому виявляється мотив національного опору в корейській літературі колоніальної доби?

ому корейська мова в художніх творах цього періоду постає символом спротиву?

У чому полягає внутрішня перемога героїв, незважаючи на зовнішні поразки в колоніальних умовах?

▣ Завдання для самоконтролю

ояснити, чому література колоніального періоду вважається одночасно «дзеркалом страждання» та «зброєю національної свідомості». Навести приклади авторів або творів, що це підтверджують.

2. Порівняти відображення колоніальної дійсності у поезії та прозі початку ХХ століття. Визначити, які аспекти реальності підкреслює кожен жанр і чому.

Р

А

Г

Е

P
A
G
E

ТЕМА 5. ВИНИКНЕННЯ РІЗНИХ ЛІТЕРАТУРНИХ НАПРЯМІВ

Корейська література ХХ століття розвивалася в умовах значних соціальних, політичних та культурних змін. Колоніальна окупація, війни, індустріалізація та модернізація стимулювали формування різних літературних напрямів, кожен із яких відображав особливе ставлення письменників до мистецтва та суспільства. Література цього періоду стала не лише засобом естетичного вираження, а й інструментом соціальної критики, національного самоусвідомлення та культурного опору.

Поява окремих напрямів була реакцією на конкретні історичні та соціальні виклики: реалістична література *사실주의 문학* прагнула показати життя людей без прикрас; модернізм *모더니즘* намагався передати суб'єктивне відчуття часу й психологічні стани героїв; натуралізм *자연주의 문학* заглиблювався в деталі людської долі та вплив соціальних умов на характер особистості; пролетарська література *프롤레타리아 문학* відображала боротьбу робітничого класу та соціальні конфлікти.

Таким чином, виникнення різних літературних напрямів у Кореї ХХ століття стало природним наслідком історичних потрясінь та культурних трансформацій. Кожен напрям давав авторам змогу висловити своє бачення дійсності, дослідити внутрішній світ людини та актуалізувати проблеми національної та соціальної значущості.

5.1. Реалістична література

Першим важливим напрямом ХХ століття в Кореї став реалізм (реалізм — *사실주의*), який посів ключове місце у формуванні модерної корейської літератури. Поява цього напрямку була природною реакцією на складні історичні

обставини: колоніальний гніт, соціальні потрясіння, втрату традиційного укладу життя та економічну нерівність. Письменники прагнули осмислити реальність такою, якою вона була насправді, і показати правду про людські страждання й боротьбу.

Реалістична література *사실주의 문학* зосереджувалася на об'єктивному зображенні життя. Автори прагнули показати повсякденність без прикрас, без ідеалізації, без намагання приховати біль чи несправедливість. Твори передавали життя простих людей — селян, робітників, дрібних службовців, міських бідняків, які найбільше потерпали від змін епохи.

Однією з провідних рис реалістичної літератури цього періоду була соціальна проблематика. Письменники описували бідність, виснажливу працю, класову нерівність, експлуатацію селян та важке становище робітників. Значне місце посідала тема руйнування традиційного корейського укладу — сімейних стосунків, зв'язку з землею, моральних устоїв.

Важливим елементом став також психологічний аналіз. У творах детально простежувались внутрішні переживання персонажів: страх, розгубленість, прагнення захистити сім'ю, власна безсилість перед системою та бажання знайти шлях до змін. Через внутрішній світ героїв письменники відкривали читачеві глибину людського становища в нелюдських умовах.

Окрім цього, реалістичні твори мали виразну критичну спрямованість. Авторів цікавило не лише те, що відбувається, а й чому це стається. Вони показували соціальні механізми несправедливості, політику колоніальної влади, економічні причини зубожіння. Література ставала своєрідним свідченням епохи й водночас формою опору.

Додаткові акценти реалістичної літератури допомагають глибше зрозуміти, як письменники ХХ століття прагнули показати справжню, неприкрашену корейську дійсність. У багатьох творах село постає як простір трагедії: автори,

P

A

G

E

описують зубожіння селян, які втрачали землю, потерпали від низьких врожаїв та обтяжливих податків, а також відчували постійний політичний тиск. Село, яке колись було основою корейського життя, у їхніх текстах перетворюється на місце безвиході, де люди борються за елементарне виживання.

Водночас місто в реалістичній прозі зображається як простір відчуження та руйнування людських стосунків. Письменники показують фабрики й шахти, де робітники працюють у нелюдських умовах, тісні дешеві квартири, перенаселені райони та відчуття загальної тривоги, яке переслідує міських мешканців. Місто стає символом нової епохи — епохи індустріалізації та водночас глибокої соціальної кризи.

Не менш важливим є й зображення колоніальної реальності. Корейські автори детально передають приниження, відсутність елементарних прав та розрив між привілейованими японцями й бідними корейцями. Через побутові сцени, дрібні конфлікти, образи вулиць і людських взаємин вони показують, як колоніальне правління проникало в кожен аспект життя.

У багатьох творах з'являється й мотив соціального «пробудження» героя. Людина, яка спочатку покійно приймає злиденність чи несправедливість, поступово усвідомлює глибину проблеми. Це усвідомлення веде до духовного опору, намагання знайти власний голос або ж до відкритого соціального протесту. Саме цей шлях внутрішньої трансформації стає одним із ключових концептів реалістичної корейської літератури.

Серед видатних авторів та їхніх творів виділяються письменники, які створили справжню панораму життя корейського суспільства ХХ століття. Хьон Джінгон у своїх оповіданнях «Вдалий день» 「운수 좋은 날」 та «Бідняк-невдаха» 「빈처」 майстерно зображував повсякденну боротьбу людей із злиденністю та безвихіддю, показуючи, як важко виживати в умовах

колоніального тиску та соціальної нерівності. Йом Сангсоп у романі «Три покоління» 「삼대」 зосереджував увагу на протистоянні між традиційними моральними цінностями та новими модерними уявленнями, демонструючи поступовий розпад старого сімейного укладу та внутрішні конфлікти героїв.

Пак Тхевон 박태원 у творі «День із життя письменника Кубо» 「소설가 구보씨의 일일」 передавав складну урбаністичну реальність: перенаселені райони, бідність, шум мегаполіса, а також мрії й розчарування звичайних мешканців. Чхе Мансік у творах 「탁류」 та 「태평천하」 сатирично змальовував колоніальну дійсність та людські слабкості, висвітлюючи моральні дилеми та соціальні протиріччя.

І Хьосок у повісті «Коли цвіте гречка» 「메밀꽃 필 무렵」 зосереджувався на реалістичному відтворенні корейських емоцій та краси природи, передаючи тонкі психологічні нюанси героїв.

Кім Ючжон 김유정 у творах «Камелія» 「동백꽃」 та «Весна-весна» 「봄봄」 з гумором та добротою показував просте сільське життя, повсякденні радості та труднощі людей.

Лі Тхеджун працював у журналі 「문장」, вирізнявся витонченим психологічним аналізом персонажів і вишуканим стилем письма, створюючи глибокі та майстерно структуровані художні твори.

김유정

출처: 한국민족문화대백화

Kim Yuchon 김유정 (1908–1937) –
корейський письменник із Чхунчхона,
провінція Канвондо. За коротку літературну
діяльність створив близько 30 оповідань, одну
незавершену повість і перекладену прозу.

Дебютував 1935 року оповіданнями
「소낙비」 і 「노다지」.

Твори поділяються на три теми: сільське життя 「봄봄」, 「동백꽃」, робота
на копальнях 「노다지」, 「금 따는 콩밭」 і міське життя 「따라지」, 「봄과
따라지」.

Стиль вирізняється гумором, сатирою, живими персонажами та народною
мовою.

Приклади пояснення до «Камелія» 김유정의 「동백꽃」

<p>오늘도 또 우리 수탉이 막 쫓키었다.</p> <p>내가 점심을 먹고 나무를 하러 갈 양으로 나올 때었다.</p> <p>산으로 올라가려니까 등 뒤에서</p>	<p>І ось сьогодні мого півня знову гнали. Це сталося, коли я після обіду вийшов на вулицю рубати дрова. Піднімаючись у гору, я почув, як позаду мене півень люто махав крилами. Здивований, я обернувся і побачив, що обидва півні знову зчепилися між собою. Міцний, як борсук, півень Чом Сун із великою головою дозволяв усе, що</p>
---	---

<p>푸드득, 푸드득 하고 닭의 헛소리가 야단이다.</p> <p>깜짝 놀라며 고개를 돌려보니 아니나 다르랴 두 놈이 또 얼렸다. 대강이가 크고 똑 오소리같이 실팍하게 생긴 점순네 수탉이 덩저리 적은 우리 수탉을 함부로 해내는 것이다.</p> <p>그것도 그냥 해내는 것이 아니라 푸드득, 하고 모가지를 쪼았다.</p>	<p>завгодно, моєму меншому півневі. Причому він не просто загрозливо махав крилами, а й клював мого півня в шию.</p>
<p>점순이는 즈 집게를 할금할금 돌아다보더니 행주치마의 속으로 껴던 바른손을 뽑아서 나의 턱밑으로 불쭉 내미는 것이다.</p> <p>언제 구웠는지 아직도 더운 김이 훅 끼치는 감자 세 개가 손에 뿌듯이 쥐였다.</p> <p>“느 집엔 이거 없지”</p>	<p>Чом Сун кілька разів глянула в бік свого будинку, а потім витягла щось з передника і простягнула мені прямо під ніс. Це були три апетитні картоплини, від яких ще йшов теплий пар.</p> <p>– У вас же вдома такого немає? – голосно й поблажливо сказала Чом Сун. – Їж швидше, не можна, щоб хтось бачив.</p> <p>– Я не люблю картоплю. Їж сама.</p> <p>Не повертаючи голови, я через плече простягнув їй картоплю назад. Але вона так і стояла, більше того, я чув, як її дихання</p>

<p>생색있는 큰소리를 하고는 제가 준 것을 남이 알면 큰일 날 테니 얼른 먹어버리란다.</p> <p>“난 감자 안 먹는다. 니나 먹어라”</p> <p>나는 고개도 돌리려 하지 않고 일하던 손으로 그 감자를 도로 어깨 너머로 쑥 밀어버렸다.</p> <p>그랬더니 새근새근하고 심상치 않게 숨소리가 점점 거칠어진다.</p> <p>그때에야 비로소 돌아다보니,</p> <p>우리가 이 동리에 온 것은 근 삼년째 되어오지만 여태껏 가무잡잡한 점순이의 얼굴이 이렇게까지 흉당무처럼 새빨개진 법이 없었다.</p> <p>게다 눈에 독을 올리고 한 참 나를 요렇게 쏘아보더니 나중에는 눈물까지 어리는 것이 아니냐.</p>	<p>ставало сильнішим і частішим. Бажаючи зрозуміти, що це може означати, я обернувся і побачив дивовижну картину. За майже три роки, що ми прожили в цій селі, я ще жодного разу не бачив, щоб смугле обличчя Чом Сун так червоніло. Вона спалювала мене своїм поглядом, а потім розридалася.</p>
---	---

«Камелія» Кім Ючжона – оповідання, опубліковане в 1936 році, що є яскравим прикладом художньої майстерності автора. Через місцевий, сільський

контекст воно показує життя рідного краю під час японської окупації та відображає психологію людей того часу. Хоч у творі присутня певна соціальна різниця між орендарем і управляючим, це другорядний елемент; основний акцент – на сільській місцевості та етнографічній красі.

Оповідання «Камелія» можна розглядати з двох точок зору. З одного боку, це історія юнацької любові хлопця і дівчини, які навесні пробуджують у собі нові почуття. З іншого боку, воно відображає соціальні відносини між класами. Проте, коли слідувати розвитку сюжету, стає зрозуміло, що основною темою є невинне кохання сільської молоді. Як і в інших творах Кім Ючжона, автор не показує реальність через конфронтацію, а радше через гумор та легкий, веселий погляд на життя. Використання народної мови додає тексту природності й щирості, а також підкреслює сільський колорит і простоту героїв.

У творі показано життя двох молодих людей із сільської місцевості. «Я» – син орендаря, простий, щирий і трохи незграбний, але чесний. Чом Сун – донька управляючого, жвава та витівнича, вона провокує хлопця своїми діями, намагаючись привернути його увагу.

Сюжет не розвивається строго хронологічно: події постійно переходять між теперішнім і минулим, зумовлені конфліктами, як-от бійка півнів, що відображає психологічний стан героїв і їхні взаємини. Завершення твору має символічний характер: обидва персонажі опиняються серед квітів камелії, що підкреслює їхнє зближення та невинну юнацьку любов.

Тема твору «Камелія» – невинне кохання молодих людей у гірській селі.

Події розгортаються так. Зачин твору показує, як Чом Сун дражнить головного героя, змушуючи його півня битися. У розвитку сюжету герой намагається протидіяти, але його зусилля марні. Кульмінація настає, коли герой втрачає терпіння і вбиває півня Чом Сун. Розв'язка твору має символічний характер: Чом Сун пробаचाє героя, і вони разом опиняються серед квітів камелії,

що підкреслює їхню близькість і невинну юнацьку любов.

Особливості твору такі. Це коротка повість, дія якої відбувається у 1930-ті роки в гірській селі з простими і добрими людьми. Розповідь ведеться від першої особи. Стиль твору багатий на народні та діалектні слова, а автор активно використовує іронію та гумор. Іронія проявляється у тому, що Чом Сун любить героя, але через свої витівки турбує його, а герой не помічає її почуттів через свою простоту та соціальні обмеження.

Світ, створений Кім Ючжонем, показує сільське життя та проблеми бідних селян. Через гумор і сатиру автор підкреслює соціальні та економічні труднощі, а основний мотив твору – бідність і повсякденні клопоти, що формують поведінку персонажів. Кім Ючжон не ідеалізує народ, але демонструє співчуття і глибоке розуміння їхнього життя.

Особливістю цього періоду було співіснування різних літературних течій: класова література, модернізм та чиста література взаємно впливали одна на одну, збагачуючи та поглиблюючи реалістичний підхід. Це дозволяло авторам поєднувати соціальну критику, психологічну глибину та художню майстерність, створюючи багатогранний та живий образ корейського суспільства.

Таким чином, реалістична література ХХ століття стала не просто художнім напрямом, а важливим способом фіксації історичної правди та формування суспільної свідомості, даючи змогу сучасним читачам відчувати справжню корейську дійсність і глибину життєвих труднощів народу.

5.2. Модернізм у літературі

У 1930-х роках у корейській літературі з'явився модернізм. Цей напрямок відрізнявся від традиційної реалістичної прози тим, що письменники звертали увагу не лише на зовнішній світ, а й на внутрішній світ людини. Їх цікавили емоції, страхи, сумніви, думки героїв, переживання та психологічні процеси.

P

A

G

E

У корейському модернізмі особливе місце займає пошук власної ідентичності та сенсу життя. Герої творів часто замислюються над питаннями: «Хто я?» і «Для чого я живу?», намагаючись усвідомити своє місце у світі та зрозуміти власну сутність.

Письменники змальовують конфлікт людини і суспільства, коли моральні та духовні переживання персонажів стикаються з обмеженнями й нормами, нав'язаними оточенням. У таких умовах герої переживають внутрішню боротьбу, часто відчуваючи себе ізольованими і самотніми. Відчуження стає невід'ємною частиною їхнього життя, а особисті почуття й прагнення вступають у суперечку з вимогами суспільства.

Крім того, твори модерністів відзначаються особливою увагою до краси й трагедії людських емоцій. Автори передають світ через суб'єктивний погляд персонажів, використовуючи символи, метафори та інші художні прийоми. Завдяки цьому читач може глибше зануритися у психологію героїв, відчутти їхні переживання і зрозуміти складність соціальних та особистісних взаємин, які формують їхнє життя.

Таким чином, корейський модернізм у художній формі поєднує дослідження внутрішнього світу людини з описом її взаємодії із зовнішнім середовищем, створюючи багатовимірну картину людських емоцій і переживань.

Лі Тхеджун — корейський письменник, народився 1904 року в Чхольвоні, провінція Канвондо. Дата смерті невідома.

Хвімунській середній школі, де здобув класичну літературну підготовку під керівництвом І Пьонгі. Через протест проти шкільних правил був відрахований. 1926 року навчався в Японії (Токіо, університет Джоичі),

이태준

але не закінчив навчання.

출처:

한국민족문화대백화

Працював журналістом у 「Кебьопса」, викладав у Іхва жіночій школі, очолював відділ культури у 「Чосон Чунган Ільбо」. 1933 року разом з І Хьосоком, Кім Кіримом та іншими створив літературне об'єднання «Куінхве».

Його твори відзначаються порівнянням страждань корейського народу під час японської окупації з повсякденним життям, показом бідності, безсилих персонажів і традиційних цінностей. Навіть у трагічних ситуаціях він часто використовує іронію, показуючи, що життя продовжується.

Після звільнення від японської окупації 1946 року емігрував на північ.

Приклади пояснення до «Місячна ніч» 이태준의 「달밤」

성북동으로 이사 나와서 한 대엿새 되었을까. 그 날 밤 나는 보던 신문을 머리맡에 밀어던지고 누워 새삼스럽게 “여기도 정말 시골이로군!” 하였다. 무어 바깥이 컴컴한 걸 처음 보고	Минуло днів п'ять чи шість відтоді, як я переїхав у район Сонбук- тон. Того вечора я ліг на ліжко, відсунувши прочитану газету до узголів'я, і раптом промовив про себе: «Яка ж тут деревня!» І це не тому, що на вулиці вже стемніло і я вперше почув звуки струмка та вітру у сосновому бору, а тому, що ввечері я вперше зустрів людину на ім'я Хван Сукьон.
---	---

<p>시냇물 소리와 싸 하는 솔바람 소리를 처음 들어서가 아니라 황수건이라는 사람을 이날 저녁에 처음 보았기 때문이다.</p>	
<p>하루는 나는 ‘평생소원이 무엇이냐’고 그에게 물어보았다. 그는 “그까짓 것쯤 얼른 대답하기는 누워서 떡 먹기”라고 하면서 평생소원은 자기도 원배달이 한 번 되었으면 좋겠다는 것이었다. 남이 혼자 배달하기 힘들어서 한 이십 부 떼어주는 것을 배달하고 월급이라고 원배달에게서 한 삼원 받는 터이라, 월급을 이십여 원을 받고,</p>	<p>Одного разу я запитав його про найзаповітнішу мрію. «Та це ж дуже просто», – відповів Хван Сукьон і розповів, що хотів би теж стати головним листоношею. Він дуже йому заздрив, адже той отримував зарплату в двадцять вон, носив службову форму і дзвонив у дзвіночок, а Хвану Сукьону віддавали лише двадцять газет, які йому самому було важко доставити, і три вони від своєї зарплати. Хван Сукьон сказав, що якби у нього був дзвіночок, він не лише швидше розносив би газети, а й не боявся б собаки з дому банкіра.</p>

<p>신문사 옷을 입고 방울을 차고 다니는 원배달이 제일 부럽노라 하였다.</p> <p>그리고 방울만 차면 자기도 뛰어다니며 빨리 돌릴 뿐 아니라</p> <p>그 은행소에 다니는 집 개도 조금도 무서울 것이 없겠노라 하였다.</p>	
---	--

Ця повість розповідає історію через наратора «я» і головного героя — Хван Сукьона. Хван Сукьон — людина простодушна, трохи недолуга, але щира. Центральна тема твору — його боротьба з жорстоким світом. Через спостереження «я» створюється сумна, емоційна атмосфера. Автор показує не стільки взаємини персонажів, скільки сам характер Хван Сукьона і його неможливість вижити у жорстокому світі.

Світ, у якому живе Хван Сукьон, керується прагматизмом і конкуренцією, тому людина, яка займається лише доставкою газет і не прагне досягти успіху, рано чи пізно залишається позаду. Через образ Хван Сукьона Лі Тхеджун показує, що навіть «незграбні» люди мають право на життя, але не завжди можуть вижити в реальних умовах.

Письменник часто обирає за головних героїв: бідних, необізнаних, старих, сільських робітників, працівників служб. Всі вони є частиною життя, але через обставини їхнє існування ускладнене. Їхні характери прості та щирі. Через ці образи автор показує несправедливість світу, де добрі і чесні люди часто

страждають. Лі Тхеджун вважає найвищою цінністю чистоту людської природи, тому його можна назвати гуманістом.

Наратор згадує Хван Сукьона як найбільш вражаючу людину, зустрінути яку йому довелося в Сончхокдоні. Хван Сукьон трохи недолугий, але символізує спокійне, просте життя сільської місцевості. Він простий, щирий, дякує за допомогу, іноді робить дивні вчинки. Його життя ускладнюється тим, що його виганяють з роботи, а дружина тікає, і він знаходить розраду у співі під місяцем.

Повість «Місячна ніч» 「달밤」є сучасною короткою прозаїчною роботою, дія якої відбувається в Сончхокдоні та Сеулі. Історію розповідає наратор від першої особи, виступаючи спостерігачем подій і поведінки головного героя. Особливістю твору є зображення життя людини, яка не в змозі пристосуватися до жорстоких умов світу. Через це твір пронизаний сумною, емоційною атмосферою, яка змушує читача співпереживати персонажам. Основна ідея полягає в тому, що навіть проста, недосконала людина, як Хван Сукьон, має право на життя та на любов, проте її шлях у світі, де панує жорстокість і прагматизм, є важким. Автор проявляє глибоке співчуття до Хван Сукьона і водночас демонструє тепле ставлення до його щирої, добродушної природи.

Хван Сукьон працює допоміжним розносником газет і мріє стати основним розносником. Він часто розповідає нараторові про себе, свою родину та дрібні буденні події, іноді плутаючись у деталях. Наратор захоплюється його простотою та щирістю, що здаються йому рідкісними в міському житті.

Хван Сукьон намагається вести бізнес із продажу динь, але зазнає невдачі, а його дружина тікає. Врешті він опиняється сам, і, дивлячись на місяць, починає співати, проявляючи свою внутрішню спокійну природу та прийняття життєвих труднощів.

Характер Хван Сукьона вирізняється простотою, щирістю, добротою та вдячністю. Наратор любить його за ці якості, бо сам стомився від хитрості та

P

A

G

E

прагматизму міського життя і прагне бачити щирі, прості стосунки. Хван Сукьон і Сончхокдон мають багато спільного: природа села дарує відчуття спокою та свіжості, як і характер Хван Сукьона. Його спів під місяцем стає символом внутрішнього спокою, здатності радіти життю навіть у складних обставинах і приймати його такими, якими вони є.

У 1930-х роках в Кореї почав формуватися модерністський напрямок у поезії, який помітно відрізнявся від традиційних літературних форм. Поети цього часу відходили від класичних канонів і зосереджувалися на зображенні сучасного міського життя та внутрішнього світу людини.

Серед ключових представників модернізму особливо виділявся Кім Кірім 김기림. Його вважали лідером модерністського руху в Кореї. Він активно знайомив корейську літературу з ідеями західного модернізму і застосовував їх у власних творах, поєднуючи нові форми та тематику, що надавало його поезії свіжого, новаторського звучання.

Не менш важливим був Чон Чжйонг 정치용, ранній модерніст, який у своїх віршах передавав сучасні відчуття, емоції та нові художні сприйняття. Його поезія відображала внутрішній світ людини, її переживання та реакції на швидкі зміни сучасного життя.

Кім Квангюнь 김광균 здобув славу як найуспішніший імаджист серед корейських модерністів. Він особливо майстерно створював яскраві візуальні образи міського середовища, передаючи атмосферу і ритм життя сучасного міста через свої поетичні образи.

І нарешті, І Сан 이상, якого називали «modern boy» Кенсонга, був відомий своїми експериментами з формою та змістом. Його поезія відзначалася оригінальністю та сміливістю у створенні нового поетичного світу, що вплинуло

на літературну сцену 1930-х років і стало важливим кроком у розвитку корейського модернізму.

Таким чином, поети 1930-х років не лише зображали сучасну міську дійсність, а й досліджували внутрішній світ людини, її почуття та переживання, вносячи в корейську літературу свіжі форми, нові теми та художні експерименти.

5.3. Пролетарська література Кореї

Пролетарська література Кореї 1920–1930-х років розвивалася як реалістичний літературний напрям, орієнтований на соціальні зміни. Вона успадкувала традиції західного реалізму XVII–XVIII століть та революційної демократичної літератури XIX століття і сформувала одну з гілок реалізму.

Починаючи з середини 1930-х років, цей напрям остаточно оформився як соціалістичний реалізм. Пролетарська література визначалася історичною роллю революційного руху та впливом Комінтерну, який підштовхнув письменників до створення творів із революційною та соціальною тематикою.

У Кореї справжнє виявлення пролетарської перспективи у творах почалося з роману Чо Мйонгхі 「낙동강」 (1927), який став орієнтиром для 조선프로레타리아예술동맹 (KAPF, 1925). До цього періоду існувала література нових тенденцій 신경향파 문학, представлена Чхве Сохе, Пак Йонхві, що також вплинула на формування пролетарського напрямку, але її соціальна та класова свідомість залишалася доволі абстрактною.

З моменту створення KAPF пролетарська література набула організованого руху, пов'язаного з соціальними активістськими практиками. Велися дискусії щодо «змісту та форми (내용-형식 논쟁)», проводилися політичні та ідеологічні орієнтації, а також пропагувалася популяризація серед широкого загалу. Проте

політична партійність часто перетворювалася на догму, що призводила до формалізації творчості.

Після 1934 року, коли соціалістичний реалізм був проголошений офіційним методом пролетарської літератури на Всесоюзній конференції письменників, корейські письменники прагнули впровадити його в колоніальному контексті, створюючи власну естетичну систему. Проте через жорстку цензуру та політичні репресії Японії (1935, розпуск КАРФ) розвиток літератури було припинено, і лише після визволення вона знову з'явилася як прогресивний реалізм.

Пролетарська література існувала у тісному зв'язку з війною та революцією, відображаючи життя простих людей і формуючи один із ключових напрямів корейської літературної історії, який продовжує впливати на сучасну національну та народну літературу.

❓ Контрольні запитання до теми

кий період вважають часом формування модернізму в корейській літературі?
то з корейських поетів 1930-х років вважається «лідером модерністського руху»?

сновна тематика модерністської поезії 1930-х років у Кореї включала що?

ролетарська література у Кореї формувалася під впливом яких подій чи організацій?

кий твір Чо Мйонгхі вважають початком пролетарської літератури Кореї?

A

P

ка відмінна риса пролетарської літератури від літератури нових тенденцій

F

신경향파?
조선프롤레타리아예술동맹) –це ?

то з поетів вважається «найуспішнішим імаджистом» серед корейських модерністів?

P

A

G

E

оціалістичний реалізм **사회주의적 사실주의** як метод пролетарської літератури був офіційно проголошений у якому році?
сновна ідея пролетарської літератури полягала у чому?

Завдання для самоконтролю

1. Поясніть, у чому полягає головна відмінність пролетарської літератури Кореї від літератури нових тенденцій **신경향파** 1920-х років. Порівняти відображення колоніальної дійсності у поезії та прозі початку ХХ століття. Визначити, які аспекти реальності підкреслює кожен жанр і чому.
2. Назвіть хоча б двох корейських модерністських поетів 1930-х років та одну особливість їхньої творчості.

ТЕМА 6. ЗЦІЛЕННЯ РАН БУРЕМНОЇ ЕПОХИ

6.1. 1940-ві роки – роман передвоєнного періоду

У 1940-х роках корейська література перебувала у винятково драматичному становищі. Японська колоніальна влада проводила політику «національного злиття», забороняла використання корейської мови, змушувала корейців змінювати прізвища за японським зразком (창씨개명) та брати участь у синтоїстських ритуалах 신사참배. Багато літературних журналів, зокрема «Дона ільбо» 「동아일보」, «Чосон ільбо» 「조선일보」, «Мунчан» 「문장」 і «Інмунпхьоннон» 「인문평론」, були закриті. Це призвело до майже повного паралічу вільної літературної діяльності.

У таких складних умовах письменники опинилися перед непростим вибором. Частина змушена була співпрацювати з колоніальною владою, підкоряючись цензурі. Інші обирали мовчання, припиняючи творчу діяльність і перетворюючи відсутність слова на форму тихого протесту. Треті продовжували писати, створюючи «чисті» художні твори без прямої політичної тематики. Вони зберігали дух корейської культури, красу рідної мови та емоційну глибину, застосовували символізм і езопову мову, приховуючи соціальну або національну критику за метафорами та підтекстами.

Цей період нерідко називають «порожнім» або «темним» періодом — 암흑기, коли пряме висловлення було небезпечним, але внутрішній опір і творча енергія продовжували жити у прихованих формах.

Повоєнна проза формувалася в умовах тотального тиску й жорсткої цензури. Проте навіть у цих обставинах письменники знаходили способи зберегти власний голос. Виникла так звана «чиста проза» — тексти, у яких відчувався народний дух,

прив'язаність до традицій і культурних коренів. Вона передавала автентичність і національну ідентичність навіть під забороною прямого висловлення.

Художні твори того часу часто використовували символічні образи для передачі трагізму епохи: дощ, темрява, каламутна вода, замкнені та задушливі простори ставали знаками безвиході, страху й пригніченого існування. Герої творів переживають духовне виснаження, постійне напруження та психічну нестійкість, що віддзеркалює стан суспільства в умовах колоніального гніту.

Водночас письменники зверталися до простих, земних мотивів, повсякденного життя та традиційного побуту, що ставало способом зберегти національну ідентичність і чинити тихий опір.

Серед видатних авторів корейської прози 1940-х — початку 1950-х років особливої уваги заслуговує Кім Донрі 김동리. Він захоплювався міфологічними сюжетами, народним фольклором та традиційною культурою. У його творах, таких як 「무녀도」, 「찔레꽃」, 「동구 앞길」, 「오누이」 та 「소년」, автор майстерно використовує символи та народні мотиви, щоб зберегти національну духовність у часи, коли пряме висловлення корейської ідентичності було заборонене. Через його оповідання читач відчуває живу традицію, дух народу та його внутрішню силу.

Кім Донрі 김동리 (1913–1995) — один із найважливіших корейських письменників ХХ століття, засновник традиції чистої літератури. Він відкидав ідеологічну та політичну заангажованість у мистецтві й прагнув досліджувати сутність людини, життя та духовності.

P
A
G
E

<p>김동리</p> <p>출처: 한국민족문화대백화</p>	<p>Дебютував у 1930-х роках і швидко став провідним автором молодого покоління.</p>
<p>Після визволення Кореї був активним у ліво-правих літературних дискусіях, заснував праву організацію «Асоціація молодих письменників Кореї».</p> <p>Найвідоміші твори: «Картина шаманки» 「무녀도」— конфлікт між традиційною шаманською вірою та християнством. 「역마」, 「등신불」, 「역마」 — твори про людську долю, віру, національну традицію.</p> <p>У своїй творчості Кім Донрі прагнув відтворити національний дух і «первинну суть життя». Він залишив численні романи, оповідання, есе, поезії та літературознавчі праці й отримав багато державних нагород.</p>	

Приклади пояснення до «Картина шаманки» 김동리의「무녀도」

<p>할아버지께서는 그들이 떠나는 날에, 이 불행한 아비 딸을 위하여 값진 비단과 충분한 노자를 아끼지 않았으나, 나귀 위에 가려 한 소녀의 얼굴에는 올 때나 조금도 다름없는 처절한 슬픔이 서려 있었을 뿐이라고 한다. 소녀가</p>	<p>У день, коли вони мали вирушати, дід не пошкодував ні розкішного шовку, ні щедрих дорожніх грошей для цієї нещасної батькові й доньки. Та на обличчі дівчини, яка мала їхати на віслиюку, й далі застигав той же бездонний, ниючий смуток — такий самий, як і в день їхнього приїзду. ... Картину, що її залишила дівчина — дідусь називав її «Муньодо (Картина</p>
---	--

<p>남기고 간 그림 - 이것을 할아버지께서는 '무녀도'라 불렀지만 과 함께 내가 할아버지로부터 전해 들은 이야기는 다음과 같다. <중략></p> <p>“이게 누구, 이게 누구? 아이고 내 아들이야. 내 아들이야!”모화는 갑자기 목을 놓아 울었다. “내 아들이야. 내 아들이야! 네가 왔나. 네가 왔나?”모화는 앞뒤도 살피지 않고 온 얼굴을 눈물로 씻었다. “어머니, 어머니.”옥이도 어미의 한 쪽 어깨에 볼을 대고 오래도록 울었다. 어미를 닮아 허리가 날씬하고 목이 가는 이 열아홉 살 난 청년은 그동안 절간으로 어디로 외롭게 유랑해 다닌 사람 같지도 않게, 품위가 있고 아름다운 얼굴이었다.</p>	<p>шаманки)» — разом із почутим від нього оповіданням, я пам’ятаю такою.</p> <p><i>Пропуск</i></p> <p>«Хто це? Хто ж це? Ой... мій синочку, мій рідний!»</p> <p>Мохва раптом зірвалася на голосний плач.</p> <p>«Мій сину... мій сину! Це ти прийшов? Ти повернувся?»</p> <p>Вона вже не бачила нічого навколо, обличчя її заливалося слізьми.</p> <p>«Матінко... матінко...»</p> <p>Ук притулився щокую до матиного плеча й довго-довго ридав.</p> <p>Дев’ятнадцятирічний юнак, стрункий, з тонкою, пташиною шиєю, — такий схожий на матір — аж ніяк не нагадував того, хто роками самотньо поневірявся по монастирях; він мав шляхетний вигляд і гарне, чисте обличчя.</p>
--	--

У дідуся, який захоплювався живописом і старовинними речами, зберігався один особливий сувій — «Муньодо (Картина шаманки)», картина, намальована

колись юною дівчиною. Вона з'явилася в їхньому домі тоді, коли дідусь на кілька днів прихистив мандрівника з німою дочкою. Тоді ж він почув історію, яку згодом передав оповідачеві.

У віддаленому від Кьонджу родовому селі жила шаманка Мохва разом із німою дочкою Нангі. Одного дня після десяти років розлуки додому повернувся її син Ук. Його віддали у дев'ятирічному віці до монастиря через злидні, ще до того, як Мохва стала шаманкою. Тепер же Ук повернувся християнином і намагався навчити Нангі читати Біблію та навернути її до віри.

Мохва тяжко переживала зміни в синові та постійно бурмотіла, що в нього «вселився дух Єсу». Ук написав листа пастору в Пхеньяні з проханням побудувати храм у їхньому селі. Він ходив селом, шукаючи одновірців, а Мохва тим часом проводила обряди, бажаючи вигнати з нього «чужого духа».

У ніч повернення Ука Мохва під час моління кинула Біблію у вогонь. Помітивши зникнення книги, Ук забіг до кухні, але Біблія вже палала. Кинувшись до вогню, він був випадково поранений ножем, який Мохва розмахувала в екстазі ритуалу.

Попри її щирі турботи, здоров'я Ука швидко погіршувалося. Тим часом у селі звели церкву, і християнство стрімко поширювалося. Мохва ще завзятіше проводила обряди, ніби борючись із невидимою силою. Коли пастор із Пхеньяна приїхав і оголосив, що храм у селі — це заслуга Ука, юнак, притиснувши до грудей подаровану ним Біблію, помер.

Невдовзі Мохві доручили провести обряд для порятунку душі заможної невістки, що втопилася. На обряд зібралося все село. Не зумівши «підняти дух», Мохва в нестямі зайшла у воду і потонула.

Після її смерті з'явився чоловік, що забрав Нангі — він виявився її батьком. Разом із ним Нангі заробляла на життя малюванням картин шаманок — ті самі «мунеодо».

У центрі твору постає трагічна історія трьох персонажів — Мохви, Ука та Нангі. Мохва, сільська шаманка, втілює давній дух корейського шаманізму. У її домі, сповненому обрядів, духів і стародавніх вірувань, зростає донька Нангі — німа, але надзвичайно талановита дівчинка, що має дар до малювання. Колись давно Мохва народила сина Ука, однак через тяжкі обставини віддала хлопчика до монастиря, де той виріс, відійшовши від світу шаманських ритуалів. Коли через багато років Ук повертається додому, він уже сформований послідовник християнської віри. Перед Мохвою постає син, що живе зовсім іншим мисленням і іншими духовними законами.

Повернення Ука порушує крихку рівновагу в домі. Він прагне навчити Нангі читати Біблію, переконати її «служити Богові», привести й матір до нової віри. Для нього християнство — шлях оновлення, розумності й духовного прозріння. Для Мохви ж це ворожа сила, що відбирає не лише сина, а й світ, у якому вона жила все життя. В її очах Ука охоплено «чужим духом», який треба вигнати. Так розгортається конфлікт, що є не просто суперечкою між матір'ю та сином, а протистоянням двох світоглядів — шаманського й християнського, традиційного й модерного, містичного й раціонального.

Трагедія настає вночі, коли Мохва, охоплена страхом і відчаєм, у гонитві за збереженням своєї віри вирішує спалити Біблію. Ук, помітивши зникнення священної книги, кидається до вогню, намагаючись урятувати хоча б її обвуглені сторінки. У цю мить Мохва, засліплена ненавистю до «чужого духа», завдає синові смертельного удару. Вона доглядає його до останньої миті, але життя Ука повільно згасає. Його смерть не стає перемогою жодної віри — у ній відчувається лише безвихідь і крах двох духовних світів, що не змогли знайти порозуміння.

Після трагедії Мохва ще завятіше береться за обряди, ніби намагаючись відкупитися перед духами за свій гріх і втрату. Коли в селі тоне молода невістка багатого роду, Мохву кличуть провести обряд повернення душі з води. Вода в

цьому творі стає багатозначним символом. Вона уособлює і смерть, і очищення, і кордон між світом живих і мертвих. Усі селяни з нетерпінням спостерігають, як Мохва, вимовляючи заклинання, наближається до чорної води. Здається, ніби вона вступає у той невидимий простір, де людське і духовне перетинаються. Нарешті Мохва заходить у воду дедалі глибше й зникає в ній назавжди. Це її останній обряд, її власне входження у транс, у світ духів, куди вона прагнула й боялася ступити все життя. Її смерть стає символом занепаду давнього шаманізму, який не витримав зіткнення з новою епохою.

Після всіх цих подій у рамковій частині твору оповідач розповідає, як одного дня зустрів Нангі. Уже доросла, вона мандрує з батьком — тією загадковою людиною, що колись з'явилася, щоб забрати її зі спустілої хати. Тепер дівчина заробляє на життя тим, що малює «мунеодо» — картини шаманок. Саме одну з таких картин оповідач і знаходить у колекції свого діда. Так історія знову повертається до нього, замикаючись у завершене художнє коло.

Таким чином, «Мунеодо» постає як новела з виразною рамковою композицією, у якій зовнішня історія ведеться від першої особи, а внутрішня — від всезнаючого автора. Це підсилює правдоподібність, дистанцію та драматизм оповіді. Події відбуваються на початку ХХ століття, у добу зіткнення традиції й нової віри, коли стара культура ще не відступила, а нова ще не встигла вкоренитися. Саме тому сюжет завершується смертю і Мохви, і Ука: у цій трагедії відчувається нерозв'язність конфлікту між шаманізмом і християнством, що розділили одну сім'ю та зруйнували її долю.

Паралельно з цим розвивається напрям літератури, де автори відкрито критикують політичний хаос після визволення. У творах із потужною соціальною спрямованістю порушуються теми відповідальності, зради та колабораціонізму.

Не менш важливим був Хван Сунвон 황순원, відомий своїм ліричним стилем та тонким символізмом. У творах 「별」 та 「그늘」 він показує драматизм

P
A
G
E

людського життя, змальовуючи страх, нестабільність та відчуження, які переслідували людей у повоєнний період. Його проза наповнена тонкими психологічними нюансами, що дозволяє глибоко проникнути у внутрішній світ героїв.

Кім Йонсу 김영수 звертався до буденних радощів і труднощів простих людей. У його творах, таких як 「봄」 та 「항구」, відчувається прагнення показати справжнє життя народу — його будні, надії та маленькі трагедії. Його проза зберігає простоту та щирість, які допомагають читачеві зрозуміти повсякденність того часу.

Ще одним важливим автором був Ан Сугіль 안수길. Він зосереджувався на сільському житті та тяжкій праці людей, показуючи їхню духовну витривалість. Його твори 「벼」 та 「목축기」 передають реалії села, взаємозв'язок людини з природою та силу духу, необхідну для виживання в складні часи.

Нарешті, Чхве Інук 최인욱 поєднував ліризм і психологізм у своїй прозі. Його твір 「월하취적도」 демонструє тонке відчуття внутрішнього світу героїв, здатність автора передати емоційну глибину та внутрішні переживання людини у складних історичних умовах.

Разом ці письменники формували літературний ландшафт того часу, зберігаючи національну пам'ять, народну духовність та психологічну правду життя в умовах колоніального та повоєнного тиску.

Після 15 серпня 1945 року корейська література вступила у нову епоху. Свобода принесла нарешті надію, але разом із нею з'явилися й нові виклики: політичний розкол між Півднем і Північчю, боротьба лівих і правих письменницьких угруповань, економічний хаос і голод, що охопив країну.

Літературне середовище швидко розділилося: ліві автори об'єднувалися навколо Об'єднання корейських письменників 조선문학가동맹, тоді як праві підтримували консервативні журнали, такі як 「백민」 і 「예술조선」.

У цій складній ситуації повоєнна проза сформувала кілька чітких напрямків.

Першим став мотив повернення на батьківщину 귀향. Багато корейців, які десятиліттями жили в Маньчжурії, Японії чи Сибіру, прагнули повернутися додому. Письменники зображували цей процес не лише як фізичне повернення, а й як зіткнення зі складною новою реальністю. Серед знакових творів цього напрямку — 「혈거 부족」 Кім Донгірі, 「귀향」 Чон Бісок 정비석 та 「귀향 일지」 Ом Хонсоп 엄홍섭.

Другим важливим напрямком стало осмислення колоніального досвіду. Автори прагнули переосмислити болючі переживання минулого, показати страждання та втрати людей під час японського панування. Так, у творах 「논 이야기」 Че Мансік та 「바람은 그냥 불고」 Ке Йонмук автори через художні образи передають як особисту, так і національну травму.

Третім напрямком була проза про поділ країни (38-а паралель). Розділ Корейського півострова створив нову історичну трагедію. Письменники змальовували хаос, розлом і страждання людей, які опинилися між геополітичними силами. До таких творів належать 「역로」 Че Мансік, 「삼팔선」 Йом Сансоп та 「별을 헨다」 Ке Йонмук.

Четвертим напрямком стало прагнення до «чистої літератури», орієнтованої на людські долі, моральні та етичні питання, незалежно від політичного тиску. Такі твори, як 「두 파산」 Йом Сансоп, 「역마」 і 「달」 Кім Донгірі,

P

A

G

E

фокусуються на універсальних людських переживаннях та гуманістичному змісті.

Нарешті, п'ятим напрямком була проза, що відображала соціальну та політичну нестабільність: автори досліджували хаос перших повоєнних років, конфлікти ідеологій та власні колабораційні дії. Яскравими прикладами є 「민족의 죄인」 Че Мансік та 「해방 전후」 Лі Тхеджун.

Таким чином, повоєнна корейська проза постала як строката картина історичних випробувань: тут і радість від свободи, і трагізм розділеної країни, і прагнення зберегти людяність, національну пам'ять та моральні цінності через літературу.

Таким чином, літературний процес після 1945 року перетворився на строкату і напружену картину: свобода принесла не спокій, а нові випробування, що вимагали від письменників глибокого осмислення історії, людської долі та ваги національної пам'яті.

6.2. 1940-ві роки – поезія передвоєнного періоду

1940-ві роки займають особливе місце в історії корейської поезії. Це десятиліття стало часом найглибших зламів: запровадження політики жорсткого культурного знищення під час японського колоніального панування, вибух визвольних емоцій у 1945 році та подальший поділ країни за ідеологічною лінією. Корейська поезія пережила одночасно репресії, духовне пробудження та появу нових напрямів, що визначили обличчя новітньої літератури.

Для зручності дослідники інколи об'єднують 1940-ві роки в єдиний історико-літературний період. Проте, якщо придивитися уважніше, ця доба зовсім не була однорідною. Її природно розділити на два етапи, що суттєво відрізняються як історичними умовами, так і літературними тенденціями.

Перший етап — це період опору 1940–1945 років, коли корейська література

існувала під жорстким колоніальним тиском Японії. Саме тоді було максимально обмежено використання корейської мови, заборонено національні культурні практики, а поети опинилися перед загрозою повного придушення творчості. Проте навіть за таких умов літературний процес не припинився: з'являлися твори, що зберігали дух національної ідентичності й чинили прихований або відкритий опір асиміляційній політиці.

Другий етап розпочався після визволення 1945 року. Здавалося б, звільнення мало б принести довгоочікуване культурне відродження, однак насправді воно стало початком нового хаосу. Країна стрімко поринула в ідеологічне протистояння між лівими та правими течіями, що згодом призвело до остаточного поділу Кореї. У цій атмосфері література теж роздвоїлася: одні автори шукали шляхи до відновлення національної традиції, інші приєднувалися до нових політичних ідеологій, а дехто намагався зберегти нейтралітет і створювати “чисту” поезію, далеку від політичних конфліктів.

Так, упродовж одного десятиліття корейська поезія пройшла шлях від колоніального придушення до буремного народження повоєнної національної літератури, у якій на перший план вийшли питання ідентичності, державності та культурного відновлення.

Період кінця колоніального панування Японії в Кореї часто називають “темною добою”, і на перший погляд таке означення видається цілком обґрунтованим. У 1939–1945 роках японська влада розгорнула так звану політику “знищення культури”, яка мала на меті повне викорінення корейської мови та національної самосвідомості. Було закрито провідні корейські газети — «Чосон ільбо» 「조선일보」 та «Тона ільбо» 「동아일보」, припинено діяльність багатьох журнальних видань, заборонено використання корейської мови та хангиля. Корейців примушували брати японські імена, а літературні об'єднання поступово перетворювали на інструменти колоніальної пропаганди. Випадок Академії

P

A

G

E

корейської абетки — 한글학회 사건 (1942) показав, що навіть мовознавці зазнавали переслідувань.

Здавалося, що за таких умов корейська поезія приречена на повне зникнення, адже поезія неможлива без мови. Саме тому багато літературознавців називали цей період “темною добою”.

Проте, незважаючи на тяжкі обставини, поезія не зникла. Навіть у час найсуворішого культурного тиску знаходилися поети, які продовжували писати корейською — таємно, ризикуючи свободою і життям. Саме завдяки цим незламним митцям сьогодні дедалі частіше говорять не про “темряву”, а про період опору.

У центрі літературного спротиву того часу стояли дві постаті, які сьогодні символізують моральну незламність корейського народу. Юн Донджу 윤동주, поет чистої етики, творив мовою, яку намагалися знищити, і платив за це найвищу ціну: він загинув у японській тюрмі в 1945 році, так і не дочекавшись визволення країни. Поруч із ним — інший символ опору, І Юкса 이육사, революціонер і автор знаменитої поеми «Пустеля» 「광야」. Його життя також обірвалося у в'язниці, але слова, які він залишив, стали голосом нескореності. Творчість цих поетів сьогодні сприймається як моральна опора всього руху опору, як духовний стрижень нації, що боролася за своє існування.

이육사

출처: 한국민족문화대백화

І Юкса 이육사(1904–1944) - поет і діяч національно-визвольного руху доби японської окупації.

Ім'я / псевдоніми: Справжнє ім'я: І Воннок 이원록 або І Вонсам 이원삼. Ім'я після зміни: І Хвал 이활.

Псевдонім: Юкса 육사 — походить від номера його камери у в'язниці 264.

І Юкса — один із найвизначніших поетів антиколоніального спротиву. Був активним учасником збройної боротьби корпус «Уїльйольдан» 의열단 і багаторазово арештовувався японською владою. Автор віршів «Зелене винограддя» 「청포도」, «Вершина» 「절정」, «Пустеля» 「광야」.

Юкса активно долучався до визвольного руху проти японської окупації. У 1925 році він вступив до підпільної революційної організації «Уїльйольдан» 의열단 разом із братами. Уже через два роки, у 1927-му, його заарештували у зв'язку зі справою про вибух у відділенні Банку Кореї в місті Тегу. У 1929 році він узяв участь у Гванджуському студентському русі 광주학생운동, а в 1930-му був втягнений у так звану справу «Тегуського маніфесту» 격문사건. Загалом Юкса пережив сімнадцять арештів та ув'язнень, однак це не зламало його волі. Постійно перебуваючи під наглядом і переслідуванням, він неодноразово виїжджав до Китаю, де налагоджував зв'язки з діячами корейського

незалежницького руху.

У 1943 році Юкса ненадовго повернувся до Сеула, та майже одразу був схоплений японською поліцією. Його перевезли до Пекіна, де поет провів останні місяці свого життя. У січні 1944 року він помер у в'язниці, так і не дочекавшись визволення Кореї.

Свій творчий шлях Юкса розпочав у 1930-х роках, працюючи журналістом у тегуському відділенні газети «Чосон ільбо» 「조선일보」. Він виступав у різних жанрах — писав поезію, есе, оповідання, а також літературно-критичні статті. Його тексти з'являлися у таких виданнях, як 「신조선」, 「비판」, 「풍림」, 「조광」, 「문장」тощо.

За життя Юкса не видав жодної поетичної збірки. Лише в 1946 році його брат уклав і опублікував першу посмертну книжку під назвою «Поезії Юкса» 「육사시집」.

Найвідоміші твори І Юкса — це «Сутінки» 「황혼」, «Зелене винограддя» 「청포도」, «Вершина» 「절정」, «Пустеля» 「광야」, та «Квітка» 「꽃」. У його поезії дослідники традиційно виокремлюють три провідні мотиви. Перший — це поетика спротиву, яку найповніше уособлює вірш «Вершина» 「절정」, де автор передає внутрішню незламність і готовність до боротьби навіть у найважчі моменти. Другий мотив — біль вигнання та туга за батьківщиною, що звучить у поезії «Зелене винограддя» 「청포도」, сповненій ностальгії та тихої надії. Третій мотив — надлюдська воля й прагнення свободи, які найяскравіше розкриті у віршах «Пустеля» 「광야」, та «Квітка» 「꽃」. У цих творах Юкса створює образ безмежного простору й духовної сили, що символізує його віру в

незалежність Кореї.

Ліричний простір Юкса — це внутрішній світ вигнанця, який живе між страхом, тиском і незламною надією на свободу Кореї.

Приклади пояснення до «Пустеля» 이육사의「광야」

까마득한 날에 하늘이 처음 열리고 어디 닭 우는 소리 들렸으랴 모든 산맥들이 바다를 연모해 휘달릴 때도 차마 이곳을 범하진 못하였으리라 꿈임없는 광음(靑音)을 부지런한 계절이 피어선 지고 큰 강물이 비로소 길을 열었다 지금 눈 내리고 매화 향기 홀로 아득하니 내 여기 가난한 노래의 씨를 뿌려라 다시 천고(靑空)의 뒤에 백마 타고 오는 초인이 있어	За прадавніх часів, коли небо вперше розкривалося, хіба ж тоді лунав хоч десь далекий крик півня? Навіть тоді, коли всі гірські хребти линучи, прагнули до моря, вони ніколи не наважилися переступити цю землю. У нескінченному плинні світла й тіні працьовиті пори року цвіли й знову зникали, а великі ріки нарешті прорубали собі шлях. І нині — падає сніг, а десь самотньо пливе пахощами квітнення сливи. Тут я посію зерно моєї простої, гіркої пісні. І колись, через тисячоліття, прийде надлюдина
---	--

이 광야에서 목놓아 부르게 하리라	верхи на білому коні, і тоді на цій пустелі він вигукне її на весь світ.
--------------------	--

Вірш належить до жанру вільної поезії та лірики, але його інтонація виходить за межі звичайної ліричності. У творі відчутний мужній, пророчий і вольовий характер, який поєднується з масштабним, майже континентальним мисленням автора. Інтонація вірша звучить як голос патріота й провидця — твердо, піднесено, з внутрішньою силою та гідністю.

Поетична структура твору має кілька виразних рис. Насамперед вражає піднесений, сильний чоловічий тон, що зливається з величною, широкою уявою — автор вибудовує образи не побутові, а космічні, міфологічні, що охоплюють епохи й простори. Розгортання поетичних картин відбувається відповідно до часової послідовності: від образів початку світу — до історичних епох, і нарешті до моменту мовлення ліричного героя. Такий хід думки створює враження руху крізь століття.

Ще одна характерна риса — поступове збільшення довжини рядків у кожній наступній строфі. Це не випадковий прийом: завдяки цьому ритм вірша набуває розлогості, широти, схожої на рух хвиль або розгортання степового простору. Ритм повільно, але впевнено розширюється — так само, як і смисловий простір вірша, що переходить від космогонії до особистої заяви поета та його духовного заповіту прийдешньому поколінню.

Хоча вірш вражає величним, майже міфологічним масштабом і драматизмом образів, він не надто складний для розуміння, якщо уникнути кількох можливих помилок тлумачення. Уявімо ситуацію:

ліричний герой стоїть сам серед безмежної зимової пустелі, крізь яку падає сніг. Звідси він оглядає історію цієї землі від початку світу (1–3 строфи), осмислює власну присутність та дію (4 строфа), а далі звертається до майбутнього (5 строфа).

У першій строфі змальовано початок світу — момент, коли «небо розкривається». Образ «крику півня» додає містичності. Головна складність — у тлумаченні виразу «어데 닭 우는 소리 들렸으랴» «чи чувся десь крик півня?». Тут можливі різні інтерпретації, залежно від того, як розуміти слова «어데» і «들렸으랴»:

Слово «어데» може означати як «де?», так і «як же» у сенсі діалектного вислову — тобто «як же могло...».

Фраза «들렸으랴» також має подвійне значення: її можна розуміти як риторичне заперечення «невже могло чути?» або як скорочення від «чути могло».

У результаті цей рядок допускає три можливі тлумачення: «Як могло це бути чути?», «Де це могло бути чути?», «Де це, мабуть, чулося». Однак важливіше не буквально значення, а змістовний ефект рядка: він підкреслює таємничість і глибинність початку часу, коли ще не існувало людського світу і все було на межі створення.

У другій строфі передано просторову велич пустелі. Поет зображує гірські хребти так, ніби вони — велетенські істоти, що біжать до моря. Це надає образам первісної сили та продовжує динаміку першої строфи.

Вираз «차마 범하진 못하였으리라» «не зважилися переступити цю землю» підкреслює сакральність простору, його недоторканність.

У третій строфі сказано, що «лише через довгі віки велика ріка проклала шлях».

Це можна тлумачити як появу цивілізації, адже ріка — символ культури, дороги, людських устремлінь.

Так у перших трьох строфах ліричний герой будує «карту світу і часу», визначаючи власне місце в історичному й космічному просторі. Саме тут надзвичайно важливі слова «어데», «차마», «비로소» «лише тоді», бо вони визначають масштабність, обережність і поступовість історії.

У четвертій строфі «я» стоїть у засніженій пустелі.

Сніг створює відчуття: суворої пори, болю і холоду, затуманеності майбутнього, самотності, роте герой не здається і не тікає.

Далі — образ «пахощів сливи» (매화). У традиційній корейській уяві слива цвіте серед снігу, коли все інше «мертве». Вона — символ: шляхетності, твердості духу, витривалості. Слово «아득하니» «далеко, туманно, невловимо» підкреслює її тиху, самотню красу.

У третій частині строфи герой говорить: «я сію зерно моєї бідної пісні». Це надзвичайно драматичний образ. Сіяти зерно — означає мати надію на майбутнє. Але сіяти в зимову землю під снігом — це акт віри, рішучості, готовності до жертвності. Поет називає свою пісню «бідною», не тому що вона справді убога, а тому що він тверезо оцінює свою роль: це початок, «зерно», а не квітка й не плід.

У п'ятій строфі поет говорить, що «через тисячоліття» з'явиться «초인» — надлюдина, що приїде на білому коні та виголосить його пісню на весь голос.

Це не про «визволителя», який прийде замість поета.

Це про людину майбутнього, яка успадкує його дух, підхопить справу, співатиме голосно те, що він співав тихо.

Тут важливі три моменти: дистанція часу «천고의 뒤» — «після тисячоліть» — підкреслює, що поет мислить історичними, а не побутовими категоріями. Слово «다시» «знову» — повернення до масштабу перших строф. 부르게

하리라» — «змушу співати», форма волевиявлення. Поет не просто пророкує — він утверджує.

Таким чином, ми розуміємо, чому його пісня — «бідна»: вона лише початок великої історії, яку колись продовжать.

У 4–5 строфах вимальовується постать мужнього патріота, що стоїть на самоті серед суворої пустелі, але не втрачає волі та честі.

І стає зрозуміло: образ пустелі в 1–3 строфах — це відображення його власної душі і його духу.

Паралельно з ними, далеко від батьківщини, у Маньчжурії, формувалася інша лінія спротиву — поезія вигнання 망명문학. Її представники — Ю Чіхван 유치환, І Хаксон 이학손 — творили у просторі, де японська адміністрація не мала такого тотального контролю. Вони зберігали корейське слово поза межами рідної землі, ніби передавали його з рук у руки, аби воно не згасло.

Ті ж митці, що залишалися в Кореї, часто обирали шлях мовчання або усамітнення. Багато хто жив у маленьких селах, далеко від міського нагляду, намагаючись зберегти себе і свою мову у тиші та внутрішній зосередженості. Дехто змушений був тимчасово припинити творчість. Особливо складною була ситуація для таких поетів, як Чон Чжйонг 정지용 та Кім Кірім 김기림. Вони опинилися між молотом і ковадлом: з одного боку — ідеологічний тиск, з другого — бажання залишитися вірними літературі та собі.

Були й інші, хто, не витримавши тиску чи спокус колоніальної системи, приєднався до прояпонської літератури. Це стало одним із болючих розділів історії — нагадуванням про те, що колонізація випробовувала не лише тіла, а й сумління.

І все ж корейська поезія вижила. Її несла на собі дуже мала кількість людей

P

A

G

E

— але саме ці голоси виявилися найчистішими й найсильнішими. Вони пронесли корейське слово крізь темряву, щоб після визволення воно могло знову розквітнути. Їхня внутрішня стійкість стала тим фундаментом, на якому постала повоєнна корейська література.

15 серпня 1945 року приніс довгоочікувану свободу. Після 36 років колоніального гніту корейська поезія відчула вибух емоцій, стихійне повернення до рідної мови та потребу морального самоусвідомлення. Письменники почали критично осмислювати досвід колоніальної доби. На відомому “круглому столі у Феніксовому павільйоні” 봉황각 좌담회 деякі автори визнавали свої прояпонські зв’язки, проте справжня літературна рефлексія ще не відбулася.

З визволенням відкрилися умови для відновлення корейської мови, повернення духовної цілісності та нового осмислення національного простору і майбутнього. У перші повоєнні місяці з’являються вірші, сповнені оптимізму і радості від нового початку. Так, Пак Туджін 박두진 пише «해, 어서 너는 오너라» “Сонце, скоріше приходь”, а Шін Сокчон 신석정 — «Кущ квітів». Ці твори випромінюють торжество відновленої мови і надію на майбутнє.

У післявоєнний хаос письменники об’єднувалися у численні організації, які швидко стали ідеологічними центрами. Ліві формували «Головне управління літературного будівництва» 문학건설총본부 (1945.8.18), «Професійний союз художників» 프로예술동맹 та «Літературно-мистецький союз» 문예동맹 (1945.12.16), провідні діячі — Лім Хва 임화, Кім Намчон 김남천, І Кійон. Праві об’єднання включали Центральне культурне товариство (згодом «Асоціація корейських письменників» 조선문필가협회) та «Асоціацію молодих письменників» 청년문학가협회, провідні діячі — Кім Донґрі 김동리, Ю Чіхван

유치환, Со Чончжу 서정주, Чо Чжіхун 조지훈.

Особливо гостро постало питання, що є справжньою національною літературою (민족문학). Ліві, на чолі з Ім Хва (임화), вважали, що література повинна бути демократичною, масовою та революційною; поезія — зброя соціальної боротьби. Праві, на чолі з Кім Донґрі 김동리, відстоювали автономію літератури та її естетичну цінність. Проміжну позицію зайняв Чо Чжіхун 조지훈: справжня національна поезія можлива лише тоді, коли вона є досконалою поетично та художньо.

Лівий напрям — 경향시, 투쟁시 “тенденційна” або “боротьбена” поезія — вирізнявся колективним голосом, закличністю та лозунговістю. Поети зверталися до робітників, селян та бідних, використовуючи поезію як інструмент революційної мобілізації. Центральними виданнями цього напрямку були 「햇불」 (1946), що став маніфестом лівої поезії, та 「연간조선시집」 (1947), що посилював революційний меседж. Відомі автори: Квон Хван 권환 — 「그대」, Пак Сєйон 박세영 — 「위원회 가는 길」, І Йонгаг 이용악 — 「기관구에서」, О Чжанхван 오장환 — поезія індустріальної тематики.

Правий напрям — «чиста поезія» 순수시 та «традиційний сіджо» 전통시조 — робив наголос на естетизмі, ліризмі, внутрішньому світі автора та мінімумі політики. Поети цього напрямку шукали національну ідентичність через красу мови й класичні форми. Відомі автори: Чо Чжіхун — 「청자부」, Чон Інбо 전인보 — збірка сіджо 「담원 시조집」, а також Со Чончжу, Ю Чіхван.

У другій половині десятиліття поезія ставала різноманітнішою: з'являлися пізній модернізм, пошук нової традиції, переосмислення національної поетики, тенденція до «чистої поезії» та перші ознаки реалістичного відображення соціальних проблем. Це був час інтенсивних творчих пошуків і літературного експериментування.

Поезія 1940-х років стала ареною глибоких історичних потрясінь: колоніального придушення, визволення, ідеологічного розколу та культурного відродження. Вона увібрала трагедію і терпіння народу, волю до збереження мови, дух опору і надію, зіткнення лівих і правих ідей та пошук справжньої національної естетики. Саме в цьому десятилітті закладено основи модерної корейської поезії, на яких будувалася література другої половини ХХ століття.

❓ Контрольні запитання до теми

кі обмеження та політичні репресії впливали на корейську літературу у 1940-х роках під час японської колоніальної влади?

о таке «чиста проза» і як вона проявлялася у творах письменників 1940-х років?

ким чином Кім Донґрі та Хван Сунвон використовували символізм і народні мотиви для збереження національної ідентичності у своїх творах?

кі основні напрямки повоєнної прози після 1945 року можна виділити, і які історичні та соціальні події вони відображають?

чому полягає відмінність між прозою, що зосереджена на «чистій літературі», і прозою, що відображає соціальну та політичну нестабільність?

сторичні та політичні умови, що впливали на розвиток корейської поезії у 1940-х роках під час японської колоніальної влади.

P

A

G

E

оети, які стали символами опору колоніальному гніту, та способи їхньої творчості попри репресії.

сновні відмінності між лівим напрямом (тенденційна поезія) та правим напрямом («чиста поезія» і традиційний сіджо) у післявоєнний період. міни в тематиці та стилі поезії після визволення Кореї в 1945 році та нові літературні тенденції.

оль поетів вигнання (망명문학) у збереженні корейського слова та національної ідентичності.

Завдання для самоконтролю

кладіть міні-презентацію «Тенденційна поезія» (경향시) в корейській літературі»

икористовуючи енциклопедію 한국민족문화대백과, дайте формулювання поняття 망명문학.

ТЕМА 7. ЛІТЕРАТУРА 1950-Х РОКІВ У КОРЕЇ: ВІДОБРАЖЕННЯ ВІЙНИ ТА ВІДНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ В ПРОЗІ ТА ПОЕЗІЇ

Корейська література 1950-х років: проза як відображення війни та проблем поствоєнного суспільства

Корейська проза 1950-х років здебільшого сформована під впливом Корейської війни (6.25, 1950–1953) та перших років відбудови після її закінчення. Ця література отримала назву “повоєнної прози” 전후문학 і відзначається реалістичним зображенням наслідків війни, глибоким психологізмом і соціальною критикою.

Повоєнна проза 1950-х років у Корей відзначалася глибоким відображенням наслідків Корейської війни. Письменники фіксували не лише фізичні руйнування міст і сіл, а й психологічні травми людей, які пережили конфлікт. Через сцени зруйнованих будинків, опустілих полів і розбитих сімей вони показували катастрофічний вплив війни на повсякденне життя. Герої творів переживають страх, шок, втрату близьких, що формує основний емоційний та психологічний фон цих оповідань.

Особлива увага приділялася реалістичному відображенню поствоєнного суспільства. Автори описували бідність, голод, моральні конфлікти та проблеми виживання. Через їхні твори читач бачить соціальні нерівності, несправедливість і слабкість державних та суспільних інститутів. Часто у фокусі оповідання опиняються малозабезпечені люди, інтелігенти, які втратили моральний компас, або прості селяни, котрі намагаються вижити в суворих умовах.

Не менше значення мала увага до внутрішнього світу персонажів. Герої перебувають у постійному внутрішньому конфлікті, розриваючись між обов'язком і інстинктом самозбереження. Письменники досліджували їхні почуття провини, розгубленість та моральні дилеми, породжені війною, що робило оповідання психологічно насиченими та глибокими.

P

A

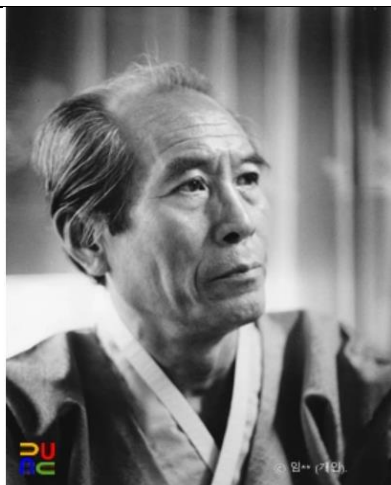
G

E

Для передачі цих переживань активно використовувався символізм та художні прийоми. Через образи природи, пейзажі, кольори та символічні деталі автори передавали внутрішній стан персонажів. Наприклад, зруйновані будівлі, опустілі поля чи покинуті містечка стають метафорами втрат, які переживає ціле покоління.

Не менш важливою була соціальна критика та моральні питання, що виникали в повоєнній прозі. Письменники ставили ключові питання: що залишилось від людяності після війни? Як відновити моральні цінності? Через героїв і сюжетні конфлікти розкривалася проблема корупції, моральної деградації та байдужості суспільства. Таким чином, повоєнна проза 1950-х років поєднувала в собі соціальну реалістичність, психологізм та глибокі моральні роздуми, створюючи літературне відображення поствоєнної Кореї.

У повоєнній прозі 1950-х років особливе місце займають твори, що відображають наслідки війни, моральні та соціальні проблеми поствоєнного суспільства. Серед них виділяються роботи Хван Сунвона, Сон Чансопа та І Бомсеона.

황순원

출처: 한국민족문화대백화

Хван Сунвон 황순원 (1915–
навчався в Японії, згодом повернувся до Кореї, викладав у школах та університеті, став членом Корейської академії мистецтв. Літературну діяльність розпочав із дитячих віршів, а перший збірник оповідань «Болото» (1940) позначив його перехід до прозової творчості.

Хван Сунвон писав переважно оповідання й романи, у яких поєднував поетичний стиль, символізм і соціальну реалістичність. Його твори, як-от «Сонячний дощ» (1953), «Журавель» (1953), «Дерев'яні схили» (1960), «Рухливий замок» (1973) та «Кубики богів» (1982), відображають життя людей у поствоєнних умовах, моральні дилеми та боротьбу з екстремальними обставинами. Хван Сунвон помер 14 вересня 2000 року, залишивши вагому спадщину в корейській літературі.

Приклади пояснення до «Журавель» 황순원 「학」

<p>산골짜기의 이 북쪽 마을은 드높이 개인 가을하늘 아래 한껏 고즈넉했다.</p> <p>주인 없는 빈 봉투에 흰 박통만이 흰 박통만을 의지하고 굴러 있었다.</p> <p>어쩌다 만나는 늙은이는 담뱃대로 뒤로 돌아섰다. 아이들은 또 아이들대로 뿔뿔이 미리 길을 비켰다. 모두 겁에 질린 얼굴들이었다.</p>	<p>Ця північна село гірської долини було вельми тихим під високим осіннім небом.</p> <p>На порожньому пакеті без господаря котилися лише білі гарбузи, спираючись один на одного.</p> <p>Зустрівши випадково старого, він відвертався назад із трубкою в руці. Діти, своєю чергою, переступали дорогу, немов стрибали, і розчистили шлях наперед. Усі мали налякані обличчя.</p> <p>Усього села, здавалося, не залишилося слідів цієї недавньої лихоманки. Проте якось не відчувалося, що це місце, де він виріс і вижив.</p> <p>У лісистій гірській гущавині з</p>
---	---

<p>동네 전체로는 이 번 동란에 깨어진 자국이라곤 별로 없었다. 그러나 어쩐지 자기가 살아서 자란 옛 마을은 아닌 성싶었다.</p>	<p>каштановими деревами Сонгсам зупинився. Він сперся на одне з дерев. Далеко в глибині чутно було крикливе «О, ці діти знову лізуть на чужі каштани!» старого Хіббарі.</p>
<p>뒷산 밤나무 숲 속에서 성삼이는 발걸음을 멈추었다. 거기 한 나무에 기대어 섰다. 귓속 멀리서, 요놈의 자식들이 또 남의 밤나</p>	<p>Але навіть цей старий, схоже, уже відійшов у світ, бо серед інших старожилів села його не було видно. Сонгсам, обійнявши каштанове дерево, на мить підняв очі до синього неба. З гілок, які він навіть не зрушив, одинокий каштановий плід тріснув і впав на землю.</p>
<p>물에 올라가는구나, 하는 흡바리할아버지의 고함소리가 들려 왔다.</p>	
<p>그 흡바리할아버지도 그새 세상을 떠났는가, 딴 사람 만난 동네 늙은이 가운데 보지 않았다. 성삼이는 밤나무를 안은 채 잠시 푸른 하늘을 쳐다보았다. 흔들지도 않은 밤나무 가지에서 남은</p>	

<p>밤송이가 저 혼자 속이 벌어져 떨어져 내렸다.</p>	
<p>애, 우리 학사나이 하나 본 학구 가자."</p> <p>성삼이가 불쑥 이런 말을 했다. 덕재는 무슨 영문인지 몰라 어리둥절해 하는데, 내 이걸루 올라밀 만들어 너혈 학을 몰아 오너라."</p> <p>포승줄을 풀어 쥐더니, 어느 새 잡풀 새로 기는 걸음을 쳤다.</p> <p>대번 덕재의 얼굴에서 핏기가 건혔다. 좀전에, 너는 총살감이란 말이 퍼뜩 머리를 스치고 지나갔다. 이제 성삼이가 기어 는 꼭 어디서 총알이 날아오리라.</p> <p>저만치서 성삼이가 핵 고개를</p>	<p>«Гей, давай підійдемо до журавля нашого віку, подивимося на нього», — раптом сказав Сонгсам.</p> <p>Докдже не розумів, що відбувається, і розгублено знизав плечима.</p> <p>«Я зроблю з цього пастку, а ти зганяй журавля сюди», — промовив Сонгсам, розв’язуючи мотузку і вже повільно, по траві, рухаючись уперед.</p> <p>Одразу ж кров покинула обличчя Докдже. Щойно йому пробігло в голові: «Ти ж зараз маєш бути розстріляний». Тепер, коли Сонгсам повільно йшов травною, здавалося, що звідкись ось-ось полетить куля.</p> <p>Вдалині Сонгсам раптом різко повернув голову: «Ей, чого стоїш, як вкопаний? Хапай журавля і веди його сюди!»</p> <p>Тільки тоді Докдже, наче зрозумівши, почав повільно рухатися травною вперед.</p> <p>В цей час два журавлі розправили</p>

<p>돌렸다.</p> <p>어이, 왜 멩추이 서 있는 게야?</p> <p>어서 학이나 몰아 오너라."</p> <p>그제서야 덕재도 무엇을 깨달은 듯 잡풀 새를 기기 시작했다.</p> <p>때마침 단정학 두 마리가 노푸른 가을하늘에 곧 날개를 펴고 유유히 날고 있었다.</p>	<p>крила і спокійно ширяли під яскраво-синім осіннім небом.</p>
---	---

Оповідання «Журавель» 「학」 (1953) належить до короткої та повоєнної прози. Твір вирізняється гуманістичним підходом, лаконічним стилем, психологічним реалізмом і широким застосуванням символізму та натяків. Основна тенденція твору — гуманізм, а оповідь ведеться з точки зору спостереження автора. Конфліктна структура охоплює як протиріччя між людьми, так і загальний конфлікт людини з війною.

Дія розгортається восени, після подій 6·25, у північному селі поблизу 38-ї паралелі. Через історію двох друзів дитинства — Сонгсама та Докдже — автор показує, як війна та ідеологічні розбіжності роз'єднують людей, але водночас відкривають можливість для відновлення дружби й людяності. Символ журавля у творі стає ключовим засобом повернення до чистих дитячих спогадів, що допомагають героям знайти внутрішню гармонію.

Сонгсам — простий селянин із добрим серцем, якого ідеологія мало торкається. У дитинстві він жив північніше 38-ї паралелі, але за два роки до поділу переїхав на південь. Після війни він працює співробітником служби безпеки.

Незважаючи на серйозність служби, Сонгсам зберігає моральність, щирість і здатність до емпатії, хоча його поведінку супроводжують внутрішні роздуми та сумніви.

Докдже — його дитячий друг, який після війни став заступником голови сільської організації селян при комуністичній владі. Він не має чітких ідеологічних переконань: посаду отримав через соціальну ситуацію, а не особистий вибір. Докдже залишається доброю та щирою людиною, хоча повільно сприймає зміни й сутність подій.

Обидва персонажі змушені діяти всупереч власній природі через війну та ідеологічні протиріччя. Проте спогади про спільне дитинство поступово відроджують у них людяність і довіру.

Другорядні образи — дідусь із бородавкою та маленька дівчинка — додають оповіді тепла й виконують роль психологічних посередників у зближенні Сонгсама й Докдже.

У зав'язці твору читач знайомиться з атмосферою села, яке живе у страху після руйнувань, завданих війною. У розвитку дії Сонгсам добровільно супроводжує Докдже, переживаючи внутрішній конфлікт: Докдже прагне пояснити свою непричетність до ідеології, а Сонгсам — зрозуміти його і відновити довіру.

Кульмінацією стають спогади про дитинство та епізод із журавлем, який повертає героям усвідомлення їхнього справжнього «я». У розв'язці Сонгсам знімає мотузки з рук Докдже, символічно даючи другу можливість утекти та знову знайти пам'ять про людяність.

Оповідання має чітко визначений історичний контекст — пізній період Корейської війни. Сонгсам повертається до зруйнованого села як урядовець служби безпеки, серед людей, які дивляться на нього з підозрою. Докдже ж опинився в ролі, продиктованій політичними обставинами. Спогади про спільні

пустощі — крадіжки горіхів, куріння тютюну, пригоди з маленькою дівчинкою — поступово пом'якшують напруження.

Ключовою є сцена з журавлями. Коли Сонгсам пропонує «полювання», Докдже спершу сприймає це як загрозу, але зрештою розуміє намір друга: «полювання» — натяк на втечу. Журавлі, що ширяють під осіннім небом, символізують очищення, свободу і відновлену дружбу.

Місцеві деталі — дуби, гірська дорога, тютюн, спогади про батька, дівчинка, журавлі — підкреслюють корейський колорит та прив'язаність героїв до рідного краю. Послідовна хронологія з включенням флешбеків створює контраст між трагічним теперішнім і теплими дитячими спогадами.

Стиль Хван Сунвона вирізняється лаконічністю, мінімумом прикметників, акцентом на образах, вільною непрямою мовою і сміливим опусканням другорядних деталей. Центральний символ — журавель — втілює чистоту, надію й здатність до відновлення духовності.

У ширшому літературному контексті твір відкриває проблему збереження людяності в умовах ідеологічного тиску та війни. Через журавля автор передає думку: лише чисте серце може врятувати людину, спотворену історичними обставинами.

«Журавель» було опубліковано у 1953 році в журналі 「신천지」, коли війна наближалась до завершення. Оповідання є характерним зразком повоєнної корейської прози, де зображено моральні конфлікти, трагедію роз'єднання та можливість духовного відродження.

Повоєнна проза інших авторів також виразно передає атмосферу моральної кризи, матеріальної розрухи та внутрішньої спустошеності, що охопили Корею після війни.

Сон Чансоп у творі «День дощу» 「비 오는 날」 (1953) зображує світ, у

якому дощ стає тлом для людської розгубленості й тривоги. Автор показує звичайних людей, котрі втратили орієнтири й живуть у постійному відчутті нестабільності. Герої твору намагаються знайти сенс у дрібницях повсякденного життя, але їх переслідує страх, виснаження та почуття безвиході. Через стриману манеру оповіді та уважність до психологічних деталей Сон Чансоп створює переконливу картину покоління, що намагається оговтатися від потрясінь війни.

Інший значний приклад повоєнної прози — «Помилковий постріл» 「오발탄」 (1959) І Бомсеона. Автор занурює читача в атмосферу зруйнованого Сеула, де люди живуть у злиднях, борються за виживання й водночас переживають глибоку духовну порожнечу. І Бомсеон реалістично відтворює побут: холодні кімнати, нестачу їжі, довгі черги, виснажливу роботу — усе це підсилює відчуття безнадії. У центрі оповіді — внутрішній конфлікт героя, розчавленого обставинами та моральними дилемами. «Помилковий постріл» став символом поствоєнної літератури, оскільки надзвичайно точно передав не лише соціальну реальність, а й психологічну травму, яку переживало ціле покоління.

Повоєнна проза 1950-х років відображає глибокі зміни у суспільстві та людській психіці після Корейської війни. Вона поєднує соціальний реалізм, психологічну глибину, символізм і моральну проблематику, створюючи правдивий літературний образ нації, що пережила трагедію. Твори цього періоду допомагають зрозуміти історичний, культурний і етичний контекст Кореї, а також внутрішні трансформації людей, які прагнули зберегти гідність у найскладніших обставинах.

7.2. 1950–ті роки – поезія, поетичне осмислення трагедій війни та пошук національної ідентичності

Після Корейської війни країна переживала надзвичайно важкі часи. Протягом приблизно десяти років післявоєнного періоду народ зазнав величезних втрат —

не лише матеріальних, а й людських. Психологічні травми війни залишили глибокий слід у свідомості людей, а стара система цінностей втрачала свою силу. Постає нагальна потреба у формуванні нових поглядів та орієнтирів.

У цей період у корейській літературі сформувалися два основні напрями. Література участі відображала соціальні проблеми, біль та страждання народу, прагнення змін, тоді як чиста література зосереджувалася на художньому вираженні, естетичному осмисленні досвіду війни та глибоких людських переживань. Післявоєнна література прагнула дати відповідь на економічне та духовне спустошення, втрату людяності, розділення країни та відчайдушну дійсність того часу, використовуючи нові художні прийоми.

У цей час корейські письменники активно зверталися до західної екзистенційної літератури, порушуючи питання сутності людини та сенсу її існування. Відтворюючи післявоєнну реальність, вони показували соціальну несправедливість, відчай і тривогу, які переживав народ. Таким чином, поствоєнна література стала не лише відображенням історичних подій, а й важливою платформою для переосмислення людських цінностей і формування нових художніх ідей.

Поезія 1950-х років відображала ці складні переживання. Досвід Корейської війни 6.25 активно відтворювався у поетичних творах, особливо у творах військових поетів, які передавали події фронту, психологічну травму, біль втрат і тривогу за майбутнє. Так, Ю Чіхван 유치환 у своїй вірші «Разом із піхотою» 「보병과 더불어」 показував будні солдатів, Чо Чжіхун у «У Дабувоні» 「다부원에서」 відтворював військовий пейзаж і людські переживання, а Ку Санг 구상 у «Перед військовим цвинтарем ворога» 「적군 묘지 앞에서」 зображував глибокий трагізм війни та її моральні наслідки.

Разом із ними діяли модерністи, що розвивали модернізм 1930-х років, акцентуючи на поетичному образі та внутрішньому сприйнятті реальності, водночас критикуючи цивілізацію. До них належали Пак Інхван 박인환 і Кім Суйонг 김수영. Інтелектуальні лірики — яких Кім Кванрім 김광림, Чон Понгон 전봉건 і Кім Чонсам 김종삼 — писали урбаністичну лірику, де через роздуми та інтелектуальний погляд відтворювали складність сучасного життя. Поети з критикою цивілізації, як-от Ку Санг, Шін Донмун 신동문 і Шін Донйоп 신동엽 поєднували усвідомлення жорстокої реальності з інтелектуальним аналізом, серйозно розмірковуючи про мораль, існування і майбутнє людини.

Політична і соціальна ситуація спричинили серйозні зміни в літературному середовищі. Деякі письменники, зокрема І Квансу 이광수, Кім Донхван 김동환, Кім Ок 김억, Чон Чжійонг 정지용, Кім Кірім 김기림, були насильно вивезені на Північ 납북. Ліві поети, як Соль Чжонсік 설정식, І Юнгак 이용악, вирішили перейти на Північ 월북, а Пак Намсу 박남수, І Інсок 이인석, Ян Мьонмун 양명문 емігрували на Південь 월남. Це ознаменувало початок літератури епохи розділення 분단문학.

Особливо важливою подією стало народження нової хвилі поетів у 1951 році в Пусані, де перебували переселенці. Молоді поети — Пак Інхван, Кім Суйонг, Кім Кьонгрін 김경린, І Понре 이봉래, Кім Чайонг 김차영, Кім Кюдонг 김규동 — об'єдналися у групу, що видавала спільну збірку «Нове місто та хорівий спів громадян» 「새로운 도시와 시민들의 합창」. Вони виступили проти

консервативної лірики 청록파 і піднімали прапор модернізму, прагнучи відобразити механізми сучасної цивілізації та її приховані аспекти.

Основні результати діяльності нової хвилі поетів у Пусані проявилися у кількох значущих творах, що стали символом їхнього прагнення відобразити сучасну цивілізацію та її приховані аспекти. Так, Кім Кюдонг у поетичній збірці «Метелики та площа» 「나비와 광장」 1955 року досліджував взаємодію людини і простору, поєднуючи урбаністичні мотиви з філософськими роздумами про сучасність.

Одночасно Пак Інхван у збірці «Збірка віршів Пак Ін Хвана» 「박인환선시집」 1955 року демонстрував розвиток модерністської поезики, де поетичний образ став ключовим інструментом передачі психологічного стану людини в умовах післявоєнного світу.

Кім Кьонгрін у своїй книзі «Температура сучасності» 「현대의 온도」 1957 року продовжив дослідження людської свідомості, відтворюючи емоційну та моральну температуру часу, що переживав народ після війни.

Нарешті, Кім Суйонг у збірці «Жарт на Місяці» 「달나라의 장난」 1958 року поєднав іронію та гротеск із серйозним аналізом соціальної та культурної дійсності, прагнучи відобразити суперечності сучасного життя та його приховані механізми.

Ці твори не лише відображали особистий досвід поетів, а й стали художньою платформою для критичного осмислення сучасності та пошуку нових форм вираження у післявоєнній корейській поезії.

Традиційна лірика середніх поетів, таких як Со Чончжу, Кім Квансон 김광섭, залишалася важливою, проте під впливом “пізнього” модернізму з’явилося нове

покоління поетів: Кім Чунсу 김춘수, Чон Понгон 전봉건, Сон Ук 송옥, Кім Чонсам 김종삼, Чхон Сангбьон 천상병. Вони поєднували спадщину традиційної лірики та модернізму і створювали нові поетичні світи.

Деяких із них відносять до течії “експериментального технічного мистецтва”, яке продовжили поети, що дебютували наприкінці 1950-х: Хван Донгю 황동규, Сон Чанкьон 성찬경, Пак Хіджин 박희진, Кім Йонтхе 김영태.

Крім того, варто згадати поетів, що розвивали чисту лірику — Пак Чжесам 박재삼, Пак Йонгре 박용래, тих, хто використовував класичні китайські стилістичні прийоми — Кім Квансік 김관식, а також представників імеджизму — Кім Чонгіль 김종길, Чон Ханмо 정한모.

Особливою увагою користується поет Пак Понгу 박봉우, який у вірші «Лінія перемир'я» — «휴전선» передав трагізм і відчай через розділення країни.

Приклади пояснення до «Квітка» 김춘수의 「꽃」

<p>내가 그의 이름을 불러주기 전에는 그는 다만 하나의 몸짓에 지나지 않았다. 내가 그의 이름을 불러주었을</p>	<p>Поки я не назвав його ім'ям, він був для мене лише невимовним порухом. Коли ж я назвав його ім'ям, він підійшов до мене — і став квіткою. Як я покликав його на ім'я,</p>
--	--

<p>때</p> <p>그는 나에게로 와서 꽃이 되었다.</p> <p>내가 그의 이름을 불러준 것처럼</p> <p>나의 이 빛깔과 향기(□□)에 알맞은</p> <p>누가 나의 이름을 불러다오. 그에게로 가서 나도 그의 꽃이 되고 싶다.</p> <p>우리들은 모두 무엇이 되고 싶다. 너는 나에게 나는 너에게 잊혀지지 않는 하나의 눈짓이 되고 싶다.</p>	<p>так і хто-небудь поклич моє, — те, що личитиме моєму кольору й моєму запаху.</p> <p>Я хочу піти до того, хто назве мене, і стати його квіткою.</p> <p>Ми всі прагнемо стати кимось для когось. Ти — для мене, я — для тебе, хочемо бути незабутнім поглядом одне для одного.</p>
---	---

Вірш Кім Чунсу «Квітка» посідає особливе місце у його поетичній збірці: він входить до розділу «Нарис квітки» поряд із творами «Нарис квітки» та «Передмова для квітки». У той час як більші вірші на тему квітів у корейській

поезії сповнені емоційності, ніжності та вигуків, твір Кім Чунсу навмисно уникає будь-якої сентиментальності. Поет відмовляється від традиційного романтичного або емоційного погляду на квітку і пропонує абсолютно інший спосіб мислення.

Уже перші рядки — «Поки я не назвав його ім'ям, він був для мене лише невимовним порухом» — свідчать про нетрадиційний спосіб осмислення. Між «я» і «він», між людиною та предметом, ще немає стосунку, а отже, немає і значення. До моменту називання «квітка» не є квіткою — це лише безформний жест, безіменна, нечітка присутність. Тут закладено ключову ідею Кім Чунсу: доки ми не називаємо щось, воно не має сутності.

У другій строфі, коли ліричний герой нарешті вимовляє ім'я, «він» — тобто предмет — стає «квіткою» і наче наближається до суб'єкта. Поет не милується нею, не оспівує її красу, а споглядає її як явище існування. Він «об'єктифікує» квітку, дивиться на неї не як на щось милий чи зворушливе, а як на самостійний предмет буття. Так постає поетична філософія глибини: квітку треба побачити як квітку — не через почуття, а через пізнання. Цей момент перегукується з ідеями Гайдеггера: мова створює дім для буття, а ім'я робить річ справжньою.

У третій строфі ліричний герой переходить від споглядання предмета до усвідомлення внутрішнього людського бажання: усі ми хочемо стати кимось значущим. У словах «ми всі хочемо чимось стати» міститься і людина, і «він» — квітка. І людина, і річ прагнуть бути побаченими, названими, визнаними. «Він підійшов до мене —

і став квіткою» означає прагнення до взаємності: так само як він дав ім'я іншому, так і сам хоче отримати ім'я, що надасть його існуванню сенсу. «Колір і аромат» символізують внутрішню сутність, яка хоче проявитися у стосунку з іншим.

У четвертій строфі це прагнення розширюється на спільність «ми»: людське існування стає осмисленим лише через взаємний погляд, взаємне називання, взаємне визнання. Тому «квітка» в цій поезії — не рослина, а метафора значущої

присутності, «незабутнім поглядом одне для одного».

Цю ідею Кім Чунсу розвиває й у вірші «Квітка 1» (1955), де квітка вже не лише набуває значення через ім'я, але й випромінює «усмішку, що розходить тихими хвилями по ясному небі». Це — образ душевного очищення, примирення, гармонії, коли всі суперечності розчиняються у тихому, світлому стані буття. Саме туди веде метафізичний шлях, який починається з простого акту називання.

Таким чином, «Квітка» — це не любовний вірш, хоча для багатьох читачів, особливо молодих, він звучить як ніжне зізнання. Це — глибока філософська рефлексія: речі й люди набувають сенсу лише у взаємодії, через мову, через ім'я. Це поезія про народження значення, про взаємну залежність суб'єкта й об'єкта, про прагнення кожної істоти бути побаченою, визнаною, названою. Вірш рухається від безіменності й невизначеності — через акт називання — до взаємного становлення, до усвідомлення того, що ми всі прагнемо бути чияюсь «квіткою», чиймось незабутнім поглядом, що надає нашому існуванню сенс.

🔍 Контрольні запитання до теми

1. Ключові риси, що характеризують повоєнну корейську прозу 1950-х років, та їхній зв'язок із історичними подіями періоду.
2. Способи відображення психологічного стану суспільства після війни у творі Сон Чансопа «День дощу» 「비 오는 날」.
3. Символи та художні деталі в «Помилковому пострілі» 「오발탄」 І Бомсеона, які підкреслюють матеріальну й духовну кризу персонажів.
4. Спільні риси та відмінності у зображенні військової травми в творах Хван Сунвона, Сон Чансопа та І Бомсеона.

5. Роль реалізму — побутових деталей, психологічної глибини та документальності — у створенні образу післявоєнного суспільства в цих творах.

6. Основні теми та художні напрями корейської поезії 1950-х років у контексті трагедії війни та формування національної ідентичності.

7. Особливості творчості військових поетів 1950-х років і способи зображення досвіду війни у творах Ю Чіхвана, Чо Чжіхуна та Ку Санга.

8. Основні ідеї та філософські концепції, втілені у вірші Кім Чунсу «Квітка», з акцентом на ролі називання та взаємного визнання.

9. Визначальні риси модернізму та інтелектуальної лірики 1950-х років у творчості Пак Інхвана, Кім Суйонга, Кім Кванріма та інших представників нової хвилі поетів.

10. Символічне значення образу квітки у творчості Кім Чунсу та зв'язок цього образу з його концепцією буття та міжособистісних стосунків.

Завдання для самоконтролю

ористуючись енциклопедією [한국민족문화대백과](#), знайти та подати визначення терміна «тенденційна поезія» [경향시](#). У відповіді потрібно: навести енциклопедичне визначення; зазначити, у якому історичному контексті цей термін використовується; навести 1–2 імені поетів, згаданих в енциклопедичній статті.

а допомогою енциклопедичного джерела знайти інформацію про творчість одного з поетів 1950-х років (на вибір: Пак Інхван, Кім Чунсу, Кім Суйонг) і скласти коротку характеристику його поетичного стилю. У відповіді потрібно: вказати назву енциклопедії та статті; подати стислий огляд біографічних відомостей; описати основні риси стилю та його зв'язок з епохою.

P

A

G

E

P
A
G
E

ТЕМА 8. ЛІТЕРАТУРНИЙ РОЗВИТОК КОРЕЇ 1960-Х РОКІВ: НОВІ ТЕНДЕНЦІЇ В ПРОЗІ ТА ПОЕЗІЇ

оціальна критика та урбаністичні мотиви в прозі 1960-х років: зображення модернізації, нерівності та суспільних змін.

1960-ті роки стали переломним періодом у корейській літературі, коли країна переживала масштабні соціальні та політичні трансформації. Письменники відображали напружену атмосферу того часу, реагуючи на ключові історичні події, які формували нову реальність. Однією з них була Революція 19 квітня 1960 року — масовий громадянський рух, що символізував прагнення народу до свободи, справедливості та національної самосвідомості. Літератори передавали відчуття надії та боротьби за права людини, досліджували моральний стан суспільства та духовний підйом людей.

Проте вже за рік відбувся військовий переворот 16 травня 1961 року, який започаткував інтенсивну індустріалізацію та модернізацію. Ці процеси супроводжувалися репресіями, соціальною нерівністю та конфліктом між традиційними цінностями й новими економічними й суспільними реаліями. Письменники того часу відображали ці зміни у прозі та поезії, показуючи, як модернізація впливала на повсякденне життя, моральні орієнтири та психологію людей.

У результаті література 1960-х років стала майданчиком для соціальної критики, урбаністичних мотивів, психологічного реалізму та художньої майстерності. Проза і поезія цього періоду досліджували моральні дилеми, конфлікти поколінь, дегуманізацію та суперечності сучасного життя, створюючи багатовимірний образ корейського суспільства під час важливих історичних змін.

Особливості прози 1960-х років в корейській літературі формувалися під впливом масштабних соціальних і політичних змін у країні. Цей період

відзначався кількома ключовими напрямками, що визначали характер творів та художню позицію письменників.

Перший напрям – соціальна критика та громадянська участь. Багато авторів зосереджувалися на проблемах соціальної несправедливості, дегуманізації та ізоляції особистості у сучасному місті. Проза активно відображала життя пересічних людей, показувала наслідки урядових реформ, бюрократію та соціальні конфлікти. Письменники прагнули через художні образи продемонструвати дисбаланс між традиційними цінностями та новими економічними й соціальними умовами, що ставало джерелом напруги у суспільстві.

Другий напрям – психологічний реалізм. Автори прагнули відтворити внутрішній світ героїв, їхні переживання, страхи, надії та моральні дилеми, які виникали на тлі радикальних змін у соціальному середовищі. Завдяки цьому підходу проза поєднувала соціальну проблематику з глибоким індивідуальним досвідом, дозволяючи читачеві зрозуміти мотивації та внутрішній стан персонажів.

Третій напрям – чиста література та художня майстерність. Одночасно розвивалися твори, де автори приділяли особливу увагу стилю та формі, прагнучи до художньої досконалості. Такі тексти демонстрували, що література може бути одночасно естетичною і соціально значущою, поєднуючи в собі критичне осмислення сучасного життя та витончену поетизацію реальності.

Таким чином, проза 1960-х років відображала складність часу, поєднуючи соціальну критичність, психологічну глибину та високу художню майстерність, і стала важливою платформою для осмислення суспільних трансформацій Кореї.

У 1960-х роках корейська проза відзначалася поєднанням соціальної проблематики, психологічного реалізму та високої художньої майстерності. Цей період подарував літературі цілу низку видатних авторів і творів, які стали

знаковими для розуміння соціально-політичних трансформацій Кореї та внутрішнього світу її людей.

Хван Сунвон 황순원 у творі «Дерева стоять на схилі» 「나무들 비탈에 서다」 зосереджується на моральних дилемах і людських стосунках на тлі соціальних змін. Його проза поєднує психологічну глибину з майстерним зображенням природи та простору, що стає символом внутрішніх станів героїв.

Чхве Інхун 최인훈 у романі «Площа» 「광장」 відтворює політичну і соціальну напругу, що панувала після революції та перевороту. Твір показує конфлікти між особистими переконаннями та вимогами суспільства, а також моральний вибір людини в умовах історичних катаклізмів.

Чон Кванйон 전광용 у «Капітані Лі» 「꺼삐딴 리」 зображує пошуки людської гідності та духовної свободи, акцентуючи увагу на соціальних і психологічних проблемах персонажів.

Пак Кьонрі 박경리, авторка «Ринку і фронту» 「시장과 전장」 та епопеї «Земля» 「토지」, створює масштабні полотна життя корейського суспільства, зображуючи як соціальні конфлікти, так і історичні трансформації, що впливають на долі героїв.

Кім Чонхан 김정환 у творах «Піщаний берег» 「모래톱 이야기」 і «Сурадо» поєднує реалістичне відтворення життя селян і містян із глибоким психологічним аналізом персонажів.

І Хочоль 이호철 у «Зношеній плоті» 「닿아지는 살들」 та «Малому буржуа» 「소시민」 досліджує дегуманізацію та моральні проблеми буденного життя пересічної людини в умовах соціальних змін.

Кім Сінок 김승옥 у «Муджинських мандрівках» 「무진 기행」 і «Сеул, зима 1964» 「서울 1964년 겨울」 зображує психологічну ізоляцію та внутрішні пошуки сенсу життя, передаючи атмосферу урбаністичного середовища і соціальної трансформації.

І Чхонджун 이청준 у «Інвалідах та дурнях» 「병신과 머저리」 показує моральні дилеми та соціальну несправедливість, поєднуючи соціально-критичний і психологічний підходи.

Кім Донґрі у творах «Солов'їний спів» 「까치 소리」 і «Статуя» 「등신불」 майстерно поєднує традиційні корейські мотиви з реалістичним зображенням соціальних та психологічних проблем, створюючи глибокі художні образи.

Таким чином, проза 1960-х років у Кореї стала ареною для поєднання соціальної критики, психологічної глибини та художньої майстерності, а ці автори й їхні твори – яскравими прикладами цього літературного процесу.

Приклади пояснення до «Площа» 최인훈의 「광장」

<p>지식인일수록 불만이 많은 법입니다. 그러나, 그렇다고 제 몸을 없애 버리겠습니까? 종기가 났다고 말이지요. 당신 한사람을 잃는 건, 무식한 사람 열을 잃는 것보다 더 큰 민족의 손실입니다. 당신은 아직 젊습니다. 우리 사회에는 할 일이</p>	<p>«Чим більше людина освічена, тим більше у неї незадоволення. Проте хіба це означає, що я маю знищити себе? Бо, мовляв, з'явився нарив. Втратити вас одного — це більша втрата для народу, ніж втратити десять неосвічених людей. Ви ще молоді. У нашому суспільстві роботи — гора. Я хочу, як старший на кілька років і як друг, дати вам пораду: поверніться до рідної землі та станьте будівничим, що</p>
--	--

태산 같습니다. 나는 당신보다 나이를 약간 더 먹었다는 의미에서, 친구로서 충고하고 싶습니다. 조국의 품으로 돌아와서, 조국을 재건하는 일꾼이 돼 주십시오. 낯선 땅에 가서 고생하느니, 그 쪽이 당신 개인으로서도 행복이라는 걸 믿어 의심치 않습니다. 나는 당신을 처음 보았을 때, 대단히 인상이 마음에 들었습니다. 뭐 어떻게 생각지 마십시오. 나는 동생처럼 여겨졌다는 말입니다. 만일 남한에 오는 경우에, 개인적인 조력을 제공할 용의가 있습니다. 어떻습니까?"

은 고개를 쳐들고, 반듯하게 된 천막 천장을 올려다본다. 한층 가락을 낮춘 목소리로 혼잣말 외듯

відроджує Батьківщину. Краще працювати тут, ніж страждати на чужині, і я без сумніву вірю, що це зробить вас щасливішим і як особистість. Коли я вперше побачив вас, ви справили на мене велике враження. Не розумійте це неправильно — я мав на увазі, що ви мені як молодший брат. Якщо ви приїдете на Південь, я готовий надати вам особисту підтримку. Як вам така пропозиція?»

Він піднімає голову і дивиться на рівний дах намету. Потім, трохи понизивши тон голосу, тихо, майже сам із собою, промовляє.

나직이 말할 것이다.	
-------------	--

Роман «Площа» належить корейському письменнику Чхве Інхуну 최인훈 і є значним зразком соціальної прози 1960-х років. Жанр твору поєднує елементи класичного роману, соціальної прози, літератури про розділену Корею та прози про інтелігенцію, що відображає внутрішні та зовнішні проблеми сучасного суспільства.

Літературний напрям роману — екзистенціалізм. У центрі уваги автора перебуває усвідомлення індивідом власного існування та його суб'єктивного стану. Через цього філософського підхід читач отримує змогу зануритися у внутрішній світ героя та його моральні та психологічні переживання.

Події роману розгортаються на двох рівнях. Реальний час і простір дії обмежуються двома днями на кораблі «Тагор», який курсує Індійським океаном. Водночас спогади героя охоплюють період з 15 серпня 1945 року, дня визволення Кореї від японської окупації, до закінчення Корейської війни 1953 року. Простір спогадів включає Південну та Північну Корею, що дозволяє автору показати протиріччя обох частин розділеної країни.

Розповідь ведеться від третьої особи всезнаючим оповідачем, що дає змогу охопити події як зовні, так і внутрішні переживання героя, показуючи його думки, спогади та моральні дилеми.

Характер твору філософський, ідеалістичний і рефлексивний. Автор не лише описує зовнішні події, а й заглиблюється у психологічний стан героя, його моральні пошуки та етичні роздуми, створюючи твір багатоплановим і концептуально складним.

Стиль роману поєднує монологи спогадів, філософську та аналітичну прозу.

Часто використовується офіційно-діловий стиль, який передає бюрократичну атмосферу Півдня та Півночі, а також іноді застосовується потік свідомості, що дозволяє читачеві глибше зрозуміти психологічний стан героя, його внутрішній конфлікт та емоційні коливання.

Таким чином, вже на рівні загальної інформації роман виступає не лише як соціальна і політична хроніка розділеної Кореї, а й як філософське дослідження існування людини в умовах ідеологічного протистояння.

І Мьонджун є головним героєм роману, студентом філософського факультету. Його характер поєднує інтелектуальну глибину, моральні пошуки та екзистенційну рефлексію. Мьонджун критично оцінює суспільство обох Кореї — як Південь, так і Північ. У Південній Кореї він відчуває розчарування через лицемірство, політичну корупцію та обмеження свободи; у Північній Кореї його дивує ідеологічна жорсткість, відсутність особистої автономії та сувора дисципліна.

Його головна мета — знайти справжню «площу», тобто символічний простір, де можлива вільна людська взаємодія, щирий обмін думками та емоціями. Поступово Мьонджун усвідомлює, що такої «площі» немає ні на Півдні, ні на Півночі. Ця внутрішня криза призводить його до трагічного завершення: герой кидається у море з корабля «Тагор», що стає символом неможливості реалізувати свої ідеали в умовах розділеної та ідеологічно жорсткої країни.

Батько Мьонджуна, І Хьондо, — член Північної компартії та високопоставлений чиновник у КНДР. У романі він показаний як людина, яка віддана ідеям революції, проте не демонструє для сина того героїчного прикладу, на який можна було б орієнтуватися. Для Мьонджуна його фігура стає предметом критики і роздумів: навіть близька людина, що мала б бути моральним орієнтиром, не дає відповідей на складні питання життя та свободи.

Юн Е — дівчина Мьонджуна у Південній Кореї. Вона символізує звичайне,

мирне життя, яке не здатне задовольнити глибокі духовні та інтелектуальні потреби героя. Після втечі Мьонджуна на Північ вона одружується з його другом і веде спокійне, повсякденне життя. Її персонаж контрастує з драматизмом існування Мьонджуна, підкреслюючи, що для звичайних людей життя йде своїм природним ритмом, тоді як інтелектуали та мислителі часто виявляються відокремленими.

Енхе — дівчина Мьонджуна у Північній Кореї. Вона балерина та медсестра Північної армії, що бере участь у війні. Енхе є символом любові, втрат та людських можливостей у екстремальних умовах. Вона загинула під час війни, залишивши Мьонджуну дитину. Її постать для Мьонджуна стає своєрідним духовним орієнтиром і одночасно джерелом болю: втрата Енхе символізує неможливість досягти щастя та свободи у розділеній країні.

Чайки у романі виконують символічну функцію. Вони виступають образом свободи, пам'яті, любові та невдач. Чайки супроводжують Мьонджуна протягом його подорожі, відображаючи його емоційний стан та психологічні переживання. Поява чайок пов'язана з пам'яттю про Енхе та їхню дитину, а також із втратою надії та неможливістю реалізації власних ідеалів. Коли герой кидається у море, чайки зникають разом із ним, що підкреслює символіку його смерті як кінця надії на «площу» та свободу.

І Мьонджун, студент філософського факультету, жив у будинку друга свого батька. Його батько мешкав у Північній Кореї, і це стало причиною для поліції викликати Мьонджуна, звинувативши його у співпраці з Північчю. Він зазнав фізичного насильства та приниження, що остаточно розчарувало його в реальності Півдня — суспільства, де свобода та правопорядок були лише видимістю, замаскованою корупцією та моральною деградацією. Відчуваючи глибоке відчуження, Мьонджун ухвалив рішення втекти на Північ, сподіваючись знайти там нові можливості для самореалізації та морального життя.

На Півночі він зіткнувся з суворим ідеологічним порядком і безжальною механікою виконання правил. Соціалістичне суспільство, на яке він сподівався, виявилось ворожим до особистої свободи та автономії. Відсутність простору для щирого людського спілкування змусила його створити власну «площу» у приватному просторі, мілшиль, разом із коханою Енхе, балериною та медсестрою. Цей маленький світ став символом свободи, любові та внутрішньої гармонії, проте він залишався крихким і обмеженим.

Коли почалася війна, Мьонджун опинився у ролі військовополоненого. Йому запропонували обрати, чи залишитися на боці Півдня, чи приєднатися до Півночі. Герой відмовився від обох варіантів і вирішив обрати нейтральну країну. Він усвідомив, що жодна з корейських держав не здатна забезпечити справжню «площу» — простір, де людина могла б відчувати свободу, повноцінне спілкування та самореалізацію.

У фіналі, перебуваючи на кораблі «Тагор», який прямував до нейтральної держави, Мьонджун стрибнув у море. Його смерть стала символом поразки інтелігента у розділеній країні, де жодна з ідеологій не здатна надати людині свободу, моральний вибір та справжній простір для життя.

Роман «Площа» Чхве Інхуна зображує пошук справжнього людського простору, або «площі», на тлі розділеної Кореї. Головний герой, І Мьонджун, прагне знайти баланс між власним особистим життям, «мілшилем», і суспільним життям, «площею». Цей пошук стає для нього боротьбою з обмеженнями обох корейських держав: на Півдні він стикається з надмірною свободою, що перетворюється на корупцію й лицемірство, на Півночі — з суворою ідеологією, що придушує особистість і свободу.

Через це роман порушує глибокі екзистенційні питання: сенс життя, моральні цінності, свободу й щастя, а також дилему інтелігента, який шукає істину, але не знаходить її у реальному політичному й соціальному просторі.

Символіка роману підкреслює ці ідеї. «Площа» у романі — це простір для щирого людського спілкування, де можливе справжнє життя і свобода; «мілшиль» — особистий, внутрішній світ людини, де народжується автономія та моральний вибір. Чайки супроводжують Мьонджуна як символи пам'яті, втрат, свободи, кохання та нездійсненої надії, відображаючи його внутрішні переживання. Море виступає архетипом жіночності, любові та свободи, одночасно символізуючи завершення життєвого шляху героя і його останню надію.

Літературна цінність роману полягає у тому, що він один із перших відкрито показав проблеми розділеної Кореї та конфлікт ідеологій. Автор поєднує соціальний аналіз із психологічним та моральним осмисленням, а символіка та мотиви дозволяють глибоко розкрити екзистенційні та соціальні аспекти життя людини. Через це «Площа» залишається ключовим зразком філософської, соціальної та екзистенційної прози 1960-х років у Кореї.

У 1960-х роках корейська проза зазнала значних змін, відображаючи складну соціальну дійсність країни, яка переживала період модернізації та урбанізації. Літературний процес цього часу вирізнявся поєднанням соціальної проблематики та психологічного реалізму. Письменники активно досліджували внутрішній світ героїв, їхні переживання та моральні дилеми, що виникали в умовах швидких змін у суспільстві, водночас не залишаючи поза увагою проблеми нерівності та соціальної ізоляції.

Проза відображала нові міські пейзажі, фабрики, транспорт та зміну способу життя, демонструючи конфлікт між старими традиційними цінностями та новими економічними та соціальними реаліями. Автори приділяли велику увагу художній формі твору, експериментували з композицією, символізмом та стилем, прагнучи поєднати естетичну виразність із соціальною значущістю.

Таким чином, література цього періоду стала не просто засобом відображення життя сучасної Кореї, а й потужним інструментом осмислення

трансформацій суспільства та психології людини, поєднуючи глибину психологічного аналізу, соціальну критику та високу художню майстерність.

одерністичні пошуки в поезії 1960-х років: експериментальні форми, індивідуалістичний світогляд та розширення поетичної мови.

1960-ті роки стали переломним періодом у корейській поезії. Країна переживала складні політичні та соціальні трансформації: після Революції 19 квітня 1960 року, що символізувала прагнення до демократії та свободи, у 1961 році відбувся військовий переворот 16 травня, який започаткував еру військового режиму та прискореного економічного розвитку. Ці події створили суперечливий соціальний контекст, що вплинув на творчість поетів і сприяв формуванню нових напрямів у літературі.

Поезія 1960-х років поєднувала соціальну ангажованість і модерністські пошуки. Значну частину займала реалістична література участі: поети прагнули не лише описати життя, а й критично оцінити суспільство, виявити його проблеми та несправедливість. Через свої твори вони висвітлювали корупцію, моральний занепад, нерівність і страждання простих людей, пробуджуючи суспільну свідомість і стимулюючи прагнення до змін. Серед таких авторів – Кім Суйонг 김수영, Шін Донйоп 신동엽, Шін Їнґрім 신경림, Чо Тхеіль 조태일, І Сонбу 이성부, Че Харім 최하림, Кім Чіха 김지하. Їхні вірші відзначалися реалістичним баченням життя та глибиною психологічного відтворення внутрішнього світу людини.

Разом із соціальною поезією розвивалася й інша лінія – прагнення до художньої чистоти та експерименту. Поети шукали нові можливості форми і мови, використовували абстрактні теми, сучасну лексику, складну композицію та символіку. Вони прагнули відтворити індивідуалістичний світогляд, внутрішній

досвід людини і гармонію з природою. До представників цієї лінії належали Кім Чунсу, Чон Понгон 전봉건, Сон Ук 송욱, Мун Доксу 문덕수 та Шін Донйоп.

У цей період модернізувалося і традиційне сіджо. Поети поєднували класичну ритміку та структуру з сучасними темами, соціальними реаліями та переживаннями людини. До авторів, які розвивали сучасне сіджо, належали Кім Сангук 김상욱, І Хоу 이호우, Чон Ванйонг 정완용 та І Ёндо 이영도. Модернізоване сіджо стало ефективним засобом поєднання національної поетичної спадщини з актуальними соціально-культурними процесами.

Отже, поезія 1960-х років формувала багатогранний літературний ландшафт епохи. Вона поєднувала соціальну ангажованість, художню глибину та модерністські експерименти, відтворювала суперечливість часу, відображала демократичні прагнення, військову хунту, економічні труднощі та соціальні конфлікти. Поети цього періоду створили поезію багату за формою, змістом і художньою майстерністю, що робить її однією з найважливіших у літературі Кореї ХХ століття. Приклади пояснення до «Трава».

Приклади пояснення до «Трава» 김수영의 「풀」

풀이 눕는다 비를 몰아오는 동풍에 나부껴 풀이 눕고 드디어 울었다 날이 흐려서 더 울다가 다시 누웠다	Трава лягає, колихана дощовим південним вітром, і нарешті заплакала. Небо затягнуте, вона плакала ще довше, а потім знову лягла. Трава лягає — швидше за вітер лягає, швидше за вітер плаче, і встає раніше за вітер.
---	--

<p>풀이 눕는다 바람보다 더 빨리 눕는다 바람보다도 더 빨리 울고 바람보다 먼저 일어난다 날이 흐리고 풀이 눕는다 밭목까지 밭밑까지 눕는다 바람보다 늦게 누워도 바람보다 먼저 일어나고 바람보다 늦게 울어도 바람보다 먼저 웃는다 날이 흐리고 풀뿌리가 눕는다.</p>	<p>Небо затягнуте, і трава лягає, до щиколоток, до самої землі лягає. Хоча лягає пізніше за вітер, встає раніше за вітер, хоча плаче пізніше за вітер, сміється раніше за вітер. Небо затягнуте, і коріння трави лягає.</p>
---	---

Цей вірш — останній твір Кім Суйонга, опублікований незадовго до його трагічної загибелі в автокатастрофі.

У ньому через рухливі образи природи — «трави» і «вітру» — поет показує невтомну життєву силу народу.

Водночас трава символізує слабких людей, яких можуть зламати диктаторська влада чи зовнішні обставини, але завдяки витривалості та наполегливості вони знову піднімаються. Це не покора насильству, а образ стійкого, життєствердного спротиву народу у важкі часи, надія на відновлення та перемогу життя над пригніченням.

Аналіз першої строфи вірша «풀이 눕는다» можна розгорнути так:

у цій строфі Кім Суйонг використовує образ трави 풀 як метафору народу 민중, який зазнає тиску зовнішніх сил — уособлених східним вітром, що несе дощ 동풍에 나부껴.

Спершу трава лягає й плаче 눕고 / 울었다, що символізує вразливість та покірність народу, його тимчасову слабкість перед соціальним гнітом і важкими обставинами. Похмура погода 날이 흐려서 посилює відчуття пригніченості.

Завершальний рядок — «다시 누웠다» — підкреслює пасивну позицію, безсилля проти обставин.

Отже, перша строфа показує початковий стан народу як слабкого й покірного перед зовнішньою владою та життєвими труднощами, закладаючи контраст із подальшою стійкістю та життєвою силою, яка проявиться у наступних строфах.

Друга строфа: Перехід до стійкості та опору. У цій строфі Кім Кім Суйонг показує перший прояв активності трави, яка, хоч і під тиском, починає опиратися вітру (символ влади). Друга строфа показує активну і діяльну позицію Трави. Вірш переходить від образу слабкості до образу сили; від пасивності — до активності. Тут уже закладається символіка опору народу проти гніту.

Третя строфа: Незламна життєва сила. Тут образ трави досягає свого кульмінаційного прояву — незламної життєвої сили народу. Третя строфа символізує незламну життєву силу народу (Трави), яка навіть у найсуворіших умовах долає пригнічення та відроджується. Активність Трави демонструє стійкість, витривалість і перемогу життя над тиском.

Вірш належить до жанру вільного вірша та інтелектуальної поезії 주지시, а

також є віршем участі 참여시, адже він активно відображає соціальні настрої і закликає до усвідомлення сили народу. За своєю природою твір символічний, інтелектуальний, соціально активний та критичний — він не просто описує події, а показує глибоку рефлексію над становищем людини у суспільстві та взаємодією з владою.

Об'єктом поезії є трава 풀, яка виступає метафорою народу. Через її рухи, падіння та піднесення автор розкриває основну тему — незламну життєву силу народу, здатного витримувати гнітючі обставини та відновлюватися навіть після пригнічення.

Особливістю вірша є яскраво виражений контраст образів. Протиставлення «Трава ↔ Вітер» демонструє протистояння народу і влади, «Лягати ↔ Підійматися» показує цикли пригнічення та відродження, а «Плакати ↔ Сміятися» відображає страждання та внутрішню силу, яка здатна витримати будь-які випробування. Часовий контраст «Пізно ↔ Рано» підкреслює, що народ навіть після ударів долі піднімається першим, випереджаючи гнітючі сили, символізовані віршем через вітер.

Ритмічна структура твору посилює це враження. Третя строфа побудована на паралелізмі та повторенні конструкцій «바람보다 늦게 ~ / 바람보다 먼저 ~», що наголошує на стійкості та наполегливості Трави, яка символізує народ.

Уособлення відіграє важливу роль: трава наділена людськими якостями, відчуттями та діями. Вона плаче, сміється, лягає і піднімається — ці дії роблять образ живим, надаючи йому глибокої емоційної та символічної сили.

Символічне значення ключових образів у творі очевидне: трава 풀 уособлює народ 민중, а вітер 바람 — диктаторську владу, що пригнічує народ. Завдяки цим образам поет показує, як народ, навіть під тиском сильнішої сили, зберігає

P

A

G

E

здатність до життя, опору і відновлення, утверджуючи непереможну силу людського духу.

Таким чином, вірш «풀이 눅는다» стає не лише поетичною картиною природи, а глибокою соціально-філософською метафорою, яка закликає до стійкості, мужності та надії у складні часи.

Вірш будує драматичну картину страждання та відродження народу через символіку трави та вітру. Починаючи з пасивності та вразливості, трава (народ) проходить шлях активного спротиву та незламної життєвої сили, демонструючи оптимістичну метафору надії навіть у гнітючих обставинах.

Це поєднання символізму, уособлення та ритмічної структури створює сильну соціально-філософську метафору, характерну для корейської поезії участі 1960-х років.

❓ Контрольні запитання до теми

кі історичні події 1960–1961 років вплинули на розвиток корейської прози та які соціальні проблеми вони відображали?

кі основні напрямки розвитку прози 1960-х років можна виділити?

чому проявляється поєднання соціальної проблематики та психологічного реалізму в прозі цього періоду?

азвіть основних авторів прози 1960-х років та їхні ключові твори.

кі соціально-політичні умови вплинули на формування поезії 1960-х років у Кореї?

чому полягає особливість реалістичної, соціально ангажованої поезії 1960-х років?

азвіть поетів цього періоду, які поєднували соціальну критику з художньою майстерністю, та їхні твори.

о таке модерністські пошуки в поезії 1960-х років і які художні експерименти

P

A

G

E

вони включали?

к модернізоване сіджо поєднувало традиційні форми з сучасними темами та соціальними реаліями?

кі характерні риси прози цього часу відрізняють її від літератури попередніх десятиліть?

Завдання для самоконтролю

икористовуючи енциклопедичні джерела, [한국민족문화대백과](#), знайдіть інформацію про одного з письменників прози 1960-х років і дайте відповіді на запитання: Який твір автора є характерним для 1960-х років і чому він важливий для розуміння соціальної проблематики? Які історичні або соціальні події вплинули на сюжет і тематику цього твору?

икористовуючи енциклопедичні джерела, [한국민족문화대백과](#), дослідіть одного поета цього періоду та його творчість: Назвіть твір поета, що відображає соціальні або політичні проблеми епохи. Опишіть основні теми та образи, які поет використовує для висвітлення цих проблем. Поясніть, які експериментальні або модерністські елементи присутні у його поезії та як вони впливають на сприйняття твору.

ТЕМА 9. ВІДОБРАЖЕННЯ СВІТЛА І ТЕМРЯВИ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ У КОРЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ 1970-Х РОКІВ

Соціальний контекст 1970-х років характеризувався наслідками Третьої конституційної реформи 삼선개헌, політичною нестабільністю через режим Юсін 유신체제, швидкою індустріалізацією, що розпочалася наприкінці 1960-х, а також політичним гнітом і економічною відчуженістю. Тому особливу увагу привертало питання демократії з політичної точки зору та реалізації соціальної і економічної рівності.

Конкретними літературними проблемами цього періоду стали: переосмислення національної літературної теорії, дух реалізму, проблеми соціальної відчуженості через індустріалізацію, а також нерівність між соціальними класами та конфлікти, що з цього виникали.

соціальні контрасти та людські долі в умовах індустріалізації

1970-ті роки в Кореї стали періодом суперечностей і протиріч. Політичне життя було під впливом режиму Юсін, який символізував темряву та страх у суспільстві. Паралельно країна переживала швидке економічне зростання, модернізацію та індустріалізацію, які відкривали нові можливості, але водночас створювали соціальні нерівності та конфлікти. У цей час активно розвивалася масова культура, яка поширювала нові форми дозвілля та цінності, тоді як політична свідомість населення залишалася обмеженою та пригніченою.

Проза 1970-х років відображала тяжкі випробування епохи. Письменники змушені були працювати в умовах суворої цензури, через що пряме викриття соціальних і політичних проблем часто було неможливим. Це формувало специфіку реалістичного роману: автори прагнули показати життя людей у його

складності, але змушені були робити це в зашифрованій або символічній формі, використовуючи натяки та опосередковані образи.

Одночасно в літературі проявлялися сучасні прагнення та модернізаційні ідеї. Під впливом індустріалізації та глобалізації з'являлися мотиви ефективності, продуктивності та раціонального мислення. Автори розмірковували над тим, як нові технології, світові тенденції та економічні трансформації змінюють свідомість людини, її цінності та спосіб життя.

У той же час традиційний спосіб життя та колективна свідомість руйнувалися. Стара система цінностей, сформована спільнотами та національними традиціями, поступалася місцем прагматизму, індивідуалізму та вимогам сучасного життя. Це викликало конфлікти між старими та новими ідеями, що знаходило своє відображення в літературі: герої стикалися з проблемами особистої ідентичності, втрати спільнотного духу та необхідності адаптації до швидкозмінного світу.

Таким чином, проза 1970-х років стала дзеркалом епохи, поєднуючи соціальну критичність, реалістичне зображення життя людей у складних умовах і дослідження впливу модернізації на традиційні цінності. Письменники показували, що індустріалізація приносить не лише матеріальний прогрес, а й нові моральні та психологічні виклики для суспільства.

1970-ті роки стали періодом значних змін у корейській літературі. У цей час з'явилися письменники-провісники, чиї твори викликали неабиякий інтерес у читачів. Кількість проданих книг зростала, з'являлися нові світогляди, нова чутливість до соціальних проблем та людської психології. Традиційні філософські роздуми поступалися місцем питанню: «Хто може правдоподібніше відтворити життя людей?» — що спонукало авторів до середніх за обсягом романів, де вони аналізували життя в умовах індустріалізації та соціальних змін.

Серед таких творів особливе місце займають Юн Хингіль 윤흥길 із романом «Дощовий сезон» 「장마」, Хван Сокийонг 황석영 зі «Дорога до Сампо» 「삼포 가는 길」, Пак Кьонрі 박경리 із епопеею «Земля» 「토지」, Чо Сехі 조세희 із романом «Маленький м'яч, запущений карликом» 「난장이가 쏘아 올린 작은 공」 та І Муньоль 이문열 із твором «Син людини» 「사람의 아들」. Ці твори поєднували соціальну проблематику з художньою майстерністю, створюючи нові способи осмислення життя та суспільства.

Приклади пояснення до «Маленький м'яч, запущений карликом» 윤흥길의 「난장이가 쏘아 올린 작은 공」

<p>사람들은 아버지를 난장이라고 불렀다. 사람들은 옳게 보았다. 아버지는 난장이였다. 불행하게도 사람들은 아버지를 보는 것 하나만 옳았다. 그 밖의 것들은 하나도 옳지 않았다. 나(나 영수), 아버지, 어머니, 영호, 영희, 그리고 나를 포함한 다섯 식구의 모든 것을 걸고 그들이 옳지 않았다는 것을 언제나</p>	<p>Люди називали батька карликом. Люди бачили це по-своєму правильно. Батько справді був карликом. На жаль, у цьому вони мали рацію — і тільки в цьому. В усьому іншому вони помилялися. Я (я, Йонсу), батько, мати, Йонхо, Йонхі — усі ми, п'ятеро, можемо будь-коли сказати, що вони були неправі. Моє висловлювання «усе» включає навіть «життя всіх п'ятьох».</p> <p>Тим, хто живе в раю, не потрібно думати про пекло. Але ми, п'ятеро,</p>
--	--

<p>말할 수 있다. 나의 '모든 것'이라는 표현에는 '다섯 식구의 목숨'이 포함되어 있다.</p> <p>천국에 사는 사람들은 지옥을 생각할 필요가 없다. 그러나 우리 다섯 식구는 지옥에 살면서 천국을 생각했다. 단 하루도 천국을 생각해 보지 않은 날이 없다. 하루하루의 생활이 지겨웠기 때문이다. 우리의 생활은 전쟁과 같았다. 우리는 그 전쟁에서 날마다 지기만 했다. 그런데도 어머니는 모든 것을 잘 참았다. 그러나 그날 아침 일만은 참기 어려웠던 것 같다.</p>	<p>живучи в пеклі, думали про рай. Не було жодного дня, коли б ми не мріяли про нього, бо кожен прожитий день був нестерпним. Наше життя було схоже на війну. І в цій війні ми щодня зазнавали поразки. Попри все це, мати завжди терпіла. Проте, мабуть, ту ранкову подію їй було витримати найважче.</p>
<p>우리는 무슨 일이 있어도 공부는 해야 한다고 생각했다.</p>	<p>Ми завжди вірили, що навчання — це єдиний вихід. Без нього ми</p>

<p>공부를 하지 않고는 우리 구역에서 벗어날 수 없다고 생각했다.</p> <p>세상은 공부를 한 자와 못 한 자로 너무나 엄격하게 나누어져 있었다. 끔찍할 정도로 미개한 사회였다. 우리가 학교 안에서 배운 것과는 정반대로 움직였다.</p>	<p>ніколи не зможемо вирватися з нашого району.</p> <p>Світ поділяв людей надзвичайно суворо: тих, хто вчився, і тих, хто не вчився. Це було вкрай жорстоке, майже варварське суспільство. Все відбувалося зовсім не так, як нас навчали у школі.</p>
--	---

Роман «Маленький м'яч, запущений карликом» побудований за унікальною структурою, яка дозволяє читачеві зануритися у життя кожного члена сім'ї та побачити події з різних перспектив.

У **першій частині** оповідачем виступає старший син, Йонсу. Він розсудливий, раціональний і здатний тверезо оцінювати реальність. Саме через його очі ми бачимо життя сім'ї у бідному районі «Наквонгу Хенбокдонг», де реальність зовсім не відповідає оптимістичній назві місця. Йонсу порівнює своє життя з війною: щодня він стикається з труднощами і поразками, але намагається зберегти мрії та прагнення до справедливості. Його прагнення навчатися і розвиватися, а також участь у спробах організувати трудовий рух, показують складність життя простих людей у промисловому суспільстві.

У **другій частині** історія подається очима молодшого сина, Йонхо. Він сприймає події інакше: більш емоційно, через призму свого молодшого досвіду, мрій і розчарувань. Через його погляд читач бачить інший бік сімейних стосунків, переживання і надії, які формують внутрішній світ сім'ї.

Третя частина розповідає історію наймолодшої дочки, Йонхі. Її наратив показує події з позиції дитини, її сприйняття світу, страхи, радощі та турботи. Завдяки цьому автор дозволяє читачеві глибше відчувати єдність і водночас багатовимірність життя родини.

Другий син, Йонхо, мав інший характер порівняно з старшим братом Йонсю. Він був гарячкуватим, не стримував емоцій і відкрито висловлював своє невдоволення протиріччями навколишнього світу.

У цій частині розповіді йдеться про те, як мешканці Хенбокдону продавали свої права на житло посередникам-недобросовісним забудовникам. Спостерігаючи за тим, як ціни поступово зростають, батько Йонхо, який сам був «карликом», вирішує продати право на будинок за найвищу суму. Проте через різні обставини після всіх відрахувань залишилося дуже мало грошей. Коли будинок знесуть, родина опиниться без даху над головою.

Йонхо, як і старший брат, змушений був залишити школу та піти працювати на фабрику, проте і там його звільнили.

Третя частина розповідає про наймолодшу дочку, Йонхі. Вона була ніжною дівчинкою, часто плакала і за це отримувала догану від старших братів, але любила прикрашати волосся квітами та грати на гітарі. Вона стає найцікавішою фігурою в оповіді, адже навіть така тендітна душа наважується протистояти несправедливості.

Йонхі вирішує відновити права на своє житло і переслідує молодого забудовника, який зацікавився нею. Вона починає жити у його домі, здобуває його довіру та дізнається комбінацію сейфу, куди він заховав документи, включно з її правом на квартиру.

Завдяки хитроцям вона повертає гроші та документи, щоб завершити процедуру отримання квартири в Хенбокдоні. Але радості не було — дізнається, що батько загинув на фабриці. Йонхі, яка трималася весь цей час, не витримує і падає непритомна. У лікарні вона голосно плаче, а старший брат Йонсю намагається її заспокоїти, але сльози неможливо зупинити.

Роман «Маленький м'яч, запущений карликом» має глибокий символічний зміст, що закладений уже в його назві.

Термін «карлик» первинно означає батька головного героя — Кім Пульї. У ширшому значенні це слово також позначає економічно та соціально знедолених, людей, яких сучасне суспільство маргіналізувало, подібно до персонажів із твору 「외부인의 뜰」. Його низький зріст стає символом людей, які опинилися на узбіччі індустріалізації та урбанізації, протиставляючи їх величезному капіталу та сучасній владі.

«Маленький м'яч, запущений карликом» — це маленький м'яч, який після кидка обов'язково падає вниз через силу тяжіння. Соціологічно сприймається як образ надії, що піднімається вгору, але постійно зазнає невдачі, як і мрії бідних людей, котрі залишаються незмінно пригніченими суворою реальністю. Малий м'яч можна також тлумачити як самого батька — він кидає себе у боротьбу із життєвими труднощами, але в кінці життя під вагою обставин падає під фабричний димар, що символізує його поразку та смерть.

Батько носить ім'я **Кім Пульї**. «Пуль» означає «не є», а «O|» раніше часто використовували в іменах рабів. Отже, його ім'я буквально означає «не раб». Хоч у суспільстві вже не існувало формальної системи каст, батько прагнув, щоб його

діти уникли життя, подібного до рабського стану. Це ставить запитання: чи справді невидимі соціальні бар'єри зникли сьогодні?

Мотив твору пов'язаний із **подіями великого масиву житла в Кванджу 1971 року**, що також згадуються в творі Юн Хингіля «Маленький м'яч, запущений карликом». У ці часи бідні верстви населення страждали від примусових знесень халуп, низьких зарплат, тривалих робочих змін і відсутності соціального захисту. Спроби організувати трудові рухи придушувалися, а люди стають інструментом економічного розвитку країни. Бідність передавалася з покоління в покоління, а мрії бідних не могли піднятися у височінь — як маленький м'яч, що падає вниз.

Автор використовує казкові та романтичні елементи, такі як «Місяць», куди не хоче йти карлик, паперові літаки та «космос», щоб створити контраст між реальністю та бажаною утопією. Це посилює відчуття поразки, відчаю та розчарування у житті персонажів, підкреслюючи їхню соціальну і психологічну уразливість.

Таким чином, роман стає не лише соціальним документом епохи індустріалізації та урбанізації в Кореї 1970-х, але й глибоким символічним дослідженням маргіналізації людини у сучасному суспільстві.

Проте писати реалістично про життя того часу було надзвичайно складно. Політичний контроль, обмеження свободи слова та закритість політичної культури робили пряме відображення соціальної реальності неможливим. Через це класичний реалізм перестав бути ефективним, і письменники шукали нові підходи. Виникла потреба в соціологічній уяві, яка дозволяла бачити суспільство не тільки через долю окремого індивіда, а й у ширшому соціально-історичному контексті.

P

A

G

E

Соціологічна уява вимагала від письменника розуміння взаємозв'язків між особистістю та суспільством, здатності оцінювати роль індивіда у історії та соціальній системі. Автори навчалися аналізувати конфлікти через індивідуальні переживання, застосовуючи психологічну уяву та навіть метафізичні роздуми. Водночас така комплексна перспектива допомагала відновити дух реалізму, відтворити тотальність соціального світу і показати його складність.

Таким чином, проза 1970-х років поєднувала глибоку соціальну аналітику, художню винахідливість та нові форми оповіді, ставлячи читача перед викликом: зрозуміти людину не ізольовано, а у взаємодії з часом, суспільством і історією. Цей період підготував ґрунт для подальшого розвитку корейської літератури та формування нового покоління письменників із гострою соціальною свідомістю.

Проза 1970-х років у Кореї відображала глибоку кризу індивідуального та соціального існування. У центрі уваги письменників цього часу опинилися люди, які втратили свої корені та відчували себе соціально відчуженими. Така тема виникла через наслідки швидкої модернізації, індустріалізації та урбанізації: робітники піддавалися дегуманізованому ставленню, а багато людей втрачали звичне життєве середовище, зіткнувшись із неможливістю адаптуватися до нових економічних і соціальних умов.

Писання про цих людей мало на меті показати, як тиск влади, соціальна нерівність і конфлікти з традиційними законами та установами впливають на внутрішній світ особистості. Головні герої переживали не лише матеріальні втрати — вони зазнавали психологічного та духовного відчуження, втрачали надію і можливість реалізувати власні прагнення. Часто їхнє життя перепліталось з травмами минулого, які неможливо було подолати, створюючи своєрідний ефект накладення матеріального і духовного занепаду.

У більшості творів письменники фокусувалися на головних героях як «соціально відчужених» особистостях, викликаючи у читача почуття співчуття та розуміння їхнього становища. Згодом такий образ став певним літературним архетипом: особливо у творах жінок-письменниць цей тип персонажа закріпився як типова фігура, що уособлює соціальну відчуженість та психологічну травму.

Отже, прозові твори 1970-х не лише відображали зовнішні соціальні конфлікти, але й досліджували внутрішній світ «викорінених» людей, підкреслюючи, що втрата матеріального та культурного підґрунтя неминуче породжує духовне відчуження та психологічну ізоляцію. Через це література цього часу стала потужним засобом критичного осмислення процесів модернізації та їхнього впливу на особистість.

1.2. Символіка світла та темряви: поетичне відображення індустріалізації

Поезія 1970-х років у Кореї розвивалася на тлі літературних процесів 1960-х. Якщо в попереднє десятиліття автори зосереджувалися на внутрішньому світі та психології людини, то 1970-ті роки тісно пов'язані з швидкою індустріалізацією, урбанізацією та соціально-політичними трансформаціями. Тема реалістичної соціальної участі продовжувала залишатися актуальною, оскільки поети прагнули відобразити страждання простих людей та критично оцінити суспільні проблеми.

Серед найвизначніших авторів цього періоду – Кім Чунсу, Кім Суйонг, Пак Мокволь та Со Чончжу. Через їхні твори можна прослідкувати, як протиставлення чистої лірики та соціальної участі, яке формувалося у 1960-х, трансформувалося у поезії 1970-х.

Особливо важливим явищем стало поширення поезії участі. Кім Суйонг 김수영 стверджував: *«Політична свобода відсутня – це ознака незрілості.*

Визнати незріле суспільство – обов'язок поета». Його позиція стимулювала появу нових голосів, які відображали соціальні проблеми, спричинені індустріалізацією, і продовжували традицію критичного осмислення реальності.

З покоління 1970-х продовжували розвиток поезії участі Шін Генгрім 신경림, І Сонбу 이성부 та Чо Тхеіль 조태일. Вони висвітлювали страждання міських верств населення, соціальну нерівність, проблеми розділеної країни та культурної деградації. Поезія цього часу поєднувала соціальну ангажованість із художньою майстерністю, формуючи нову естетичну та інтелектуальну глибину.

Отже, поезія 1970-х років стала дзеркалом соціальної реальності та наслідків індустріалізації, де кожен вірш був не лише художнім твором, а й інструментом критичного аналізу суспільства, засобом усвідомлення ролі поета в умовах змін та модернізації.

У 1970-х роках у корейській поезії відбулася важлива трансформація: участь у суспільному житті перестала обмежуватися лише містом, виник новий напрям – сільська поезія, або 농촌시. Цей жанр став відповіддю на індустріалізацію та урбанізацію, які призводили до соціального відчуження й деградації традиційного сільського життя.

Серед авторів, які стали провідними у цьому напрямі, особливе місце займає Шін Генгрім. На відміну від Кім Суйонга, який поєднував модерністські пошуки з громадянською позицією, чи Шін Донйоп, що описував страждання міських робітників та проблеми розділеної країни, Шін Генгрім концентрувався на сільській дійсності. Він показував, як процес індустріалізації руйнував традиційні форми життя, залишаючи людей без засобів до існування та позбавлених духовного ґрунту.

Його збірка 「농무」 стала своєрідним документом часу. У ній поет зображує життя людей у сільській місцевості через робочі простори – шахти, гори, поля. Герої його творів – це ті, кого соціальні та економічні зміни відсунули на периферію: фермери, робітники, бідні люди. При цьому Сін Кьонгрим не перебільшує їхню біду й не романтизує страждання. Він відтворює реальність у мові простих людей, передає їхні почуття та емоції без зайвої драматизації.

Приклади пояснення до «Сільський танець» 신경림의 「농무」

<p>징이 울린다 막이 내렸다 오동나무에 전등이 매어달린 가설 무대 구경꾼이 돌아가 난 텅 빈 운동장 우리는 분이 얼룩진 얼굴로 학교 앞 소줏집에 몰려 술을 마신다. 답답하고 고달프게 사는 것이 원통하다 팽과리를 앞세워 장거리로 나서면 따라붙어 악을 쓰는 건 쫓무래기들뿐</p>	<p>Б'ється дзвін сільського танцю — опустилася завіса, на павловнієвому дереві висить лампочка над тимчасовою сценою. Глядачі пішли, і пустий стадіон лишився за нами. Ми, з обличчями, вкритими роздратуванням, збираємось у шкільному шинку і п'ємо. Як тяжко й нестерпно жити! Ведемо барабан попереду, вирушаємо в далеку дорогу — за нами тягнуться лише дрібні хлопчаки, що кричать. Дівчата стоять, притулившись до стіни масляного магазину, безтурботно сміються, не розуміючи нічого.</p>
--	--

<p> 처녀애들은 기름집 담벼락에 붙어 서서 철없이 킬킬대는구나 보름달은 밝아 어떤 녀석은 걱정이처럼 울부짖고 또 어떤 녀석은 서림이처럼 해해대지만 이까짓 산구석에 처박혀 발버둥친들 무엇하랴 비료 값도 안 나오는 농사 따위야 아예 여편네에게나 맡겨 두고 쇠전을 거쳐 도수장 앞에 와 돌 때 우리는 점점 신명이 난다 한 다리를 들고 날라리를 불거나 고갯짓을 하고 어깨를 흔들거나 </p>	<p> Повня ясна. Хтось волає, як Ккокчон, хтось сміється, як Сорім, але що з того, якщо ми застрягли в цих глухих горах і мучимося? Сільське господарство, що навіть не окупає вартості добрив — залишмо це жінкам. Минаємо ферму, підходимо до іригаційної станції — і радість у нас росте. Піднімаємо одну ногу, голосно кричимо, киваємо головами, хитруємо плечима, і життя, хоч тісне й важке, стає трохи святом. </p>
--	---

Сільська поеУ 1971 році вийшла збірка Шін Генрім «Сільський танець», яка стала знаковим твором для відображення життя селян у період індустріалізації

Кореї. Цей цикл належить до **вільного вірша, ліричної поезії**, і його основною рисою є **внутрішній ритм**, що створює відчуття природного потоку думки та переживань.

Поет використовує **реалістичний, описовий стиль** із вкрапленням **іронії та парадоксальних ситуацій**, що дає можливість читачеві відчувати протиріччя буденного життя. **Тон твору близький до прози**, що підкреслює буденність і щирість спостережень.

У центрі уваги поета стоїть **сум і страждання селян**, їхні щоденні турботи, переживання та розчарування, що виникають через **соціальну несправедливість, важку фізичну працю і економічну нестабільність**. Він показує, як життя простих людей сповнене випробувань, і водночас надає їхнім емоціям та переживанням художнього виміру.

У вірші зустрічаються специфічні терміни, які допомагають краще зрозуміти побут і середовище героїв. **쇠전** – це ринок худоби, де люди продають корів і займаються торгівлею тваринами. **도수장** – бойня, місце, де забивають худобу. Через ці образи поет передає атмосферу сільського життя, його тяжку працю та буденні турботи.

Такі деталі допомагають читачеві **відчувати реальність сільського побуту**, зрозуміти соціальні проблеми та емоційний стан героїв, адже ці прості слова відображають і біль, і труднощі, і напруженість життя селян.

У вірші «**Сільський танець**» структура рядків відображає поступовий розвиток емоцій та дій героїв.

1–6 рядки: Після завершення сільського танцю герої збираються у шкільному шинку. Там вони намагаються заспокоїти свою втому й роздратування алкоголем. Ці рядки передають відчуття порожнечі, безсилля та гніву, що накопичився після важкого дня.

7–10 рядки: Вийшовши на довгу дорогу з барабаном, герої помічають, що за ними сліднують лише дрібні хлопчаки, а дівчата стоять біля стіни і сміються безтурботно. Ця сцена підкреслює соціальну ізоляцію та іронію над самим собою, показуючи розрив між прагненнями та реальністю.

11–16 рядки: Герої залишають сільське господарство жінкам і через танець виражають власне обурення та розчарування. Тут негативні емоції перетворюються на фізичний акт самовираження, а танець стає засобом виходу внутрішнього напруження.

17–20 рядки: Завершальні рядки показують, що танець приносить відчуття радості та певного звільнення, навіть у трагічних умовах. Він демонструє, що внутрішня сила людини допомагає пережити складну дійсність і знаходити спосіб самовираження попри всі труднощі.

Таким чином, структура рядків відображає перехід від пригніченості до емоційного звільнення, передаючи складну психологію селян у важких умовах.

Таким чином, «Сільський танець» – це поетичне полотно, де через просту повсякденність і народні мотиви передається **глибока соціальна критика і внутрішній світ селян**, що борються з обмеженнями часу і обставин.

Поезія 1970-х років не обмежувалася лише пейзажами чи традиційними мотивами. Вона перетворила село на місце активного життя, де видно наслідки індустріалізації, відчуття соціальної несправедливості та повсякденну боротьбу людини за гідність. Завдяки цьому жанру корейська література змогла показати, що поезія може бути не лише естетичною формою, а й інструментом соціальної критики та осмислення сучасності.

Таким чином, участь поета у відображенні соціальної реальності, художня достовірність і прагнення передати життя простих людей стали характерними ознаками поезії 1970-х років. Сільська поезія Сін Кьонгрима продемонструвала,

що навіть у часи швидкої індустріалізації та урбанізації можна знайти спосіб відтворити людські долі й складні соціальні процеси через поетичне слово.

У 1970-х роках корейська література переживала час глибоких соціальних і політичних змін, що визначило її обличчя на цей період. Активна громадянська позиція та увага до життя простих людей стали характерною ознакою того часу, проявившись у появі нового напрямку – народної поезії 민중시. Цей напрям прагнув через поетичне слово передати реалії життя, поєднуючи художню форму з практичною громадянською свідомістю.

На початку 1970-х років активно обговорювалася концепція національної літератури. Першим поштовхом стала праця Пек Накчхона 백낙청 «Теорія громадянської літератури» 「시민문학론」, яка заклала основи реалізму. До середини десятиліття ця концепція перетворилася на розвинену теорію національної літератури, що стимулювала появу народної поезії та реалістичної лірики. Народна поезія не залишалася лише мистецьким експериментом – вона відображала історичну правду та соціальні потреби народу, формуючи у поета активну громадянську позицію.

Характерною рисою народної поезії було те, що вона обмежувала традиційну поетичну автономію. Поетичний простір збігався з повсякденним життям, а твори відображали конкретну соціальну дійсність. Її основні риси: подолання обмеженості дрібної буржуазії, орієнтація на народну основу та активна критика антинародних явищ. На початку 70-х акцент робився на визначенні сутності національної літератури, а в другій половині десятиліття увага змістилася на оцінку конкретних творів і їхнє значення. Народна поезія стала підґрунтям для літератури праці 1980-х років.

Зростання інтересу до народної поезії тісно пов'язане з творчістю Кім Чіха 김지하. Його твори поєднували народні пісенні мотиви та сатиричні елементи,

P

A

G

E

гостру критичну чутливість до соціальних проблем і відмову від авторитаризму. У збірках «Оджок» та «Хвантоккіль» Кім Чіха показав активну громадянську позицію, прагнення до змін у суспільстві та опір режиму Юсін. «Оджок» стала сатиричною епічною поемою, яка принесла автору переслідування, водночас демонструючи силу слова як засобу протесту.

Таким чином, література 1970-х років поєднувала громадянську свідомість, соціальну критику та художні експерименти, роблячи народну поезію важливою формою вираження реалій того часу. Через твори Кім Чіха та інших поетів цей напрям відтворював життя простих людей, показував їхні страждання та прагнення до справедливості, створюючи живе, критичне і водночас художньо сильне відображення суспільної дійсності.

У 1970-х роках у корейській поезії поряд із народною, соціально ангажованою творчістю розвивалася урбаністична чутливість 도시적 감수성. На відміну від поетів із народної школи, які зосереджувалися на житті простих людей і соціальних проблемах, представники цього напрямку прагнули відтворити суперечності та протиріччя індустріального міського життя, залишаючись відносно вільними від ідеологічного тиску. Вони звертали увагу на моральні й духовні конфлікти, проблеми цінностей та дегуманізацію суспільства. Серед визначних поетів цього напрямку – І Сонбок 이성복, Чхве Чонсонг 최종승, Кім Квангю 김광규, Кім Синхі 김승희.

І Сонбок критикував моральний занепад і втрату духовних цінностей у суспільстві 1970-х років, показуючи, як матеріальні інтереси підміняють духовні. Центральною темою його поезії були викривлені людські взаємини та деградація моральності. Його стиль вирізнявся сміливою руйнацією традиційної поетичної

форми, синтаксичними експериментами та запозиченням елементів сюрреалізму, що створювало унікальний ритм і художню структуру.

Чхве Чонсонг зосереджувався на конфлікті моральних і життєвих цінностей у постіндустріальному суспільстві. У його творах, зокрема в поемі «Пуко», відображена безпорадність людини перед соціальними протиріччями та обмеженість людських можливостей у сучасних умовах, проте він подавав це скромно і щиро, через образи повсякденного життя.

Поряд із модерністською урбаністичною поезією існувала традиційна чутливість 전통적 감수성, яка відзначалася консервативним підходом до форми і змісту, бажанням зберегти спадщину корейської поезії, а не радикально її змінювати. Представники цього напрямку, такі як Чо Чонджгвон 조정권 та На Теджу 나태주, зверталися до духовного і морального світу, часто відходячи від актуальних соціальних проблем.

Чо Чонджон прагнув через поезію знайти порятунк поза реаліями індустріального суспільства, орієнтуючись на духовні цінності та надособистий сенс буття. На Теджу, у свою чергу, приймав соціальні умови, але в своїй творчості прагнув духовного зцілення та гармонії, висловлюючи жагу до внутрішньої рівноваги й морального оновлення.

Таким чином, поезія 1970-х років у Кореї поєднувала соціальну ангажованість, модерністські урбаністичні експерименти та традиційне поетичне начало, створюючи багатопланову картину літературного життя епохи, де різні течії взаємодіяли, доповнювали й іноді суперечили одна одній.

? Контрольні запитання до теми

кі соціальні та економічні зміни 1970-х років вплинули на корейську

P

A

G

E

літературу?

о таке «народна поезія» 민중시 і яку громадянську роль вона виконувала?

то є основними представниками прозового напрямку 1970-х, які описували життя пригноблених верств?

ка структура роману «Маленький м'яч, запущений карликом» Юн Хингіля і чим відрізняються точки зору героїв?

о символізує «малий м'яч», який підкидає головний герой у романі Юн Хингіля?

к Шін Генрім у збірці 「농무」 зображував сільське життя та проблеми селян?

ка різниця між «урбаністичною чутливістю» 도시적 감수성 та «народною поезією»?

к Кім Чіха поєднував у своїх творах народні мотиви та сатиру?

кі літературні прийоми були характерні для поезії 1970-х років (ритм, стиль, мова)?

о таке «соціологічна уява» (사회학적 상상력) і чому вона була важливою для письменників того часу?

Завдання для самоконтролю

икористовуючи енциклопедичні джерела, 한국민족문화대백과, опишіть основні соціальні та економічні умови Кореї 1970-х років, які впливали на літературу.

ивчіть статті про письменників 1970-х років у 한국민족문화대백과 і складіть короткий конспект про одного з них.

ТЕМА 10. НОВІ ВІДКРИТТЯ ОСОБИСТОСТІ ТА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ

1980-ті роки в корейській літературі розпочалися на тлі трагічних подій — Квітневої революції та демократичного руху в Кванджу у 1980 році. Цей період відзначався подвійною природою: одночасно присутні були репресії та поступове послаблення цензури, що формувало суперечливу і багатовимірну літературну атмосферу.

Політична та соціальна напруга спонукала письменників до активного висловлювання громадянської позиції. Література часто виконувала не тільки естетичну, а й політичну функцію, перетворюючись на своєрідний рух.

10.1. Внутрішній світ людини та соціальна реальність

На початку 1980-х література перебувала у стані перехідності. З одного боку, вона зберігала риси 1970-х, з іншого — намагалася реагувати на жорсткі політичні та соціальні умови. Твори цього періоду часто зображували життя людей із нижчих соціальних верств, відображаючи їхні труднощі та внутрішні переживання.

Серед ключових авторів початку 1980-х варто виділити Кім Хонгсін 김홍신, який у своєму романі «Людський ринок» 「인간시장」 майстерно показав соціальні негаразди та нерівність у сучасному корейському суспільстві. Через долі персонажів автор висвітлює проблеми виживання та боротьби за гідність у складних соціальних умовах.

Не менш важливою є творчість Хван Сокйонг, відомого своїм твором «Діти темряви» 「어둠의 자식들」, де через життєві історії окремих людей він зображує глибинні проблеми соціальної несправедливості. У романі проявляється гостра увага до умов існування простих людей і механізмів суспільного тиску, що

визначали життя у цей непростий час.

I Донгчхоль 이동철 у своєму романі «Люди кварталу Ккопанг» 「꼬방동네 사람들」 концентрується на житті маленьких спільнот. Автор детально зображує буденність простих людей, їхні турботи, радощі та страждання, створюючи живу й емоційно насичену картину соціальної реальності.

Разом із ними важливими постатями були **김정빈** 「단」, **정비석** 「소설 손자병법」, **최일남** 「시조」 та **윤흥길** 「완장」. Їхні твори доповнюють картину різноманіття тем і стилів того часу, відображаючи соціальні конфлікти, історичні події та психологічні портрети персонажів.

Усі ці твори разом формують міцну основу для розуміння соціальної драми 1980-х років у Кореї. Вони демонструють, наскільки глибоко письменники прагнули відтворити життя нижчих верств населення та передати його складність і багатогранність із максимальною достовірністю.

У середині 1980-х років корейська література зазнала помітного оновлення завдяки активізації молодих авторів, які прагнули віднайти нові форми вираження та розширити межі художньої прози. Вони не обмежувалися традиційними сюжетними схемами, а експериментували з формою, стилем і психологічною глибиною, пропонуючи читачеві свіжий погляд на соціальні проблеми та виклики розділеної нації.

Серед таких авторів особливе місце займає Ім Чхору **임철우** із творами 「직선과 독가스」 та 「사산하는 여름」. У своїх роботах він сатирично зображує страждання людей у період соціальних потрясінь, демонструючи водночас гостру критичність до політичних і соціальних умов.

Не менш важливим є внесок **I Інсонг 이인성**, який у романах 「당신에

P

A

G

E

대하여」 та 「유리창을 떠도는 벌 한 마리」 адаптує західні концепції та образи до корейської дійсності. Його творчість поєднує західну експериментальність із локальними проблемами, створюючи унікальну художню перспективу.

Чве Сучхоль 최수철 у творах 「어느 날 모험의 전말」 та 「몸짓 언어」 демонструє відмінність від класичної прози, експериментує з формою та мовними засобами, пропонуючи читачеві нові способи сприйняття оповіді та конфлікту.

До цього періоду також належать Ян Сонгю 양선규 із романом 「난세일기」, І Чангдонг 이창동 — 「소지」 та Кім Хянгсуг 김향숙 — 「부르는 소리」, 「겨울의 빛». Їхні твори розширюють тематику національних і соціальних проблем, охоплюючи питання моральної відповідальності, наслідків історичних потрясінь та складності людських відносин.

У цілому середина 1980-х характеризується появою нових голосів у літературі, які пропонували альтернативні погляди на політичні та соціальні реалії, збагачували літературну мову та демонстрували готовність молодих авторів до експериментів і глибокого осмислення часу, у якому вони жили.

У 1980-х роках корейська література відкрила нову сторінку у розвитку масштабної прози та історичних романів. Саме в цей період з'являються твори, які не обмежуються вузькими соціальними або психологічними сюжетами, а охоплюють широкі історичні періоди, родинні саги та питання національної ідентичності.

Серед таких творів виділяються Пак Гйонрі 박경리 із романом «Земля» 「토지」, який зображує життєві перипетії кількох поколінь на тлі соціально-

економічних змін у Кореї. Чжо Чжонре **조정래** у «Хребет Тебек» 「태백산맥」 відтворює складну історію країни від періоду після визволення до початку Корейської війни, висвітлюючи соціальні та політичні конфлікти.

Кім Чжуйонг 김주영 у 「Комерсант」 зосереджується на житті торговців та взаєминах у спільноті, поєднуючи родинну драму з критичним осмисленням соціальної структури того часу. Хван Сохйонг у творах 「장길산」 та 「무기의 그늘」 майстерно поєднує історичні події з проблематикою національної свідомості та моральних виборів героїв, а **이상문** у 「황색인」 досліджує вплив соціально-політичних змін на життя індивідів і суспільства.

Ці твори відзначаються поєднанням художньої майстерності з достовірним відтворенням історичних і соціальних реалій. Вони створюють багатовимірний контекст для розуміння корейського суспільства другої половини ХХ століття, показують взаємозв'язок особистого та колективного досвіду і стають невід'ємною частиною літературного канону 1980-х років.

У 1980-х роках, поряд із масштабними історичними романами, значного поширення набули твори з доступним сюжетом і яскраво вираженим емоційним впливом на читача, які сьогодні можна віднести до категорії популярних бестселерів. Серед них виділяються **김홍신** із романом 「인간시장」, що відображає соціальні конфлікти та нерівність, **이철용** із 「어둠의 자식들」, який висвітлює життя та страждання людей у період соціальних потрясінь, та **이동철** із 「꼬방동네 사람들」, що малює картину буденного життя невеликих спільнот.

Особливої уваги заслуговує І Мунйоль **이문열**, який став однією з

центральных фігур літературного процесу 1980-х. Його твори не лише користувалися великою популярністю, але й визначили літературний клімат того часу, поєднуючи соціальну актуальність, політичне заангажування та художню експериментальність.

Серед ключових робіт І Мунйоль 이문열 варто виділити низку творів, які справили значний вплив на літературний процес 1980-х років і стали своєрідним маркером епохи. Це насамперед роман 「사람의 아들」, у якому автор розкриває складні моральні та соціальні дилеми сучасного суспільства. Далі йдуть 「젊은 날의 초상」 та 「금시조」, де простежується розвиток психологічного аналізу персонажів і глибокий філософський підтекст, що відображає внутрішні переживання людей у період соціальних потрясінь. У творі 「황제를 위하여」 розглядаються питання влади та відповідальності, а 「영웅시대」 подає широку панораму історичних подій і їхній вплив на долі окремих людей. Роман 「변경」 досліджує життя на прикордонних територіях, конфлікти та суперечності, що виникають у прикордонних спільнотах, тоді як «Наш покалічений герой» 「우리들의 일그러진 영웅」 відомий своєю глибиною соціального аналізу і критикою шкільної таєрархії, що стає метафорою ширшого суспільного життя.

Усі ці твори разом формують комплексний образ творчості І Мунйоль 이문열, демонструючи поєднання соціальної актуальності, політичної заангажованості та художньої майстерності, властивої корейській прозі 1980-х років.

Приклади пояснення до «Наш покалічений герой»

이문열의 「우리들의 일그러진 영웅」

P
A
G
E

<p>아니, 서울 아이들이 모두가 똑똑하면 오히려 학급은 그렇게 운영되는 게 마땅하겠지. 그러나 거기서 좋았다고 그게 어디든 그대로 되는 건 아니다. 이 곳은 이 곳의 방식이 있고, 너는 먼저 거기 적응할 필요가 있어. 서울에서의 방식이 무조건 옳고, 이 곳은 무조건 틀렸다는 식의 생각은 버려야 해."</p>	<p>«Ні, якщо б усі діти в Сеулі були надто розумні, то, можливо, у класі все й мало б відбуватися саме так. Але те, що добре там, зовсім не означає, що скрізь усе буде так само. Тут свої правила, і спершу тобі потрібно до них звикнути. Потрібно позбутися думки, що методи Сеула завжди правильні, а тут усе безумовно хибне.»</p>
<p>우리 반의 혁명은 갑작스럽고 약간 엉뚱한 방향에서 왔다. 그 이듬해, 담임 선생님이 바뀐 지 채 한 달도 안 돼 그렇게도 굳건해 보였던 석대의 왕국은 겨우 하룻날로 산산조각이 나고, 그 강력한 지배자는 한날 벌거숭이로 전락해 우리들의 세계에서 사라져</p>	<p>«Революція в нашому класі настала раптово і з трохи дивного, непередбачуваного боку. Наступного року, ще не минув і місяць після того, як змінився класний керівник, могутнє, здавалось непохитним царство Согтхе розсипалося всього за один день, а його сильний володар перетворився на простого голого чоловіка і зник із нашого світу.»</p>

간 것이었다."	
----------	--

Роман «Наш покалічений герой» (1987) описує події в сільській школі. Події зображені через очі головного героя, Хан Бйонтхе, який переїжджає із Сеула до маленького міста. Тут він стикається з абсолютною владою старости класу, Ом Согтхе, і системою підкорення однокласників.

Хан Бйонтхе намагається протистояти суворому порядку, який встановив Ом Согтхе, повідомляючи про його зловживання вчителів. Однак школа і однокласники його не підтримують. Змушений підкоритися, герой приймає владу старости, проте з приходом нового, демократично налаштованого вчителя, структура класу змінюється, а влада старости розсипається.

«Потрібно позбутися думки, що методи Сеула завжди правильні, а тут усе безумовно хибне». Ця цитата підкреслює зіткнення індивідуальних стандартів і місцевої реальності, адаптацію до нових правил та соціальних норм. «Наступного року, ще не минув і місяць після того, як змінився класний керівник, могутнє, здавалось непохитним царство Согтхе розсипалося всього за один день...». Цей уривок символізує неминуче падіння влади, її тимчасовість і залежність від зовнішніх чинників.

У романі «Наш покалічений герой» основні персонажі постають живими у своїй соціальній та психологічній ролі:

Хан Бйонтхе — наративний герой, який приходить у сільську школу зі столиці. Він розумний, раціональний і сповнений демократичних ідеалів, прагне протистояти диктаторському стилю управління класу. Проте через ізоляцію та відсутність підтримки з боку однокласників і вчителів змушений підкоритися, приймаючи тимчасово правила старости, що демонструє складність боротьби проти системи без колективної підтримки.

Ом Согтхе — втілення абсолютної влади в межах класу. Хитрий, маніпулятивний, він вміє керувати однокласниками через страх і винагороди.

P

A

G

E

Його авторитет здається непохитним, доки не з'являється зовнішній чинник, що руйнує його владу.

Класний керівник 5-го класу — пасивний спостерігач, який не втручається у зловживання старости. Його байдужість створює умови для існування диктаторського режиму в класі.

Класний керівник 6-го класу — реформатор, що приходить після зміни вчителя. Він руйнує систему старости, демонструючи, що зміни можливі, і встановлює нові демократичні правила, надаючи учням шанс на усвідомлення власної відповідальності.

Однокласники — конформісти, які підкоряються владі старости, пристосовуються до існуючої системи та відображають соціальну поведінку мас у режимі тиранії. Вони легко змінюють свою лояльність, що підкреслює їхню слабкість та відсутність власної позиції.

Ці персонажі разом створюють повноцінну картину класного мікрокосму, де влада, підкорення та моральна відповідальність взаємодіють, демонструючи соціальні та політичні механізми в умовах диктатури.

Твір критикує абсолютну владу, корупцію і моральну слабкість людей, демонструючи, що демократія можлива лише через усвідомлену позицію індивіда. Шкільний клас виступає алегорією суспільства, а історія з падінням Ом Согтхе показує тимчасовість влади і необхідність активної громадянської позиції.

У романі «Наш покалічений герой» художні особливості чітко відображають його соціально-політичну спрямованість.

Жанр твору — середній роман із оповіддю від першої особи, що дозволяє глибоко зануритися у внутрішній світ головного героя Хан Бйонтхе та прослідкувати його моральні й психологічні колізії.

Стиль твору реалістичний, проте з елементами сатири та алегорії: через події у класі автор крізь призму дитячого сприйняття показує універсальні механізми

влади, підкорення та соціальної несправедливості. Алегоричність дозволяє перетворити невелику сільську школу на символ усього суспільства того часу, де формуються й руйнуються системи влади.

Конструкція роману ретроспективна, із зворотним ходом часу: події розповідаються дорослим героєм, який пригадує власне дитинство. Така побудова підкреслює важливість рефлексії та аналізу минулого для розуміння сучасних соціальних і політичних процесів.

Теми твору — критика диктатури, соціальної несправедливості, відображення механізмів влади та формування демократичної свідомості. Через протистояння Хан Бйонтхе і Ом Согтхе, через поведінку однокласників і реакцію вчителів, роман показує, як влада впливає на індивіда і суспільство, і як формуються або руйнуються цінності демократичного порядку.

Таким чином, художні особливості твору органічно поєднують сюжетну наповненість, психологізм і соціально-критичну глибину, роблячи його яскравим прикладом політичної та моральної прози кінця 1980-х років у Кореї.

У «Наш покалічений герой» влада — це не лише особиста сила, а й комплекс соціальних, психологічних та моральних чинників. Роман демонструє: влада існує доти, поки її підтримують навколишні; падіння влади відбувається із зміною свідомості колективу та зовнішніми реформаторськими чинниками.

У підсумку проза 1980-х років у Кореї постає як яскраве й динамічне явище, тісно пов'язане з бурхливими історичними та соціальними змінами епохи. Письменники цього періоду прагнули передати атмосферу суспільної напруги, показати нерівність, політичні потрясіння та повсякденні труднощі людей, які опинилися в центрі стрімких трансформацій. Особливу увагу вони приділяли життю робітників, селян та інших представників нижчих верств, намагаючись відтворити їхнє існування максимально правдиво та емоційно.

Одночасно активно розвивалася трудова та історична проза, у якій автори

P

A

G

E

зверталися до ключових національних проблем — пам'яті про війни, травм поділу Кореї, боротьби за демократію. На літературну сцену вийшло нове покоління письменників, котрі принесли з собою сміливі форми, психологічну глибину й новаторські стилістичні рішення, що значно урізноманітнило художній простір.

Усе це формувало атмосферу справжньої демократизації літератури: розширювалися можливості для публікацій, зростала свобода висловлювання, а літературний процес ставав більш багатоголосим і відкритим. Проза набувала функції не лише художнього, а й громадянського висловлювання, стаючи своєрідним голосом часу.

Таким чином, корейська література 1980-х років продемонструвала свою здатність не лише відображати, а й осмислювати складні історичні й соціальні процеси, перетворюючись на потужний інструмент формування громадянської свідомості та збереження колективної пам'яті.

У 1980-ті роки корейська жіноча література пережила помітний етап активізації й оновлення. Саме в цей період жінки-письменниці почали відігравати значно важливішу роль у літературному процесі, пропонуючи нові теми, нові стилі та нове бачення суспільства.

У 1980-ті роки корейська жіноча література переживає період особливого підйому та оновлення. Саме в цей час жіночий голос стає помітним, виразним і впливовим, поступово вибудовуючи власну систему тем і художніх форм. Літераторки дедалі активніше звертаються до внутрішнього світу жінки, відкриваючи читачам складні переживання, конфлікти та пошуки ідентичності. У центрі їхніх оповідей — не зовнішні події, а глибина емоцій, травматичний досвід, прагнення свободи та потреба знайти своє місце в мінливому й неспокійному суспільстві.

Одним із ключових мотивів цього періоду стає критика патріархального порядку. Письменниці сміливо підіймають теми дискримінації, насильства, тиску

традиційних ролей, подвійних стандартів. У їхніх творах жінка постає не лише як жертва соціальних обмежень, а й як активний суб'єкт, який прагне змін, протистоїть несправедливості та вибудовує власний шлях у світі, де правила досі диктує чоловічий досвід. З-поміж проблем, які вони порушують, — обмеженість вибору, контроль над тілом і поведінкою, складність поєднання професійних та сімейних ролей.

Особливе значення жіноча література 1980-х набуває й у контексті політичних подій. Це десятиліття позначене авторитарним тиском, масовими протестами, демократичним рухом, який формував атмосферу суспільного напруження й надії. Письменниці не просто фіксують ці події, вони пропускають їх через приватний досвід — через історії матерів, дружин, доньок, через страждання родин, через повсякденні втрати та тихий спротив. Жіночий погляд на політику стає новим важливим виміром боротьби за гідність і свободу.

Водночас 1980-ті роки приносять і помітні зміни у формі. Авторки сміливо експериментують: використовують щоденникові записи, заглиблюються в інтимну оповідь, поєднують реалістичні описи з символічними або навіть фрагментованими структурами. Психологічна насиченість стає однією з головних ознак їхнього письма, а експерименти у викладі відкривають нові можливості для вираження жіночого досвіду.

У цей період літературний простір суттєво розширюється. З'являється дедалі більше жінок-прозаїків, поетес, есеїсток, їхні твори активно друкують журнали та збірники, вони стають темами дискусій у літературній критиці. Жіноче письмо перестає бути маргінальним — воно перетворюється на самостійний та впливовий напрям.

Серед найпомітніших постатей цього часу — **О Чжонхі** 오정희, яка досліджує психологію дітей і жінок, теми самотності, травми та мовчазного болю;

Пак Ваньсо 박완서, що з великою майстерністю описує післявоєнну буденність

P

A

G

E

і жіночі долі; **Кім Чживон** 김지원, яка зосереджується на конфлікті між особистим життям і соціальними вимогами. Поруч із ними — інші авторки, які активно формують новий дискурс жіночої літератури.

У цілому, жіноча корейська література 1980-х років стає важливим культурним явищем епохи. Вона поєднує соціальну критику, глибоку психологічність і прагнення жінок до самовираження. Завдяки письменницям цього періоду сучасна корейська література збагатилася новими темами, новими формами й новим баченням світу, а жіночий досвід остаточно утвердився як значуща частина національного літературного процесу.

кзистенційна поезія та самоідентифікація

У 1980-х роках корейське суспільство перебувало в періоді глибоких демократичних перетворень, коли конфлікти й хаос співіснували з прагненням до спротиву та прогресу. Кожна епоха формує власну систему цінностей і чутливості, і література не може повністю від них відійти. Стрімке прагнення до демократизації, що поступово розгорталось в суспільстві з 1960-х років, у 1980-х вимагало від поетів безпосереднього та реалістичного відображення дійсності.

Більшість творів того часу були глибоко орієнтовані на народ і його переживання, демонструючи розрив із традиційними канонами та відкритий спротив існуючим нормам. Дух часу проявлявся в кожному рядку та образі, що відображав соціальні й політичні проблеми. Поезія 1980-х не лише відображала конкретну соціальну реальність, а й формувала критичний погляд на неї, ставши важливим свідченням боротьби за демократію та виразом народної свідомості.

Починаючи з повстання в Кванджу за демократію, корейські поети 1980-х активно включилися у суспільне життя, відображаючи критику військового режиму та засудження структурних суперечностей. Вони передавали життєву силу народу, який змушений був виживати в тяжких умовах, часто у грубій, але

P

A

G

E

переконливій формі. Серед таких поетів вирізнялися **Кім Чжонхван** 김정환, **Хван Чжіу** та **Кім Намджу** 김남주, чії твори не лише віддзеркалювали соціальні проблеми, а й пробуджували свідомість читача.

Особливе місце займав **Кім Чжонхван**, який формував у поезії народну реалістичну свідомість. Його твори відтворювали накладені один на одного суперечності корейського суспільства та символізували прагнення до реальних перетворень. Поезія Кім Чжонхвана стала типовим свідченням розвитку народного руху 1980-х років і процесу формування суспільної свідомості інтелігенції.

Поезія **Кім Намджу** відзначалася гострою свідомістю та революційним духом. Його твори критикують структурні суперечності та безлад військового режиму, одночасно передаючи життєву силу народу. У його віршах «працівник» постає як конкретна людина, чие життя залежить від задоволення потреб капіталіста, підкреслюючи гостру народно-реалістичну критику.

Поети цього періоду звертали увагу на тяжке життя працівників: низьку оплату, надмірні години та складні умови праці. Важливими авторами були **Пак Нохе** 박노해, **Кім Сاین** 김사인, **Хон Чжонсон** 홍정선 і **Пек Мусан** 백무산, чії твори стали голосом робітничого класу. Особливо **Пек Мусан** висвітлював соціальні проблеми та сприяв пробудженню свідомості робітників.

Експериментальна поезія, представлена **Хван Чжіу** та **Пак Намчхоль**, руйнувала традиційні форми. Вона включала експресивну поезію, форму-поезію, елементи живопису, коміксу, ритмічні структури та нестандартне розташування рядків. Ці твори поєднували форму та зміст, відображаючи гостру соціальну і політичну критику.

Поезія 1980-х також розвивала міську тематику. Її коріння — у 1930-х роках у творчості **Кім Кірім**, **І Сан** та **Чон Чжійонг**, а з 1949 року продовжувалася через

Кім Суйонг, Пак Інхван та Кім Кьонгрін. Молоді поети 1980-х, як **І Хасок**, досліджували місто як середовище, що формує людську свідомість та естетичні переживання.

Традиційна лірична поезія 1980-х прагнула поєднати усвідомлення історії та соціальної реальності з художньою формою. Популярними стали збірки **도종환** До **Чжонхван** 「접시꽃 당신」 і **서정윤** Со **Джонюн** 「홀로 서기」, які відображали універсальні почуття: самотність, смуток, любов.

Поезія 1980-х поєднувала різні напрями: народно-реалістичну, експериментальну, міську та ліричну, відображаючи дух часу та соціальні трансформації. Вона стала реалістичним і прогресивним способом реагування на виклики сучасності та продемонструвала, як література може активно впливати на суспільство.

Приклади пояснення до «Смуток — радості»

정호승의 「슬픔이 기쁨에게」

<p>나는 이제 너에게도 슬픔을 주겠다. 사랑보다 소중한 슬픔을 주겠다.</p> <p>겨울밤 거리에서 굴 몇 개 놓고 살아온 추위와 떨고 있는 할머니에게</p> <p>굴 값을 깎으면서 기뻐하던 너를 위하여</p>	<p>Я відтепер дарую смуток і тобі. Дарую тобі смуток — цінніший, ніж кохання.</p> <p>Тобі, хто зимової ночі, торгуючись за кілька мандаринок у старенької, що тремтіла від холоду й виставила на вулиці свій крихітний товар, — радів з того, що вдалося зменшити ціну, — я покажу рівне, справедливе обличчя смутку.</p>
--	---

<p>나는 슬픔의 평등한 얼굴을 보여 주겠다.</p> <p>내가 어둠 속에서 너를 부를 때 단 한 번도 평등하게 웃어 주질 않은 가마니에 덮인 동사자가 다시 일어 죽을 때 가마니 한 장조차 덮어주지 않은 무관심한 너의 사랑을 위해 흘릴 줄 모르는 너의 눈물을 위해</p> <p>나는 이제 너에게도 기다림을 주겠다.</p> <p>이 세상에 내리던 함박눈을 멈추겠다. 보리밭에 내리던 봄눈들을 데리고 추워 떠는 사람들의 슬픔에게 다녀와서</p>	<p>Коли я кликав тебе із темряви, ти жодного разу не усміхнувся всім однаково.</p> <p>Коли змерзлий бездомний під мішковиною знову замерзав до смерті, а ти навіть тієї мішковини не поклав, твоїй байдужій любові, твоїм очам, що не вміють плакати, — за все це я подарую тобі чекання.</p> <p>Я зупиню лапятий сніг, який падав на цей світ.</p> <p>Я заберу весняний сніг, що тихо танув на ячмінному полі, і після того, як поверну його людям, що тремтять від холоду й смутку, ми підемо разом стежкою, де сніг уже вщух.</p> <p>Ми говоритимемо про силу смутку, і йтимемо далі — аж до смутку чекання.</p>
--	---

<p>눈 그친 눈길을 너와 함께 걸겠다.</p> <p>슬픔의 힘에 대한 이야기를 하며 기다림의 슬픔까지 걸어가겠다.</p>	
---	--

У вірші Чон Хосина «Смуток — радості» поет звертається до сучасної людини, яка живе егоїстично й байдужо до страждання інших. Він вводить два персоніфіковані образи — Смутку та Радості, — щоб показати, як відсутність співчуття спотворює справжній зміст радості, а смуток може стати джерелом духовного очищення.

Ліричний герой, що виступає в образі Смутку, говорить до Радості тоном суворим, але повчальним. Він заявляє, що подарує їй смуток — ту емоцію, яка дорожча за поверхнєве кохання чи швидкоплинне задоволення, бо саме смуток пробуджує здатність бачити чужу біду та відгукуватися на неї.

Поет нагадує Радості життєві ситуації, у яких вона виявляла байдужість і егоїзм. Йдеться про тремтячу на зимовій вулиці бабусю, що продавала кілька мандаринок, тоді як Радість раділа, зменшуючи ціну для своєї вигоди. Інший образ — безхатченко, накритий мішковиною, якому навіть цього тонкого захисту ніхто не дав. Такі сцени виявляють, що Радість існує, не помічаючи інших: вона тішиться лише власною перемогою чи користю і не здатна плакати чужими сльозами.

Саме тому Смуток прагне навчити її. Він хоче показати, що **справжня радість народжується тоді, коли людина здатна співпереживати**, коли відкриває серце до тих, кого суспільство не помічає: літніх людей, бездомних, знедолених. Усі ці образи символізують тих, хто живе на межі виживання, і

водночас є дзеркалом байдужості людей, що проходять повз.

Смуток говорить, що зупинить сніг, який падає на землю, і забере з собою весняну заметіль — ті холодні й тривожні стихії, які лякають і знесилюють тих, хто вже страждає. Повернувшись до Радості, він пройде з нею шляхом, на якому вже припинилася хуртовина. Ця спільна дорога символізує **процес духовного прозріння**: Смуток не карає Радість, а веде поруч, відкриваючи їй очі на реальність.

Він пояснює, що сила смутку полягає у здатності не просто співчувати, а розділяти біль іншого, залишатися поряд, доки біль не мине. Це й є «смуток чекання» — довга, терпляча любов, яка не відвертається від страждання. Так народжується справжня людяність, справжня любов і справжня радість, що не ґрунтується на чужих втратах.

Структурно вірш поступово веде читача від усвідомлення еґоїстичних вчинків до розуміння глибинного сенсу смутку.

Спершу Смуток заявляє про бажання пробудити Радість (1–6 рядки).

Далі він нагадує їй про її байдужість перед чужим болем (7–13 рядки).

І нарешті запрошує пройти шляхом співчуття, зрозуміти силу смутку та сенс справжньої любові (14–19 рядки).

Таким чином, Чон Хо Син створює художній твір, який спонукає замислитися над власним життям. Він закликає подолати байдужість, переосмислити еґоїзм і прийняти смуток як важливу частину людського досвіду — ту частину, яка дозволяє зрозуміти інших, стати людянішим і віднайти справжню, глибоку радість.

? Контрольні запитання до теми

сновні риси, що характеризують корейську літературу на початку 1980-х років. втори та твори, які відіграли ключову роль у відображенні соціальної реальності на початку 1980-х років.

P

A

G

E

плив молодих авторів середини 1980-х років на розвиток корейської прози.
вори І Мунйоля, відзначені соціальною актуальністю та глибоким психологічним аналізом.

плив історичних романів та масштабної прози 1980-х років на формування літературного канону Кореї.

пишіть соціально-політичні умови Південної Кореї 1980-х років, які вплинули на формування поетичних тенденцій цього періоду.

оясніть значення народно-реалістичної поезії Кім Чжонхвана для суспільних рухів 1980-х років.

озкрийте роль образу «працівника» у творчості Кім Намджу в контексті критики військового режиму.

характеризуйте основні риси експериментальної поезії Хван Чжіу та Пак Намчхоля, що руйнували традиційні форми.

изначте ключові теми та емоційні мотиви традиційної ліричної поезії 1980-х років.

Завдання для самоконтролю

икористовуючи енциклопедичні джерела, [한국민족문화대백과](#) підготуйте коротку енциклопедичну довідку про одного корейського поета 1980-х років.

пираючись на матеріали [한국민족문화대백과](#), підготуйте аналітичний огляд одного прозового твору 1980-х років, який відображає соціально-політичну дійсність Південної Кореї.

ТЕМА 11. 1990 НОВІ ВІДКРИТТЯ ОСОБИСТОСТІ ТА ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ В КОРЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ 1990-Х РОКІВ

Література 1990-х років у Кореї відзначалася періодом відносної свободи після демократизації, що сприяло появі нових експериментів із темами та формою. Автори цього періоду, серед яких Кім Йонга 김영하, Кон Чійонг 공지영 та Пе Суа 배수아, відходили від політико-соціальної тематики 1980-х, звертаючи увагу на внутрішній світ людини, повсякденні переживання та індивідуальну ідентичність. Відомі твори, такі як «Добра жінка» 「착한 여자」 Кон Чійон, «Я маю право зруйнувати себе» 「나는 나를 파괴할 권리가 있다」 Кім Йонга, і «Наше щасливе час» 「우리들의 행복한 시간」 Кон Чійон, демонструють поєднання соціального контексту та психологічного аналізу.

У 1990-х активно розвивався постмодернізм, що проявлявся у деконструкції традиційного наративу, ізноманітності точок зору та поєднанні жанрів. Твори Кім Йонга, І Інхва та Ха Ільджі 하일지 поєднували реальність і фантазію, а метафікшн І Інхва «Вічна імперія» 「영원한 제국」 поєднувала історичні та художні наративи. Експериментальні форми і увага до індивідуальної ідентичності заклали основу для сучасної корейської літератури, сприяючи поєднанню соціальної проблематики з особистісною оповіддю та розширенню літературних можливостей авторів.

11.1. Проза 1990-х років: відхід від домінуючих ідеологічних рамок та акцент на індивідуальному досвіді

У 1990-х роках корейська література вступає в новий етап, позначений

P

A

G

E

суттєвими соціальними змінами, кризами і переосмисленням досвіду попередніх десятиліть. Саме цей період формує багатогранну картину художніх пошуків, у якій переплітаються історична пам'ять, філософські роздуми, криза ідентичності та прагнення до нових форм оповіді.

Одним із ключових явищ корейської літератури 1990-х років стало поширення посттравматичної, або так званої "**післядієвої**" прози **후일담 소설**. На тлі загального оновлення літературних тенденцій цього періоду активно розширюється й участь жінок-письменниць у літературному процесі. Паралельно з цим формується інтерес до екологічних тем та проблеми взаємодії людини з довкіллям. Усе це створює складне культурне підґрунтя, в якому з'являється феномен "**літератури післясмаку**" **후일담 문학** — творів, що повертаються до подій та переживань демократичного руху 1980-х років, але осмислюють їх із дистанції часу.

У центрі такої прози постає людина, яка колись активно брала участь у демократичних протестах, а тепер вимушена жити в новій реальності. У цих текстах письменники досліджують **втрату ідеалів, розчарування, внутрішню роздвоєність та болісну переоцінку власної ролі в історичних процесах**. Герої відчувають, що світ, у який вони вірили й за який боролися, змінився до невпізнання. Зіткнення минулих переконань із новими соціальними та економічними умовами породжує кризу ідентичності, внутрішню спустошеність і потребу знайти приховану точку опори.

Твори цього напрямку не лише фіксують історичний досвід, а й прагнуть зрозуміти, яким чином минулі події продовжують визначати людину в сьогоденні. Саме тому **післядієва проза** стала важливим культурним простором для осмислення травми, пам'яті та емоційної спадщини 1980-х років, поєднуючи

особисте й національне в єдину лінію літературного розмислу.

Паралельно посилюється **мотив виключного або оборонного націоналізму**. Після тривалого історичного досвіду іноземних вторгнень та колоніального гніту в суспільстві зростає відчуття колективної травми й вразливості. На це накладається різке оновлення соціально-економічної структури внаслідок індустріалізації та глобалізації. У культурному просторі виникає атмосфера тривоги й невпевненості, яка знаходить своє відображення в літературі.

Особливої популярності набувають **“особистісні” або “індивідуальні” оповіді 신변 소설**. На зміну літературі, що прагнула до відображення цілісності суспільства, приходить проза, зосереджена на приватному, локальному, внутрішньому світі героя. Якщо раніше увага приділялася зовнішнім конфліктам і соціальним структурам, то тепер актуальною стає тема самотності, фрагментації особистості, втрати сенсу в умовах пізнього індустріального суспільства. Навіть мандрівні або дорожні оповіді (기행소설), які раніше символізували рух і відкриття, тепер часто замкнені в межах індивідуального досвіду і не виходять за рамки особистої проблематики.

Окремим явищем стає **послаблення традиційної оповідності**. Автори дедалі частіше використовують **пояснювальні, аналітичні форми**, немов намагаються розкрити сенс подій через раціональні схеми, а не через розгортання сюжету. У творчості письменників, таких як Чхве Сучхоль 최수철 та Кім Вону 김원우, відчутна тенденція до інтелектуальної прози, де головну роль відіграє не подія, а коментар, не дія, а роздум.

Водночас у корейській літературі 1990-х років з'являється новий напрям — **екологічна уява**. Письменники звертаються до фундаментальних філософських питань: що таке життя? як зберегти цілісність природи? яка відповідальність

P
A
G
E

людини за планету? Це не просто література про довкілля — це спроба поєднати етичні, екзистенційні й космогонічні теми.

Іншим важливим елементом епохи стає **розвиток фантастичної уяви 환상적 상상력**, яка протиставляється реалістичній традиції. Реалізм як продукт модерністичного світогляду, що спирався на раціональність і логіку, поступово втрачає свою авторитетність. Зростає скепсис щодо “об’єктивного” зображення світу. Письменники звертаються до міфологічного мислення, символізму, алегорії, фантастики. Проте вони усвідомлюють небезпеку поверховості: без глибокого розуміння людини, суспільства та культури фантазія може перетворитися лише на дивну вигадку. Тому фантастична література цього періоду прагне до філософської насиченості й психологічної глибини.

Усе це відбувається в умовах того, що критики називають **“епохою жанрів”**. Читацька потреба в досвіді, який охоплює складний, багатогранний світ, зростає. Проте водночас сучасність стає настільки складною та надмірною, що вона викликає втому й потребу у впорядкуванні. Читачі шукають у жанровій літературі — детективі, фантастиці, історичній прозі — структуру, яка дозволяє пережити складність світу у зрозумілій формі.

Таким чином, проза 1990-х років формує різноманітну й багатопланову літературну картину. Це період пошуку нової ідентичності, роздумів над минулим і теперішнім, кризи реалістичної традиції та поширення індивідуальних форм висловлювання. Література цього десятиліття не просто відображає зміни суспільства — вона сама стає активним учасником культурного діалогу, який триває й до сьогодні.

Приклади пояснення до «Чому сльози солоні»

함민복의 「눈물은 왜 짠가」

P

A

G

E

<p>지난 여름이었습니다 가세가 기울어 갈 곳이 없어진 어머니를 고향 이모님 댁에 모셔다 드릴 때의 일입니다 어머니는 차시간도 있고 하니까 요기를 하고 가자시며 고깃국을 먹으러 가자고 하셨습니다 어머니는 한평생 중이염을 앓아 고기만 드시면 귀에서 고름이 나오곤 했습니다 그런 어머니가 나를 위해 고깃국을 먹으러 가자고 하시는 마음을 읽자 어머니 이마의 주름살이 더 깊게 보였습니다 설렁탕집에 들어가 물수건으로 이마에 흐르는 땀을 닦았습니다 “더울 때일수록 고기를 먹어야 더위를 안 먹는다 고기를 먹어야 하는데..... 고깃국물이라도 되게 먹어둬라” 설렁탕에 다대기를 풀어</p>	<p>Це було торішнього літа. Коли наші справи зовсім занепали й мамі не залишилося, куди податися, я повіз її до тітки в рідне село. Мама сказала, що до відправлення автобуса ще є час, тож варто трохи підкріпитися, і запропонувала піти поїсти м'ясного бульйону.</p> <p>Усе життя мама страждала на отит, і щойно вона з'їдала м'ясо, з вуха починала сочитися гній. Але, відчувши, що хоче зробити щось добре для мене, запросивши мене на гарячий бульйон, я раптом побачив: зморшки на її чолі стали ще глибшими. Ми зайшли в сольнонтанг-кіп, і я вологим рушником витер мамі піт, що стікав по скроні.</p> <p>— У спеку треба їсти м'ясо, тоді спека не так бере. Треба ж поїсти... хоча б бульйону добрячого сьорбнути...</p> <p>Коли я розмішав у сольнонтанзі трохи гострої пасти й зробив кілька ковтків бульйону, мама покликала господаря. Він, мабуть, подумав, що щось сталося, і, витягнувши шию</p>
---	--

한 댛 손가락 국물을 떠먹었을 때였습니다 어머니가 주인아저씨를 불렀습니다 주인아저씨는 뭐 잘못된 게 있나 싶었던지 고개를 앞으로 빼고 의아해하며 다가왔습니다 어머니는 설렁탕에 소금을 너무 많이 풀어 짜서 그런다며 국물을 더 달라고 했습니다 주인아저씨는 흔쾌히 국물을 더 갖다 주었습니다 어머니는 주인아저씨가 안 보고 있다 싶어지자 내 투가리에 국물을 부어주셨습니다 나는 당황하여 주인아저씨를 흘금거리며 국물을 더 받았습니다 주인아저씨는 넌지시 우리 모자의 행동을 보고 애써 시선을 외면해 주는 게 역력했습니다 나는 그만 국물을 따르시라고 내 투가리로 어머니

вперед, трохи здивовано підійшов. Мама сказала, що суп занадто пересолений, і попросила долити бульйону. Господар без вагань приніс ще.

Коли він відвернувся, мама тихцем перелила частину бульйону в мою миску. Я розгублено глянув на господаря, а він, неначе не помічаючи нічого, делікатно відвернув погляд. Тоді я торкнувся своєю мискою маминої, мовби зупиняючи її. І в ту мить звук, з яким зіштовхнулися миски, чомусь прозвучав так тужно, що мене мало не прорвало на сльози.

Я почав жадібно жувати рис, розмоклий у сольнонтанзі, разом із шматочками кактуті, аби приховати емоції. Господар, аби ми з мамою не відчули ніяковості, нечутно підійшов і поставив біля нас маленьку тарілочку нарізаного як сірникова коробка редьки — і тихенько відійшов.

І тут із очей у мене раптом вирвалися сльози. Я хутко витер чоло, змішуючи сльози з потом, наче це й справді був лише піт. А потім дуже

<p>투가리를 툭, 부딪쳤습니다 순간 투가리가 부딪치며 내는 소리가 왜 그렇게 서럽게 들리던지 나는 울컥 치받치는 감정을 억제하려고 설렁탕에 만 밥과 깍두기를 마구 씹어댔습니다 그러자 주인아저씨는 우리 모자가 미안한 마음 안 느끼게 조심, 다가와 성냥갑만한 깍두기 한 접시를 놓고 돌아서는 거였습니다 일순, 나는 참고 있던 눈물을 찔끔 흘리고 말았습니다 나는 얼른 이마에 흐른 땀을 훔쳐내려 눈물을 땀인 양 만들어 놓고 나서, 아주 천천히 물수건으로 눈동자에서 난 땀을 씻어냈습니다 그러면서 속으로 증얼거렸습니다</p>	<p>повільно стер вологу з очей тим самим вологим рушником. І, роблячи це, я подумки шепотів сам собі...</p>
---	---

У Хам Мінбока «Чому сльози солоні» всупереч заголовку не подається жодного пояснення того, за яким фізіологічним чи хімічним принципом сльози мають солоний смак. Ліричний суб'єкт лише розповідає історію, що трапилася з

ним минулого літа. Однак, уважно слухаючи цю розповідь, читач розуміє: важливим тут є не наукове пояснення солоності сліз, а усвідомлення того, чому саме для героя вони виявилися такими гірко-солоними.

Ліричний герой згадує мить, коли він «не зміг утримати матір», життя якої зазнало занепаду, і тому був змушений відвезти її до тітки у рідне село. Коли до відправлення автобуса залишався час, мати запропонувала перекусити й повела сина до закладу, де подають м'ясний бульйон. Водночас відомо, що через хронічний отит вона не може їсти м'ясо, адже «щойно скуштує — із вуха починає сочитися гній». Отже, пропозиція поїсти м'ясного супу не для неї самої — це лише спосіб нагодувати сина тим, що вона вважає поживним.

Розуміючи материнську жертву, син почуввається ніяково й безпорадно. Усе, що він може зробити, — «витерти вологим рушником піт на маминому чолі». Ще болючішими для нього є слова матері: «У спеку потрібно їсти м'ясо, щоб не піддатися спеці». Її прагнення — якось підтримати сина, та фінансове становище не дозволяє їм замовити більше. Тому вона й каже: «Хоча б бульйон добре поїж». Син розуміє цей прихований зміст.

Коли герой їсть, мати викликає господаря й каже, ніби «пересолила суп», тому просить додаткового бульйону. Доброзичливий власник приносить ще, а мати одразу переливає цей бульйон до миски сина. Очевидно, що справа не в солі: це знову її бажання дати синові більше хоча б гарячого м'ясного навару. Ліричний герой це знає, та водночас відчуває збентеження перед господарем: «зніяковіло поглядає на нього», приймаючи доданий бульйон.

Особливу роль відіграє образ господаря. Він «непомітно спостерігає за діями матері й сина», але свідомо «відводить погляд», аби не поставити їх у незручне становище. Коли герой торкається своєю мискою материнської, щоб зупинити її, звук зіткнення посуду звучить для нього «болісно тужливо», і він ледве стримує

сльози. Щоб приховати зворушення, він починає поспіхом їсти суп і редьку.

Та господар знову виявляє делікатність: «обережно підходить, аби ми не відчували провини», і ставить їм маленьку тарілку кактугі. Саме цей жест — поряд із материнською самопожертвою — доводить героя до сліз: «я не втримався й зронив кілька крапель».

Він стирає з чола піт, змішуючи його зі слізьми, ніби це лише піт, і повільно протирає рушником очі, щоб приховати сльози. У цей момент він подумки промовляє: «Чому сльози солоні?» Звісно, він не ставить це запитання через незнання й не збирається пояснювати хімічний склад сліз. Читачам очевидно, що їхній смак визначає зовсім інше.

У сльозах героя розчинені **три різні почуття**.

По-перше, материнська любов: жінка, що, попри хворобу, хоче нагодувати сина бодай бульйоном, навіть просячи додаткової порції для нього. Так чинять усі матері в скруті.

По-друге, співчуття й людяність господаря закладу, який тонко відчув ситуацію та намагався зняти з бідної матері й сина можливе відчуття сорому.

По-третє, вдячність самого героя за обидві ці людські доброти — материнську й сторонню.

Саме поєднання цих трьох щирих почуттів і робить сльози солоними.

Любов матері до сина, чуйність господаря та вдячність героя — ці прекрасні людські переживання об'єдналися, і з них народилися сльози. Чи могли вони бути несолоними? Їхній смак, безперечно, був навіть міцнішим за смак поту — адже вони народилися з глибини серця.

11.2. Поезія 1990-х років: розвиток нових форм самовираження та вплив інформаційних технологій

1990-ті роки в корейській літературі, зокрема у поезії, характеризуються такими ключовими поняттями, як руйнування великих метанаративів, посилення індивідуальності та повсякденності, зміна суб'єкта літературної творчості, а також розширення різноманіття та плюралізму. Соціальні зміни після демократизації, встановлення постхолодновоєнного порядку та стрімкий розвиток масової культури й медіасередовища суттєво вплинули на характер і форму літератури.

У 1990-х роках центр літературної творчості зміщується від професійних письменників до широкої громадськості. Як відображає вислів «Ти, я — усі поети», елітарний авторитет літератури значно послаблюється. Це явище сприяло демократизації літератури, але водночас породило дискусію про «смерть літератури», що стало підставою для переосмислення її авторитету та статусу.

У 1980-х роках центральне місце в корейській літературі посідали великі суспільні наративи — такі, як *національний конфлікт, розділення країни та класові протиріччя*. Проте з часом ці ідеологічні та соціально структурні оповіді почали втрачати свою силу й поступово зникати.

Після демократизації країни суспільна напруга зменшилася; крах соціалістичного блоку й розпад холодновоєнного порядку також суттєво вплинули на культурний і політичний контекст епохи. У результаті політична уява, яка раніше спрямовувала літературні пошуки, виявилася звуженою. Література дедалі менше зосереджувалася на глобальних соціальних структурах і дедалі більше — на особистому життєвому досвіді, внутрішніх переживаннях та емоціях окремої людини.

У цей період у корейській літературі відбувається помітний злам: увага, яка

раніше була спрямована на глобальні суспільні проблеми, переходить до особистого життя людини, питання самоідентичності та її повсякденного досвіду. Тематика літератури стає більш різноманітною й деталізованою, що свідчить про її внутрішнє розширення та диференціацію.

Однією з важливих груп мотивів стає тема смерті й зникнення, яка нерідко набуває відтінків песимізму, нігілізму або цинізму. Паралельно з цим зростає інтерес до міського повсякдення та масової культури: автори звертаються до реалій урбанізації, появи нового покоління зі своїми культурними кодами, а також до впливу медіа на моделі поведінки та мислення.

З кінця 1980-х – початку 1990-х літературний простір починає відображати й нове цифрове середовище. Поширення ПК-комунікації, інтернет-форумів і перших онлайн-спільнот породжує нові форми взаємодії між людьми, а відповідно — і нові способи художнього осмислення комунікації.

Водночас у літературі помітно посилюється інтерес до теми тіла та людських бажань. З'являються феміністичні мотиви, питання сексуальності, а також прагнення звільнитися від традиційного раціоналістичного дискурсу, що обмежував тілесність і чуттєвість. Автори дедалі сміливіше досліджують емоції, тілесні переживання та внутрішні імпульси особистості.

Ще одним напрямом стає екологічне мислення: письменники замислюються над співіснуванням людини й природи, критикують антропоцентризм та прагнуть знайти нові моделі взаємодії зі світом, що виходять за межі людської домінації.

У 1990-х роках у корейській поезії відбуваються значні трансформації, що зачіпають як зміст, так і художню форму. Передусім змінюється традиційна лірична поетика. Стримана емоційність та символічність класичної лірики поступово втрачають домінантне значення, а замість них у поезію входить більш відверте зображення капіталістичних бажань, повсякденних реалій та

P

A

G

E

суперечностей сучасного життя. Поетичний текст стає відкритішим до грубої, інколи навіть оголеної реальності.

Паралельно відбувається розширення прозових елементів у віршах. Поетична мова дедалі частіше послуговується структурою, близькою до прози: з'являються розгорнуті описи, оповідні речення, ослаблюється роль ритмічної та звукової організації. Така тенденція тісно пов'язана з посиленням інтересу до повсякденного досвіду та емпіричних переживань, які вимагають іншої форми висловлювання.

Попри зміни, традиція лірики не зникає — вона переосмислюється. Багато поетів звертаються до міського простору і намагаються заново вибудувати ліричне світовідчуття в умовах сучасності. Міські пейзажі, шум мегаполісу, відчуття відчуження або самотності стають новими носіями модернізованої ліричності. Таким чином, лірична традиція набуває сучасних рис, поєднуючи спадщину минулого з урбаністичними мотивами та новою чуттєвістю.

Поетичні тенденції 1990-х років у Кореї яскраво відображені у творчості низки поетів, яких традиційно вважають ключовими постатями цього періоду. Так, І Мунчже 이문재 формує новий тип урбаністичної чуттєвості, уважної до екологічних мотивів та змін у міському житті. Творчість Сон Чжехак 송재학 вирізняється мінімалістичним стилем і підкресленою чуттєвістю мовлення, у якому кілька штрихів замінюють розгорнуті описи. Чан Сокнам 장석남 спрямовує погляд на внутрішній світ людини та природу, поєднуючи їх у медитативному поетичному просторі. І Юнхак 이윤학 і Пак Хьонджун 박형준 представляють експериментальну лінію, у якій на передній план виходять сенсорність, мова тіла, а також урбаністичний досвід сучасної людини.

У цілому корейська поезія 1990-х років позначена переходом до епохи різноманіття та плюралізму. Постмодерністські впливи, зростання ролі особистого досвіду, повсякденності, тем тілесності та бажання, а також зміни у медійному середовищі привели до помітного відходу від орієнтованої на народні маси та національну ідентичність поезії 1980-х. Цей період став часом формування нової поетичної чутливості, у якій індивідуальність і багатовимірність життя стали центральними категоріями творчості.

Приклади пояснення до «Питаю тебе»

안도현의 「 너에게 묻는다 」

<p>너에게 묻는다</p> <p>연탄재 함부로 발로 차지 마라</p> <p>너는 누구에게 한번이라도 뜨거운 사람이었느냐</p> <p>반쯤 깨진 연탄</p> <p>언젠가는 나도 활활 타오르고 싶을 것이다</p> <p>나를 끝 닿는데 까지 한번 밀어붙여 보고 싶은 것이다</p>	<p>Питаю тебе.</p> <p>Не смій недбало бити ногою у вугільну брикету, що догорає.</p> <p>Скажи, хоч раз у житті ти був для когось палаючою, гарячою людиною?</p> <p>Напіврозбитий брикет.</p> <p>І мені колись захочеться палати яскраво, захочеться хоч раз проштовхнути себе до самого краю, до межі.</p> <p>Бо коли мене знову завантажать на ту вантажівку, що привезла сюди, і повернуть назад,</p>
---	---

<p>타고 왔던 트럭에 실려 다시 돌아가면</p>	<p>моє перше ім'я — «брикет» — буде розтоптане, і сама моя присутність зітреться в порох.</p>
<p>연탄, 처음으로 붙여진 나의 이름도</p>	<p>Тому хоч у смерті хочу побачити свій сліпучий останній спалах.</p>
<p>으깨어져 나의 존재도 까마득히 몽개질 터이니</p>	<p>На гаряче вугілля, що чекає на мене, кладу тепер своє холодне, тріснуте тіло,</p>
<p>죽어도 여기서 찬란한 끝장을 한번 보고 싶은 것이다</p>	<p>й молю, щоб жар прокрався віднизу і, перекинувшись через межу часу, торкнувся мене —</p>
<p>나를 기다리고 있는 뜨거운 밑불 위에</p>	<p>щоб я поволі спалахнув, увесь став червоним, гарячим.</p>
<p>지금은 인정머리없는 차가운, 갈라진 내 몸을 엮고</p>	<p>І я теж хочу це відчути. І я теж хочу це побачити.</p>
<p>아랫쪽부터 불이 건너와 옮겨 붙기를</p>	<p>Глибокої ночі, коли всі сплять, хочу розплющити палаючі, червоні очі й простягнути руку</p>
<p>시간의 바통을 내가 넘겨 받는 순간이 오기를</p>	<p>в темні надра теплої печі.</p> <p>Хочу бодай раз легенько торкнутися спини молодої</p>
<p>그리하여 서서히 온몸이 벌겁게 달아 오르기</p>	<p>жінки, що спить у теплі, подарованому мною, й тихенько-тихенько</p>

<p>나도 느껴보고 싶은 것이다</p> <p>나도 보고 싶은 것이다</p> <p>모두들 잠든 깊은 밤에 눈에 빨갳게 불을 켜고</p> <p>구들장 속이 얼마나 침침하니 손을 뻗어 보고 싶은 것이다</p> <p>나로 하여 푸근한 잠 자는 처녀의 등허리를</p> <p>밤새도록 슬금슬금 만져도 보고 싶은 것이다</p>	<p>провести по ній долонею —усю ніч.</p>
---	--

Поезія Ан Дохьона «**Питаю тебе**» складається всього з трьох рядків, проте вона концентрує життя та дух поета, який на початку 1990-х років був звільнений зі своєї роботи вчителем через діяльність у профспілці. Навіть у скрутних обставинах, коли питання прожитку стояло гостро, поет прагнув бути «*гарячою людиною*» — тобто жити змістовним, цінним і значущим життям. Це щире бажання стає основою змісту твору.

Перший рядок вживає наказовий спосіб, а останній — питальний. Така композиція одночасно струшує байдужого читача і водночас сприймається як питання, яке поет ставить самому собі. Сам поет зазначав: «Я завжди уявляю цю поезію з назвою «*Питаю себе*»», підкреслюючи, що вона не є докором іншим, а починається з саморефлексії.

Отже, через образ вугільного брикету 연탄재 поет відображає людське життя, створюючи **поему з повчальним і філософським змістом**.

Основною темою поезії є **роздуми про цінність і сенс життя**. Поет ставить собі та читачеві запитання: чи доводилося нам колись робити інших щасливими, теплими, чи були ми «гарячими» людьми, які віддають частину себе іншим. Це глибока саморефлексія про власну здатність жити свідомо і щиро. Поет використовує образ вугільного брикету 연탄재 як метафору буденних, на перший погляд, незначних речей та моментів життя. Стих можна узагальнити так:

Не смій недбало бити ногою навіть щось таке незначне, як вугільний брикет.
Ти, скажи, колись був для когось гарячою, теплою людиною?

Через цей простий сюжет поет провокує читача задуматися над власним життям і поведінкою.

Поезія Ан Дохьона «Питаю тебе» відзначається повчальним, рефлексивним і філософським характером. Через простий побутовий образ — вугільний брикет — поет передає прагнення людини до тепла, життя і внутрішньої енергії. У рядках використані наказовий і питальний способи, що спонукає читача до глибокої саморефлексії, змушуючи замислитися над власною життєвою позицією. Хоча текст дуже короткий і простий за структурою, він насичений символікою і має сильний емоційний вплив, залишаючи яскравий слід у свідомості тих, хто його читає.

В образі **вугільного брикета 연탄재** поет втілює колишню гарячу, живу енергію. Незважаючи на його скромний, навіть обпечений вигляд, всередині він зберігає сліди тепла та пристрасті, здатні «запалити» інших.

Рядок «**Не смій недбало бити**» 함부로 차지 마라 звучить як суворе

P

A

G

E

зауваження людській легковажності й байдужості до речей, що здаються незначними. Через цей наказовий спосіб поет підкреслює цінність навіть найменших проявів життя і тепла.

Питання «**Чи був ти колись для когось гарячою людиною?**» 너는 누구에게 한 번이라도 뜨거운 사람이었느냐 штовхає до глибокої саморефлексії, спонукаючи читача замислитися, чи віддавав він любов, тепло, енергію іншим. Це прямий заклик усвідомити власне життя.

Окремий рядок «**ти**» 너는 виділяє суб'єкта дії, підкреслюючи, що питання звернене саме до читача. Такий прийом створює ефект особистої зустрічі з поетом і змушує замислитися: «А як живу я?»

Поезія «**Питаю тебе**» хоч і коротка, але ставить перед читачем потужне запитання. Через образ, що на перший погляд здається незначним — вугільний брикет — поет змушує задуматися над життям, в якому не вистачало гарячої пристрасті, над буденністю, сповненою байдужості, і над людською природою, у якій зникли щирість і тепло. Зрештою, цей твір не є докором іншим людям, а радше фундаментальним запитанням, яке автор ставить самому собі, прагнучи зрозуміти, що значить жити справді «гарячим» і щирим життям.

? Контрольні запитання до теми

1. Які зміни відбулися в тематиці корейської літератури 1990-х років порівняно з 1980-ми?
2. Які нові тенденції у формі оповіді та жанрах простежуються в прозі 1990-х років?
3. Хто з авторів 1990-х років відомий своїм поєднанням соціального контексту та психологічного аналізу в творах? Наведіть приклади творів.

4. Що таке «післядієва проза» (후일담 소설) і яку роль вона відіграла у відображенні досвіду демократичного руху 1980-х років?
5. У який спосіб розвиток фантастичної уяви та екологічної тематики відображає культурні та філософські запити того часу?
6. Які соціальні та культурні зміни вплинули на поезію Кореї 1990-х років?
7. У чому відмінність змісту поезії 1990-х років від ліричної традиції 1980-х?
8. Які нові теми та мотиви стали характерними для поезії цього періоду, зокрема щодо тіла, бажання та повсякденного життя?
9. Які трансформації відбулися у формі поезії, зокрема щодо прозових елементів і ритмічної організації?
10. Хто з ключових поетів 1990-х років, і яка особливість їхньої поетичної спрямованості?

 Завдання для самоконтролю

Складіть коротку відповідь (3–5 речень) на запитання:

Які нові теми та мотиви стали характерними для корейської поезії 1990-х років, і чому вони з'явилися саме в цей період?

Зробіть порівняльну таблицю:

Період	Тематика	Форма	Основні поети	Особливості
Заповніть її для поезії 1980-х та 1990-х років, підкресливши				

Період	Тематика	Форма	Основні поети	Особливості
зміни у тематиці, формах і художніх підходах.				

ТЕМА 12. НОВІ ОСОБЛИВОСТІ ТА СОЦІАЛЬНІ СИГНАЛИ 2000-Х РОКІВ У КОРЕЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

У літературі 2000-х років яскраво проявляється **розмивання кордонів**. Автори показують руйнування меж між Півднем і Північчю, між чоловіками та жінками, а також між різними культурами. Прикладами таких творів є «Намасте» 박범신, «Слон» 김재영 і «Прощавай, цирк» 천운영, які відкривають нові горизонти тематики та персонажів.

Водночас спостерігається **посилення жіночості**. Жінки-поетеси відмовляються від використання чоловічої мови і створюють нові способи вираження власного досвіду. Зокрема, поезія 김민정 демонструє відмову від традиційних стереотипів щодо жіночності та материнства.

Ще однією особливістю є **використання фантастики для подолання реальності**. Письменники, як 박민규, описують повсякденні труднощі через сюрреалістичні та фантастичні образи, що дозволяє показати життя людей після кризи IMF більш яскраво та емоційно.

Нарешті, література цього періоду формує **новий 21-ший столітній тип людини**. Молоді автори демонструють свободу уяви, незалежність від національних і територіальних обмежень та готовність експериментувати з формою і змістом. Їхні герої й сюжети відображають нову, глобалізовану і відкриту для світу свідомість.

Політичність і симптоми 2000-х років у корейській прозі

У корейських романах 2000-х років часто проявляються такі симптоми, як випадковість, страх, тривога, провина, зло та гумор. Вони сигналізують про

конфлікт із соціальним порядком і внутрішню нестабільність світу. Особливо цікавим є гнів, який не проявляється як прямий опір, а часто поєднується з гумором. Це поєднання створює естетичну політичність, демонструючи протиріччя реальності та одночасно пропонуючи стратегію опору.

Буденність, наповнена випадковими подіями, не відокремлена від проблем епохи. Автори досліджують невизначені страхи, які породжує випадковість, ставлячи питання про те, чи можна жити у цьому світі. Гумор у прозі 2000-х не є звичайним сатиричним або цинічним сміхом, він глибоко пов'язаний із протестом і гнівом. Герої, озброєні провинною та злом, часто надмірно дотримуються законів, що призводить до висвітлення їхньої абсурдності та несправедливості.

Таким чином гумор стає засобом опору системі, формою критики і стратегією психологічного виживання. Автори показують, що політичне у літературі 2000-х формується через взаємодію з «симптомами» епохи та прагнення втрутитися у суспільні відносини. Для того щоб говорити про гнів сучасності, потрібна нова концептуальна дефініція цього почуття та розуміння нового політично-соціального ландшафту.

Приклади пояснення до «Ліфт»

김경욱의 「승강기」

<p>‘만년설이라는 단어에 우아함을 느끼는 공이어서 만년과장이란 별명도 싫지만은 않았다.’-> 균형을 잡고 있다는 것에 대한 자부심을 느낄 수 있어서 좋았다.</p>	<p>«Слово ‘вічні сніги’ викликало в ньому відчуття елегантності, і тому прізвисько ‘вічний начальник’ йому не зовсім не подобалося — воно давало змогу відчути гордість за власну здатність тримати рівновагу.»</p>
---	---

<p>‘공은 계단을 꺾꺾 밟으며 3층으로 올라갔다.’-> 꺾꺾 밟는다는 표현이 공의 심경을 대변해주는 듯해서 배울 만한 묘사라고 봤다.</p>	<p>«Гон твердо наступав на кожную сходи́нку, підні́маючись на третій поверх; це зображення, здається, відображає його внутрішній стан і тому заслуговує на увагу як вдала художня деталь.»</p>
<p>중략)노동시장이 <u>후렉서블</u>해야 글로벌 경제위기에 선제적으로 대응할 수 있다고(중략) -> ‘<u>플렉시블</u>’으로 고치는 게 좋다.</p>	<p>«...ринок праці повинен бути гнучким (flexible), щоб своєчасно реагувати на глобальні економічні кризи...»</p>

Роман «Ліфт» розповідає про чоловіка на ім'я Гон, який у житті прагне зберігати баланс у всьому — як у роботі, так і в повсякденності. Історія розгортається в його квартирі та на роботі, а основною темою твору є саморефлексія через переживання власних позицій і взаємодії з іншими.

У сюжеті Гон повертається додому після роботи та помічає у поштової скриньці неопломбовану квитанцію на комунальні послуги. Він зауважує, що у списку на оплату за заміну ліфта зазначено і його квартиру на другому поверсі, хоча він жодного разу не користувався ліфтом. Гон одразу телефонує до керівника житлового комплексу, щоб дізнатися, коли відбувалося загальні збори мешканців і які рішення там ухвалювали. Втім, задовільної відповіді він не отримує.

Щоб довести свою позицію, Гон збирає підписи жителів п'ятнадцяти квартир і приносить їх керівнику офісу, але відповіді знову немає. Він вирішує піднятися поверхами з першого до останнього, щоб зібрати підписи особисто, проте вдається отримати лише три. У цей момент Гон усвідомлює, що, можливо, ніколи й не користувався ліфтом, і починає сумніватися у власній упевненості.

Спускаючись ліфтом, він помічає оголошення про збори мешканців і, нарешті, відчуває, що його тіло і душа знову повернулися до балансу.

Гон — це людина, яка прагне зберігати рівновагу у всіх сферах життя. Його спокійне ставлення до прізвиська «вічний начальник» на роботі свідчить про гордість за власну здатність підтримувати баланс. Однак конфлікт із керівником комплексу щодо ліфта порушує цей порядок і змушує героя переосмислити свої дії та взаємини з іншими.

Керівник комплексу виступає своєрідним посередником між Гоном і лінійними представниками зборів мешканців, демонструючи різницю у поведінці під час телефонної розмови та особистої зустрічі. Ця позиція підкреслює складність соціальних відносин і бюрократичних структур у сучасному житловому середовищі.

Роман побудовано переважно хронологічно, з детальною увагою до дрібниць, які відображають внутрішній стан героя. Наприклад, перші сцени з поштовою скринькою та квитанцією демонструють, як Гон реагує на порушення звичної гармонії, показуючи власну потребу в стабільності та передбачуваності.

Назва роману — «Ліфт» — символізує і початок конфлікту, і процес його розв'язання. Ліфт стає не просто фізичним об'єктом, а метафорою шляху героя: конфлікти, внутрішнє переосмислення та відновлення балансу. Через ліфт Гон здійснює свій внутрішній спуск і підйом, проходячи через випробування, які змушують його замислитися над власними переконаннями та взаємодією з суспільством.

Таким чином, «Ліфт» — це історія про прагнення до гармонії, про саморефлексію та соціальні відносини, де буденні події стають засобом глибокого психологічного та етичного осмислення.

Сучасна корейська поезія в епоху поза межами

На початку XXI століття корейська поезія вступила в нову фазу розвитку, яку дослідники називають епохою 탈경계, тобто «поза межами». Цей термін відображає прагнення поетів подолати традиційні рамки, що довгі роки визначали літературну практику. Мова йде про різні види меж.

По-перше, жанрові межі: поезія більше не обмежується класичною лірикою. Вона експериментує з прозою, візуальними формами, перформансом, створюючи нові способи висловлення думки та емоції.

По-друге, національні межі: поети більше не зосереджуються лише на темах держави чи нації. Вони звертаються до глобальних проблем, до питань співіснування з «іншим», до досвіду, який виходить за рамки національної ідентичності.

По-третє, соціальні межі: поезія кидає виклик усталеним стереотипам і соціальним ролям, зокрема гендерним. Тут народжуються нові поетичні суб'єкти, які спонукають читача по-новому сприймати суспільні норми.

Усі ці зміни зробили 2000-ті роки епохою активного розвитку поезії 탈경계. Поети шукали нові способи самовираження, нові шляхи взаємодії з читачем і з суспільством загалом, формуючи багатоголосий та відкритий літературний простір.

Початок 2000-х років у корейській поезії відзначився появою нової генерації поетів, яких сучасна критика називає «поетами майбутнього» (미래파 시인). Ці автори відмовилися від вузького розуміння лірики, яке прагне до тотожності, і почали створювати нові поетичні суб'єкти через багатоголосся. Поезія цього

покоління стала більш відкритою, багатовимірною, дозволяючи відобразити різні погляди, досвід і ідентичності. Одним із яскравих прикладів є твір Хван Бьонсонга *여장남자 시코쿠*», де головний персонаж одночасно є жінкою і чоловіком, кидаючи виклик усталеним гендерним стереотипам і соціальному тиску.

Разом із цим, поети 2000-х продовжували роздуми про межі та глобалізацію. Якщо раніше корейська поезія була тісно пов'язана з національними проблемами, такими як «створення держави» чи колоніальний досвід, то після 1990-х, у постхолодновоєнну епоху, вона здобула свободу від обов'язку служити національним дискурсами. 2000-ті стали часом глобальної поезії: твори виходили за рамки національності, етнічності та традиційних меж, формуючи новий відкритий літературний простір.

У цей період значну роль відіграла політична уява та соціальна участь поетів. Серія подій — свічкові протести (촛불시위), трагедія в Йонсані (용산참사), смерть президента Но Мухьона, страйки профспілки SsangYong Motor, а також трагедія на «Сеуольхо» у 2014 році — спонукали авторів переосмислити соціальну функцію поезії. Поети реагували на ці події не лише через тексти, але й через практики соціальної участі, наприклад, організацію «304 читання» чи написання «день народження віршів». У багатьох випадках поезія перепліталася з феміністичними рухами та активізмом, стаючи важливим інструментом змін у літературному та соціальному середовищі.

Таким чином, поезія 2000-х стала багатовимірною, відкритою і соціально відповідальною, поєднуючи експериментальне мистецтво з усвідомленням глобальної та локальної реальності

2000-ті роки стали для корейської поезії періодом випробування етичності. З'явилося важливе питання: чи здатна поезія, яка вільно переходить межі жанрів,

національних чи соціальних рамок, відновити справжню етичність і відповідальність перед читачем та суспільством?

У цей час виникли внутрішні проблеми, які активно обговорювалися в поетичному середовищі. До них належали критика промов, дискусії навколо Міданг, а також рух MeToo у літературі, який виявляв і розкривав випадки домагань та нерівності. Майбутнє поезії значною мірою залежить від того, чи зможе вона подолати цю кризу та утвердити власну етичну силу.

Сучасна поезія активно інтегрується з новими медіа. Поява SNS-письменників — читачів, які самі створюють твори та стають авторами — стала важливою тенденцією. Професор Квон Сон Хун називає таких авторів «мультиавторами», адже вони одночасно пишуть та читають, створюючи нові взаємодії з літературним середовищем.

Вебжурнали, блоги та онлайн-спільноти, такі як «문장웹진» і «공정한 시인의 사회», дозволяють поетам спілкуватися з аудиторією, обмінюватися ідеями та отримувати миттєвий зворотний зв'язок, що раніше було неможливо.

Література майбутнього поєднає різні медіа та жанри, створюючи інтегровану художню форму. Цифрова поезія не замінює аналогову, а стає новим форматом творчості, де автор взаємодіє з читачем у режимі реального часу. Така взаємодія стимулює експерименти і відкриває нові способи сприйняття та створення тексту.

З розвитком персональних медіа та SNS роль читача значно змінилася. Тепер він стає активним творцем, розповсюджувачем та навіть літературним критиком. Професор Лі Син Ха попереджає, що така тісна взаємодія має свої ризики: автори можуть почати писати лише під смаки аудиторії, що загрожує глибині мислення та різноманітності літератури.

Головне завдання сучасної поезії — зберегти літературну автономію, навіть у світі, де читачі мають дедалі більше впливу на зміст і форму творів.

Сто років тому піонери корейської поезії, такі як Юкдан Чве Намсон, Кім Ок, Хьон Санюн, шукали нові шляхи і форми поезії, експериментували та руйнували старі канони. Сучасні поети продовжують цю традицію: вони руйнують старі формати, експериментують із жанрами та медіа, створюючи нову літературу, що відображає глобальні процеси і соціальні виклики.

Книга «Історія сучасної корейської поезії» стає оптимальним путівником, який допомагає зрозуміти минуле, сучасний стан і перспективи розвитку корейської поезії, відкриваючи нові горизонти для досліджень і читання.

Приклади пояснення до «Перше кохання»

고재종의 「첫사랑」

<p>흔들리는 나뭇가지에 꽃 한 번 피우려고 눈은 얼마나 많은 도전을 멈추지 않았으랴. 싸그락 싸르락 두드려 보았겠지. 난분분 난분분 춤추었겠지. 미끄러지고 미끄러지길 수백 번, 바람 한 자락 불면 획 날아갈</p>	<p>На віті, що тремтить в легкім вітрі яснім, цвісти хотів бутон — та шлях був нелегким. Сніги не раз, мабуть, вели свою розмову, шурхочучи: <i>саграк</i>, торкаючись знову й знову. В кружлянні ніжнім їхній танець танув, сто раз ковзнув — і знов назад повертав. За ту любов, що зникне від повіу вітру вмить, вона всю ніжність, наче пух, зуміла десь зібрати і подарить. І тільки потім, перемігши ніч і холод,</p>
---	--

<p>사랑을 위하여</p> <p>햇솜 같은 마음을 다 퍼부어 준</p> <p>다음에야</p> <p>마침내 피워 낸 저 황홀 보아라.</p> <p>봄이면 가지는 그 한 번 덴 자리에</p> <p>세상에서 가장 아름다운 상처를</p> <p>터뜨린다.</p>	<p>дивись — розкрився цвіт, святий, як ранній погляд.</p> <p>І кожну весну, де була рана та ясна, на тій самій гіллі знов розквітне найпрекрасніша весна.</p>
---	---

Твір «Перше кохання» Ко Чеджона описує прекрасну рану першого кохання через образ того, як на гілках дерев взимку утворюються сніжинки, а навесні на тому самому місці яскраво розквітають весняні квіти. Те, що сніжинки на гілках і весняні квіти, які з’являються на їхньому місці, пов’язані причинно-наслідковим чином, символізує, що біль першого кохання з часом перетворюється на прекрасні спогади.

У цьому вірші зимовий пейзаж з гілками дерев, покритими снігом, подається як красива історія кохання між сніжинкою та гілкою. Сніжинка докладає численні зусилля, щоб зацвісти: вона падає, танцює, кілька сотень разів ковзає, не втрачаючи прагнення досягти мети. І тільки після того, як вона повністю віддає своє «серце, м’яке, як вата», з’являється чудовий квіт. Але коли дме вітер, сніжинка зникає. Це радість, але короточасне кохання. На місці, що зберігає такі історії, розквітає «найкрасивіша рана у світі» — і цією «ранною» є квітка.

У четвертому строфі відбувається зміна пір року від зими до весни. Тут зима символізує терпіння та самовідданість, необхідні для того, щоб розцвіли весняні квіти. Для того, щоб кохання принесло прекрасні плоди, необхідні терпіння та

відданість.

Тема вірша «Перше кохання» Ко Чеджона – самовідданість у першому коханні та краса його рани, вшанування краси сніжинки.

Цей твір має ліричний та чуттєвий характер. Особливість його полягає в тому, що сенс кохання – терпіння та самовідданість – відкривається через процес природного порядку, як квітка розквітає. Поетичний сюжет розгортається у часі, показуючи плин часу, а для створення образів використані звукові символи та різноманітні чуттєві уявлення. Автор активно застосовує художні засоби: порівняння, олюднення, парадокс і риторичне питання.

У вірші важливими є певні слова та образи. Так, квітка уособлює сніжинку: кохання між сніжинкою та гілкою дерева передається через образ квітки. Слухові образи, як «싸그락 싸그락», відтворюють шурхіт снігу, а візуальні – «난분분 난분분» – хаотичність падаючого снігу. Вираз «미끄러지고 미끄러지길 수백 번» демонструє принцип «не здавайся, незважаючи на поразки».

Друга строфа показує процес осідання снігу на гілках, а рядок «바람 한 자락 불면 획 날아갈 사랑» підкреслює миттєву красу та крихкість кохання. Слово передає красу сніжинки після докладених зусиль – ідею, що терпіння винагороджується. Місце, де лежав сніг, «한번 덴 자리», стає символом випробувань перед появою нового життя.

У підсумку, «прекрасна рана» означає нове життя, красу високого кохання після терпіння та самовідданості. Вона нагадує, що справжня цінність і нове життя приходять лише після численних випробувань. Оповідачем у вірші є спостерігач за деревом, вкритим сніжинками, який зберігає цю красу та передає її

читачеві.

Аналіз вірша «Перше кохання» показує поступовий розвиток поетичної думки через чотири строфи. У першій строфі автор описує виклики, з якими стикається сніжинка, щоб перетворитися на квітку. Це символізує труднощі і зусилля, необхідні для справжнього кохання. Друга строфа деталізує ці дії: сніжинка падає, танцює, кілька сотень разів ковзає, демонструючи принцип «не здавайся, незважаючи на поразки». У третій строфі розкривається краса сніжинки, що постає після докладених зусиль, показуючи, що терпіння і самовідданість винагороджуються, і народжується щось прекрасне. Нарешті, у четвертій строфі на місці сніжинки проростає новий паросток, який символізує нове життя та завершення циклу, підкреслюючи ідею відродження і продовження життя після випробувань.

? Контрольні запитання до теми

1. Які «симптоми» характерні для корейської прози 2000-х років і що вони сигналізують про соціальний та внутрішній стан світу?
2. У чому полягає особливість прояву гніву в романах цього періоду, і як він поєднується з гумором?
3. Яку роль відіграє гумор у прозі 2000-х років: сатиричну, протестну чи іншу?
4. Як автори описують абсурдність і несправедливість через поведінку героїв, що надмірно дотримуються законів?
5. Чому для розуміння політичного гніву сучасності потрібне нове концептуальне визначення цього почуття та аналіз політично-соціального контексту?

6. Які межі (жанрові, національні, соціальні) долають поети епохи «поза межами» (탈경계) і яким чином це змінює поетичний зміст та форму?
7. У який спосіб поети «поетів майбутнього» створюють нові образи гендерних та соціальних ролей у своїх творах?
8. Яку функцію виконує поезія у відображенні соціальних подій і громадянського активізму на початку XXI століття?
9. Яким чином розвиток цифрових медіа та SNS трансформували взаємодію між авторами та читачами у сучасній поезії?
10. Які проблеми постають перед сучасною поезією у збереженні літературної автономії та етичної відповідальності в умовах глобалізації та нових медіа?

Завдання для самоконтролю

1. Склади короткий конспект про ключові зміни в корейській поезії 2000-х років (епоха 탈경계), зазначаючи, як поети долали жанрові, національні та соціальні межі.
2. Проаналізуй один вірш поета «поетів майбутнього» і визнач, як у ньому експериментують із гендерними та соціальними ролями, а також яку роль відіграє цифрове середовище або медіа у формі та змісті твору.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

Основна

pp.

호베. 외국인을 위한 한국 현대문학의 이해. 한국문화사, 2025, 160 с.

선이, 김현양, 채호석. 외국인을 위한 한국문학사. 한국문화사, 2024.

수현. 외국인 유학생을 위한 한국 문학의 이해. 부크크, 2025. 140 쪽.

Додаткова

андріанов Д. В. Еволюційні процеси в корейській поезії часів японської колонізації (на матеріалі творів Хан Йонуна, Кім Соволя, Лі Санхва) : дис. ... канд. філол. наук : 82-14'373.612.2.09(519) / Андріанов Дмитро Володимирович. – Київ, 2020. – 250 с.

андріанов Д. В. Алюзія як художній засіб в еволюційному процесі корейської поезії першої половини ХХ століття (на матеріалі поезії Кім Соволя). Закарпатські філологічні студії. 27(2), 2022. С. 229-233.

овальчук Ю. А. «Роман про митця» в корейській літературі ХХ – початку ХХІ століття. Закарпатські філологічні студії. –13(3), 2020. С. 190–195.

алімова А. О. Гастрономічний дискурс корейської малої прози ХХІ століття. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Східні мови та літератури. № 30, 2024. С. 71-76.

ижков А. Лабораторія перекладу корейської поезії українською: вірш Кім мінджон "вона вперше... Почала відчувати". Синопис: текст, контекст, медіа. № 27(3), 2021. 195–203.

о

г

е

а

п

О

Р

А

Г

Е

f

타카다니코공판 Page Dictionary [Посилання на веб-сайт >>>](#)

산백화. [Посилання на веб-сайт >>>](#)

국민족문화대백과. [Посилання на веб-сайт >>>](#)